

DÜNYA**16-24****Başkan Gonzalo Ölümsüzdür!**

12 Eylül 1992’de tutsak edilen ve 29 yıl özel bir tecritte tutulan PKP önderi Başkan Gonzalo, yoldaşları tarafından dünya çapında başlatılan “Başkan Gonzalo’nun Hayatına Sahip Çıkalım” kampanyasına rağmen 11 Eylül günü yaşamını yitirdi. Gonzalo tutuklandığında deniz altında

bizzat onun için hazırlanmış bir hücreye konuldu ve 15 Ekim 1992’de Callo Deniz Üssü’nde demirden bir kafes içinde askeri mahkemeye çıkarıldı. Faşist Peru devletinin amacı onu küçük düşürmek ve Peru halkı ve dünya kamuoyu önünde aman dilemesini sağlamaktı. Ama o gürleyen sesiyle inandığı ve uğruna tutsak düştüğü davayı savundu. Yumruklarını kaldırdı ve yaptığı konuşmada Fujimori yönetimini ve Peru devletini, ABD emperyalizmini mahkûm etti.

özgür gelecek

pêşeroja azad

Gerçekler Devrimcidir 15 Eylül - 28 Eylül 2021 15 Günlük Devrimci Gazete | Sayı 245 www.ozgurgelecek24.net Fiyatı: 2 TL

KRİZ DERİNLEŞTİKÇE ÇELİŞKİLER KESKİNLEŞİYOR! ÖRGÜTLENELİM!

BİRLEŞSELİM
ÖRGÜTLEŞELİM
KAZANALIM

ANALİZ**15****Koronavirüs ablosu...**

Avrupa’da olduğu gibi Türkiye’de de aşı karşıtı mitingleri örgütleyenler faşist partilerdir. Böylesi dönemlerde faşist yapılar, kendilerini faşizm düşmanı olarak bile nitelendirebiliyor, halbuki faşizmin kendileriyle özdeşleştiğini yeniden teyit ediyorlar.

SÖYLEŞİ**17**

“Bu çalışma BMG’yi
ve fikrini yaymak
perspektifiyle ele
alınacaktır!”

BMG yeni bir şiar ile kampanya çalışmalarına başladı. “Birleşirsek Kazanırız” diyen BMG, bu kapsamda Ağustos, Eylül ve Ekim aylarında yoğun çalışma temposunu sürdürüyor. Özgür Gelecek gazetesi olarak BMG’nin başlatmış olduğu kampanyayı ve devam eden süreci BMG adına Mücadele Birliği Platformu’n dan Seher Dursun ile konuştuk.

Deneyim | “Göç”-1

1988 Mersin doğumluyum. Ailem 1986 yılında, devlet köylerini yakıp evlerini yağmaladığı için Mersin’e göç etmek zorunda kalmış. Yani Kürt için “göç” daha doğmadan başlıyor bu topraklarda. Mersin’e geldikten sonra babam profesyonel olarak politik faaliyet yürütüyor ve ben 1 yaşındayken gerillaya katılıyorum. ’94 yılında yaralı olarak yakalanıyor ve müebbet hapis cezası alıyor. 27 yıldır hapisanede ve kanser hastası. Ben babamla, hapisane görüşlerine giderek tanıştım ama asıl “babam var benim” dediğim dönem, onunla bir yıl aynı koğuşta kaldığım dönemdir. On yıllık hapisane sürecimde babamla bir yıl aynı koğuşta kaldım. O yüzden diğer kardeşlerime göre daha şanslıydım.

Açlık grevinin 116. gününde tahliye edildim ama kısa bir süre sonra tekrar yargılama olacağını biliyordum. Müebbet hapis cezası ile yargılandığım bir devam vardı. Hem uzun yıllar hapisane koşulları hem de açlık grevinin etkisiyle ciddi sağlık sorunları yaşıyordum. Çıktıktan bir gün sonra Rojava’ya geçme kararı aldım. Suroç üzerinden Rojava’ya geçecektim. Belli bir mesafeyi koşarak geçmem gerekiyordu fakat sağlık sorunlarımdan kaynaklı geçiş istenmeyen sonuçlar doğuracağından gidiş iptal oldu.

O dönem TC Rojava’ya yönelik saldırılarını artırınca benim bu koşulda sınırı geçmem imkansız bir hal aldı. Sağlık durumum giderek daha da kötü oldu ve arkadaşlar bu şartlarda Rojava’ya gitmemin doğru olmadığını söyledi. Daha sonra hızlı bir şekilde, başka bir isimde kimlik/pasaport çıkarıp Makedonya’ya giriş yaptım. Sırbistan sınırına giderken yakalandım, gözaltına alındım. İki gün boyunca polis şiddetine maruz kaldım.

Sonunda beni Makedonya’ya teslim ettiler ve oradan da Türkiye’ye iade edildim. Adıma çıkarılan kimlik deşifre olmadığı için, beni yurtdışına yollayan ekip aynı gün Kosova’ya gönderdi. Bir gün içinde yaşadığım hareketlilik beni bile şaşırttı.

Kosova’da üç aylık yürüyüş “maceram” başlamış oldu böylelikle. Hapishaneden çıktığımda “akıllı telefon” kullanmasını bilmiyordum. Ben girdiğimde tuşlu telefonlar vardı. Kendime bir telefon alıp navigasyon ile yola koyuldum. Gündüzleri saklanıp geceleri zifiri karanlıkta orman ve dağlarda yürüyordum. O kadar karanlıktı ki, önüme uçurum çıksa düşerdim herhalde. Normalde karanlıktan ve yabani hayvanlardan korkardım. Şimdi düşününce o dönem nasıl üç ay boyunca yürüdüm bazen şaşıyorum.

Gündüzleri küçük kasaba veya şehirlere inip yiyecek alıyordum ve telefonumu şarj ediyordum. Tabi yedek şarj aletimin olması işimi kolaylaştırıyordu. Üç günde bir insanların yaşadığı alanlara inmek zorunda kalıyordum ihtiyaçlarım için. Bu üç aylık süre içinde 8 defa yakalandım. Yakalandığımda Kamışlı’dan geldiğimi söylüyor ve sadece Kürtçe konuşuyor, Türkçe bilmediğimi söylüyordum. Yakalandığım ülke neresiyse, örneğin Makedonya ise oraya iltica etmek istediğimi söylediğimde beni serbest bırakıyorlardı. **Tabi çok ciddi şiddete de maruz kaldım her seferinde.** Özellikle çıplak arama beni en çok rahatsız eden şeydi. Tabi ki her seferinde direniyordum, direndikçe saldıranları daha da artıyordu. Üzerimde ne varsa el koyuyorlardı. Çanta, para, telefon... Kemerime gizli bir bölme yapmışım ve paramı orada saklıyordum. Her çık-

tıştımda tekrar gıda ve telefon almak durumunda kalıyordum. Hatta bir keresinde ayakkabımın tekine bile el koydular.

Sonradan öğrendim ki, yürümemizi engellemek için yapılan bir şeymiş bu. Düşünün, param olmasa ayakkabısız, telefonsuz bir şekilde orada kalacağım. **Yollarda ölen/öldürülen, tecavüze uğrayan bir sürü göçmen var. Bunlar göçün belki de en az konuşulan kısmı.** Yürürken hep şunu düşündüm; “*Türkiye’de olsaydım en az 30 yıl daha tutsak edilecektim. Şimdi hayattayım ve mücadele edecek gücü tekrar toplamalıyım!*”

Hem açlık grevinin etkisi hem de bu yürüme süreci bende ciddi sağlık sorunları oluşturdu. Bugün bile bu sorunlar azalsa da hala etkisini yaşıyorum. Hava gündüz aşırı sıcak, gece ise soğuk oluyordu. Zaten zayıf olan bünyem yıprandı ama içimdeki inanç beni ayakta tutmaya yetti. Yiyecek ve şarj olayını bir şekilde hallediyordum ama su ve temizlik sorununu ciddi anlamda beni zorladı. Gıda

almak için indığım yerleşim yerlerinde cami veya çeşme oluyordu. Oralarda vücudumu temizlemeye çalışıyordum. Tabi ne kadar temizlemek denirse...

Üç ayın sonunda yürüyerek İtalya’ya geldim. İhtiyaçlarımı gidermek için şehre indim. Bir parkta otururken tam karşımda döner satan bir dükkan gördüm. İçeriye dikkatli baktığımda Kürdistan bayrağı asılı olduğunu gördüm. Tabi onca sıkıntıdan sonra böyle bir şey mucize gibi geldi. Dükkana girdim ve bir şeyler yedim. Dükkan sahibi ile sohbet ettim ve her şeyi olduğu gibi anlattım.

Beni evine götürdü ve iki gün misafir etti. Kendimi toparlama fırsatı buldum. Bu süre içinde Almanya’ya gitme kararı aldım. Evinde beni misafir eden arkadaş, yol param dahil birçok ihtiyacıma karşılayıp beni Almanya’nın Münih kentine yolladı.

Oradan da kurum ile iletişim kurup Hannover’de geldim ve iltica talebinde bulundum.

Partizan sayı 97 çıkıyor!

Partizan Dergi

Sayı: Eylül 2021/97

Siyasi Dergi

Fiyatı 10 TL

ISSN: 2149-1216

FAŞİZM

Dosya:

Georgi Dimitrov

Partizan

Şaşızme, emperyalizme, feodalizme, ataerkiye ve her türden gericiğe karşı

PARTİZAN

Sayı: Eylül 2021/97

Siyasi Dergi

Fiyatı 10 TL

ISSN: 2149-1216

FAŞİZM

Dosya:

Georgi Dimitrov

Partizan

Şaşızme, tek tek ülkelerde farklı yol ve biçimlerde iş başına gelse de faşist partilerin ortak özelliklerinden biri de kitlelere vaat ettikleri sahte gelecektir. “Faşizm, işçilere ‘adil bir ücret’ vaat etti, fakat gerçekte onlara daha düşük, yoksul bir hayat seviyesi getirdi. Faşizm, işçilere iş vaat etti, fakat gerçekte onlara daha da büyük bir açık sıkıntısı, kölece çalışma, mecburi çalışma getirdi. Faşizm, gerçekte işçileri ve işsizleri kapitalist toplumun bütün haklardan yoksun parçalarına dönüştürür. Onların sendikalarını ortadan kaldırır, grev hakkını gasp eder ve işçi basınına yasaklar. Onları faşist örgütlere girmeye zorlar. Sosyal sigorta fonlarını yağmalar. İşletmeleri ve fabrikaları, kapitalistlerin sınırsız keyfi hakimiyetinin hüküm sürdüğü kişilerin haline getirir.

Devrim Hedefi Olanları Halk Savaşındaki Dinamiklerle Siki Bir Şekilde Birleşmesi; Doğru Savaşındaki Gelişimleri Doğru Ele Alması Zorunludur!

Emperyalizmin Faşizme Birleşik Direnişinin Yeni Bir Odağı: Birleşik Mücadele Güçleri...

Evrensel Emeliğin Yeni Bir Sıraması Endüstri 4.0’ın Kapitalist Boyunduruk Altındaki Gelişimi Marksist Bir Yaklaşımla

Partizan Dergisi’nin yeni sayısı baskıda. Derginin bu sayısı “Faşizm” dosya konusuyla çıkıyor.

Dergide faşizmin tanımına, ortaya çıkışı sürecine, Avrupa’da yükselişine ve Komünist Enternasyonal içinde nasıl tartışıldığına ilişkin analizler bulunuyor. Diğer yandan Türkiye’de faşizmin nasıl şekillendiği, nitelik olarak hangi sınıflara dayandığına ilişkin de bir makale yer alıyor.

Dergide Türkiye Komünist Partisi-Marksist Leninist Siyasi Büro

üyeleri Özgür Aren’le, ittifaklar, Kürt Ulusal Sorunu ve HBDH başlığında yapılan söyleşiye de yer veriliyor.

Öte yandan Covid-19 pandemisiyle birlikte daha fazla gündemimizi işgal eden “Endüstri 4.0” üzerine bir incelemeye, “tartışma” başlığı altında dosya dışı olarak yer veriliyor.

Dergide son olarak Birleşik Mücadele Güçleri’nin ortaya çıkışı ve bugüne kadarki sürecine ilişkin de bir analiz yer alıyor.

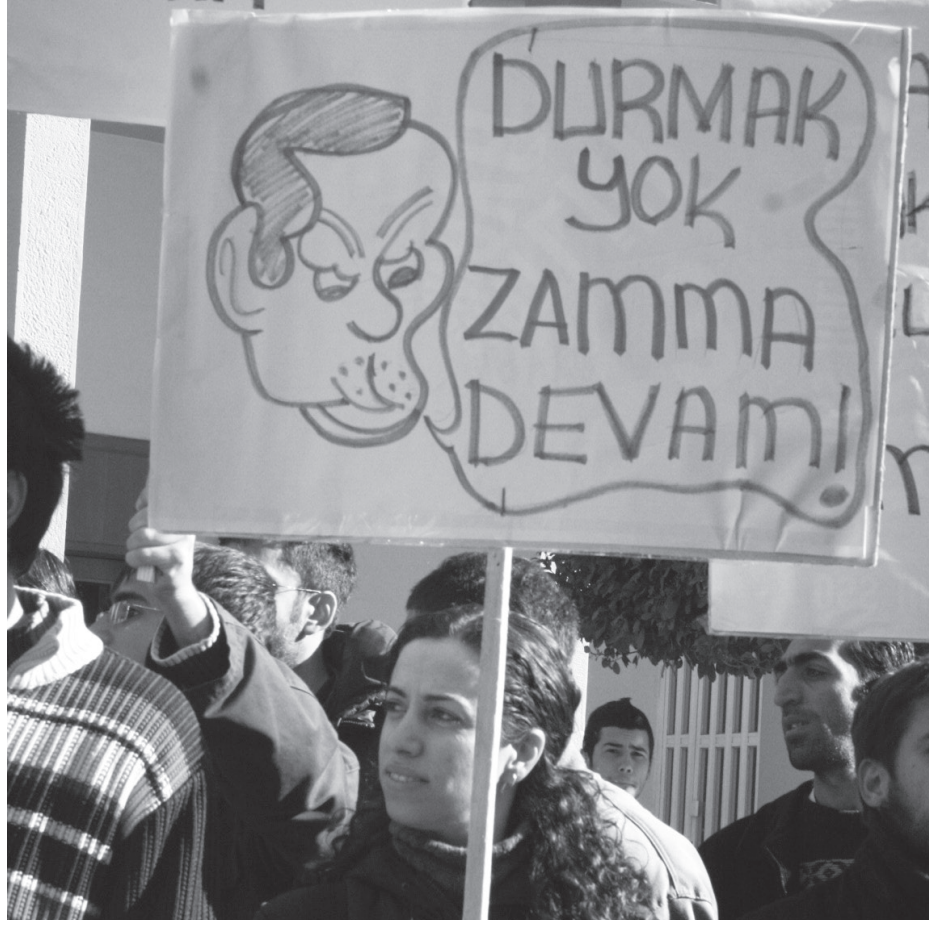
Kriz Derinleşirken Çelişkiler Keskinleşiyor! Örgütlenelim!

ABD emperyalizminin öncülüğünde Afganistan'ı işgal eden emperyalist bloğun Taliban'la anlaşmalı olarak çekilmesi, yeni bir sürecin arifesine işaret ediyor. ABD'nin apar topar Afganistan'dan çekilmesi ve geriye bıraktığı yıkım, enternasyonal proletarya ve ezilen dünya halkları nezdinde emperyalizmin bir kez daha açıklık, yoksulluk, sömürü, baskı, işkence ve ölüm olduğu gerçeğini teyid etmiş durumdadır.

Afganistan'da iktidarı ele geçiren Taliban ise bizzat ABD emperyalizminin "yeşil kuşak projesi"nin ürünü-sonucu olarak emperyalizm ve bölge gerici devletleri tarafından beslenen, yeri geldiğinde çıkarlar için masaya oturan ve önü açılan bir örgütlenme olarak Afganistan halkının ve özellikle kadın ve LGBTİ+ların üzerinde keskin bir kılıç gibi salanıyor. Bir kez daha emperyalizmin ve bölge gericiğinin proletarya ve ezilen emekçi halklara vaat ettiği şeyin baskı, katliam ve sömürü politikaları olduğu kanıtlanmış oluyor. Dolayısıyla Taliban gerçeği, emperyalizmin ve bölge gerici devletlerinin ürettiği, beslediği ve şimdi de emperyalist ve bölgesel çıkarlar adına her gerici emperyalist ve bölgesel gücün kendi çıkarları için kullanacağı bir araç olarak görülüyor. Emperyalistlerin ve bölge gerici devletlerinin daha şimdiden Taliban'ı şirin gösterme ve onu meşru bir aktör olarak görüp, iktidarını tanıma yarışına girmeleri bununla ilgilidir.

Emperyalizmin ve bölge gericiğinin ideolojik aygıtları özellikle de medya, enternasyonal proletaryaya ve ezilen dünya halklarına Taliban'ın değiştiğini, onun El-Kaide ve IŞİD'den farklı olduğunu propaganda ediyor. Taliban, El-Kaide ve IŞİD arasındaki ince nüansları yazıyor ve söylüyorlar. Ancak bu gerici güçler arasındaki fark, bir elmanın iki yüzü gibidir. Gericidirler, emperyalizmin işbirlikçisi, katliamcı, özellikle kadın düşmanındırlar.

Şimdi bir kez daha tıpkı daha önce Suriye iç savaşında IŞİD'in "özgürlük savaşçısı" olduğuna benzer biçimde Taliban'ın da ABD emperyalizmine karşı savaştığı ve hatta zafer kazandığı ilan ediliyor. Böylelikle emperyalistler, yeni süreçte kullanacakları-işbirliği yapacakları gerici güçleri meşrulaştırıyorlar. Bir kez daha bu gerici güçleri, ezilen dünya halk-

larının başına bela eden en önemli gerçeği gizlemiş oluyorlar.

Emperyalistler ve bölge gerici güçleri, bu insanlık düşmanı-gerici güçlerin ortaya çıkışında kendi sorumluluklarını yok sayıyorlar. Her adımını, -özellikle dış politika da- emperyalist çıkarlara göre atan, politikasını emperyalist çıkarlar doğrultusunda ya da emperyalist çıkarlar arasındaki çelişkiye oynayarak atan Türk hakim sınıfları ve onların devleti, Afganistan ve Taliban gerçeğinde de aynı yolu izlemiştir/izlemektedir.

NATO'da ABD emperyalizminin çıkarları doğrultusunda, kendi çıkarlarını da gözetken biçimde Kabil Havalimanı'nın güvenliğine asker yazılan TC, Taliban'ın ikna olmamasıyla bu hedefini gerçekleştirememiş olsa da havalimanının işletilmesine talip olduğunu gizlemiyor. Bu amaç doğrultusunda "Taliban'la aynı olduklarını" dahi itiraf eden AKP Genel Başkanı ve Cumhurbaşkanı R.T.Erdoğan, TC'nin bir NATO üyesi olarak Taliban'ın meşrulaştırılması ve dünya halklarına pazarlanmasının aracı olarak rol oynuyor. Taliban'ı Türkiye halkına "şirin" ve hatta kadın hakları konusu başta olmak üzere "devrimci" göstermeye çalışan Perinçek ve hempalarının oynadıkları uğursuz role ise değinmek bile gereksiz.

Ekonomik kriz derinleşirken saldırılar artıyor!

Türk hakim sınıfları ve onların andaki temsilcisi R.T.Erdoğan, başta ekonomik kriz olmak üzere iç politikada yaşanan sıkışmışlığı ve ABD emperyalizminin çıkarları için Afganistan görevinde başarısız olduğu için 21 Eylül'de ABD'de gerçekleştirilecek Birleşmiş Milletler Genel Kurul toplantılarına katılmak için hazırlık yapıyor.

ABD tarafından toplantıya katılacakların salgın nedeniyle mümkünse gelmemeleri, mesajlarını video yoluyla iletmeleri istenmesine rağmen toplantıya doğrudan katılımdaki ısrar R.T.Erdoğan'ın sıkışmışlığıyla ilgilidir. R.T.Erdoğan bir kez daha tıpkı NATO toplantısında olduğu gibi şansını deneyerek, ABD Başkanı Joe Biden ile görüşmek isteyecek ve duruma göre kendisine bir yol haritası çizecektir.

Şimdiki durumda görünen, ABD ve AB emperyalistlerinin iç politikada R.T.Erdoğan'ın elini serbest bıraktıklarıdır. Başta mülteci meselesi olmak üzere, bölgedeki emperyalist çıkarların bekçiliğini yapmak karşılığında emperyalistlerin R.T.Erdoğan'a desteğinin sürdüğü anlaşılmaktadır. Dış politikada TC'nin hemen hemen her alanda yaşadığı hezimet ve yalnızlaşma hali, içerde faşist diktatörlüğe

tam destek olarak ortaya çıkmaktadır. Bu sayede faşist diktatörlük, Kürt ulusunun kazanımlarına yönelik işgal saldırılarını artırıyor.

Başta mülteci düşmanlığı olmak üzere ırkçı şovenist saldırılara yol veriliyor. Kürt ulusuna, Alevilere, kadın ve LGBTİ+lara ve doğaya yönelik talan ve yağma saldırısı hız kesmeden sürdürülüyor. Hemen her noktada emperyalizme bağımlı olan Türk hakim sınıflarının ve onların devletin sürdürdüğü bu saldırganlık politikasının, emperyalistlerin yol vermesinden bağımsız olmadığı açıktır.

Türkiye halkı hiç olmadığı kadar açıklıkla, yoksullukla, pahalılıkla ve işsizlikle terbiye edilmeye çalışılıyor. Halkın gidecek daha geniş kesimleri geçinemez hale gelirken, faşizm elindeki olanca propaganda aracını kullanarak gerçekleri gizlemeye, "ekonominin uçuşa geçtiği" yalanını söylemeye devam ediyor. Ne var ki, gerçekler her defasında kendini gösteriyor. Bütün propaganda ve yalan haberlerin hiçbir ücretlerin düşüklüğünü, ev kiralalarının yükselişini, doğal gaz ve elektrik başta olmak üzere faturalardaki artışı, her alışverişte bir kez daha deneyimlenen yüksek gıda enflasyonu başta olmak üzere yaşam pahalılığı gerçeğini, eğitim ve sağlıktaki krizi, iklim krizini vb. örtmüyor.

Devletin resmi yalan veri kurumu TÜİK bile bütün çabasına rağmen gerçekleri gizleyemiyor. TÜİK verilerinde Ağustos'ta enflasyon % 19.25 olarak açıklanıyor. Bunun üzerine bizzat R.T.Erdoğan; "Euro Bölgesi son 10 yılın en yüksek enflasyonu baş etmeye çalışıyor. Küresel düzeyde emtia fiyatlarında yaşanan yüzde 25'e yakın artışın etkileri sanayiden tarıma her alanda hissediliyor" diyerek açıktan yalan söylüyor. (3 Eylül. 2021)

Avrupa Birliği İstatistik Ofisi (Eurostat) ve Türkiye İstatistik Kurumu (TÜİK) verilerine göre ise geçen yıl Avrupa'da Euro Bölgesi'nde yer alan 19 ülkenin 5'i eksi enflasyon açıkladığı koşullarda; TÜİK'in enflasyon verisi elbette gerçeği yansıtmıyor. Bağımsız araştırmacıların kurduğu Enflasyon Araştırma Grubu'na (ENAG) göre enflasyon Temmuz ayında yüzde 4.89 arttı. Yıllık enflasyon da yüzde 25.14'e yükselmiş durumda. (3 Ağustos) ENAG'a göre, Ocak-Ağustos 2021 dönemi enflasyon oranı yüzde 30.39 olarak kayıtlara geçmiş. Bunun anlamı markette, pazarda, mutfakta hissedilen tek şeyin hayat pahalılığı olmasıdır. Örneğin salatalı-

ğın % 56, kabağın % 43, limonun % 36 oranında zamlanmasıdır.

20 yıldır ülkeyi yöneten R.T.Erdoğan, geline aşamada başta enflasyon olmak üzere uygulanan ekonomi politikalarından doğrudan etkilenen halkın, artan öfke ve tepkisi karşısında “Enflasyonu da en kısa sürede kontrol altına alarak, raflardaki, etiketlerdeki fahiş fiyat artışlarının önüne geçeceğiz” açıklamasını yapmak zorunda kalmıştır. (10 Eylül. 2021) “Ben ekonomiden iyi anlarım”, “Ekonomi benim işim” diyen R.T.Erdoğan’ın anladığı “kendi ailesinin ekonomisi olduğu” için 20 yılda halktan çaldıklarıyla muazzam bir servet yaratmış, bunun karşısında ise halk daha fazla yoksullaşmıştır. R.T.Erdoğan’ın ekonomiye dair her açıklamasının halk açısından daha kötü sonuçlara yol açtığı bilindiğinden, önümüzdeki süreçte ekonomik krizin daha da derinleşeceği tahmin edilebilir.

Ülkemizde sorun sadece alım gücünün düşmesi ve pahalılık değildir. Örneğin işsizlik de önemli bir tırmanıştır. Artış, resmi kurumlar tarafından da gizlenemektedir. TÜİK bütün çarpıtma çabalarına rağmen işsizliğin 1.4 artarak yüzde 12 olduğunu kabul etmek zorunda kalmıştır. DİSK-AR ise dar tanımlı işsizlik oranının yüzde 12 olduğunu, fakat geniş tanımlı işsizliğin yüzde 23.6 olduğunu ifade etmektedir. DİSK, işsizlikteki artışın nedeni olarak Temmuz ayında işten çıkarma yasasının kalkmasına dikkat çekmektedir.

TÜİK’in işsiz sayısını 4 milyon 237 bin kişi olarak verdğine dikkat çeken DİSK-AR, “bunun ‘dar tanımlı’ işsizlik olduğunu, geniş tanımlı işsizliğin Temmuz 2019’dan Temmuz 2021’e 1 milyon 790 bin kişi artarak 8 milyon 421’e ulaştığını açıklamaktadır. (10 Eylül. 2021) DİSK-AR ayrıca İŞKUR’un açıkladığı Ağustos 2021 istatistiklerine ilişkin yaptığı değerlendirmede de, “Temmuz-Ağustos aylarında 244 bin artan kayıtlı işsiz sayısının 3.2 milyona yaklaştığına” ve “İşsizlik ve İstihdamın Görünümü” başlıklı raporunda “TÜİK verilerinden yararlanarak hesaplanan geniş tanımlı işsiz sayısı ise 2021 2. çeyreğinde 9 milyon 38 bin” olduğuna vurgu yapılmaktadır. (18 Ağustos.2021) Kısaca 10 milyona yakın işsizden bahsedilmektedir.

Hakim sınıflar arasında kayıkçı kavgası

Enflasyonun çift haneli rakamlara demirlediği, hayat pahalılığının ve geçim derdinin hiç olmadığı kadar gündemde olduğu, yoksulluğun açlık sınırına vardığı, işsizliğin on milyonlara vardığı koşullarda, hakim sınıf klikleri arasında tam bir kayıkçı kavgası yaşanmaktadır.

1 Eylül’deki “Adli Yıl Açılış” törenini, Cumhurbaşkanı, Diyanet İşleri Başkanı ve Yargıtay Başkanı ve CHP lideri Kemal Kılıçdaroğlu’nun bulunduğu protokolün dualarla gerçekleştirmesi laiklik tartışmalarına yol açtı. TC devleti, kurulduğu günden itibaren laik bir devlet değildir. Bu anlamıyla yaşanan tartışma esasa ilişkin değildir. Türk hakim sınıf kliklerinin öteden beri tıpkı bu örnekte olduğu gibi “şekilsel” tartışmalarla kitleleri saf-laştırdıkları ve kendilerine yedekledikleri bilinmektedir. Ülkemizde laiklik meselesi bir devrim sorunudur ve ancak devrimle çözülecektir.

Yaşanan tartışmanın arka planında ekonomik krizle birlikte yoğunlaşan hakim sınıf klikleri arasındaki dalâş vardır. Faşizmin HDP’yi kapatma davası, seçim barajının yüzde 7’ye düşürülmesi, seçim yasasındaki değişiklik tartışmaları ve elbette yeni anayasa tartışmaları bir erken seçim hamlesinin işaretleridir. Türk hakim sınıflarının her iki kliği de buna hazırlanmaktadır.

Devrimciler açısından dikkat çeken olgu ise yayınlanan anketlerde AKP-MHP’nin oylarının düşüşte olmasına rağmen, burjuva muhalefetin oylarında da önemli derecede bir yükselişin olmadığıdır. Bu durum, genel olarak kitlelerin kararsızlığına işaret ettiği kadar bir bütün olarak sistemden umudu kestiğine de yorumlanabilir. Diğer bir ifade ile kitlelerin dikkate değer bir kesimi ne iktidardaki ne de muhalefetteki burjuva partilere yönelmektedir. Bu objektif gerçeklik, devrimci hareketi göreve çağırmakta ve her iki hakim sınıf kliğinin ittifakının dışında bir “ikinci yol”u -demokratik halk devrimi yolunu- örgütlemeyi dayatmaktadır.

Demokratik devriminin güncelliği kitlelerin içine düşürüldüğü durumda ve hakim sınıf klikleri arasındaki yaşanan gelişmelerde kendini göstermektedir. Krizin derinleştiği, çelişkilerin keskinleştiği

durumda Türk hakim sınıflarının önemli temsilcilerinden Bülent Eczacıbaşı’nın, eşi ve silahlı korumasıyla beraber “Burada hukuksuz iş yapılıyor” diyerek bir şantiyeye girmesi; kendisini uyarılara, “Biz ister çıkarız ister çıkmayız, kimse bir şey yapamaz” demesi olayında da rahatlıkla görülebilir. (4 Eylül 2021)

Krizin derinleşmesi ve keskinleşmesi, hakim sınıf kliklerinin “pastadan aldığı pay” küçüldükçe artmaktadır. Bu durum önümüzdeki süreçte hakim sınıf klikleri arasında yeni saflaşmaları gündeme getireceği gibi, her iki hakim sınıf kliğinin de kendi saflarını güçlendirmek için kitleleri kendileri arkasında yedeklemek için yeni yeni hamleler yapacağı anlamına gelir. Bu, kitlelere yönelik yeni saldırı ve katliamlar olabileceği gibi ırkçılığın, şovenizmin, mülteci düşmanlığının körüklenmesi ya da tıpkı “laiklik” tartışmasında olduğu gibi “şekilsel” tartışmalar da olabilir.

İşçi sınıfı ve halkın direnişi görülmeli ve saflar dizilmelidir!

Türk hakim sınıfları arasında bu düzeyde bir saflaşma yaşanır ve başta erken seçim sath-ı mâiline girilmişken, işçi sınıfı ve halk katmanlarının direnişleri mayalanmaktadır.

Dipten gelen dalganın işaretleri kendini göstermektedir. İşçi sınıfının sarı sendikaların bütün engelleme girişimlerine rağmen irili ufaklı direnişleri sürmektedir. Soma ve Ermenek madencilerinin yürüyüşleri, CHP’li belediyelerdeki işçi grevleri, enerji işçilerinin direnişleri, sağlık işçilerinin hareketlenmesi ve özel eğitim kurumlarında çalışanların sendikalaşma hamlesi, Adıyaman tütün üreticilerinin eylemleri vb... örnekler çoğaltılabilir.

Öte yandan kadın ve LGBTİ+ hareketinin başeğmez direnişi, kendi içindeki farklılıklarının bilinciyle birleşik bir zeminde ısrarla sürdürülmektedir. Gençlik hareketi

Boğaziçi direnişiyle kitlesel bir çıkış yaşamış olsa da yaz sürecinde anlaşılır bir geri çekilme içine girmiştir ancak kendi içinde canlılığını korumaktadır. Boğaziçi direnişi ayları aşan bir sebatla sürmektedir.

Benzer biçimde kapitalizmin rant ve talana dayalı yapısı nedeniyle doğaya yönelik saldırganlığına karşı gelişen kitle direnişleri, -her ne kadar öncelikle kendi yaşam alanını savunmayı öncelese de- tıpkı İkizdere örneğinde olduğu gibi belli bir bilinçlenmeye de hizmet etmektedir.

R.T.Erdoğan’ın İkizdere direnişi vesilesiyle; “Bunlarda ar yok, bunlarda haya yok. Türkiye’nin değişik yerlerinden ne kadar sol varsa, komünist varsa alıp buraya geliyorlar. Neymiş, bizim önümüzü ke-secekler. Siz bu milletin önünü kesemez-siniz, kesemeyeceksiniz. Sizin gücünüz bunların önünü kesmeye yetmez. Yeter ki benim milletim burada dimdik ayak-ta dursun” (3 Eylül. 2021) açıklamasıyla komünistleri, devrimcileri hedefleyen sözleri, ilk kez kendi memleketinde protesto edilmesine yol açmıştır. Bu oldukça önemlidir.

Özetle irili ufaklı işçi sınıfı mücadeleleriyle kadın ve LGBTİ+ hareketi mücadelesinin, Kürt ulusunun haklı ve meşru mücadelesiyle ekoloji mücadelesinin, gençlik mücadelesiyle Aleviler başta olmak üzere ezilen inançların demokratik mücadelesinin ortaklaşabileceği-buluşacağı bir zeminde ilerlemektedir.

Birleşik devrimci mücadele güçlerinin bu pratik deneyimlerden, kitlelerin mücadelesinden fazlasıyla öğrenmesi gerekir. Direniş odaklarını tek bir havuzda birleştirerek devrimci bir halk hareketi yaratmak göreviyle karşı karşıyayız.

Bu anlamıyla Birleşik Mücadele Güçlerinin yürüttüğü “Birleşirsek Kazanır-sak” kampanyası önemlidir. Kampanyanın ikinci ayağında bölgelerde yapılacak atölye ve seminerlere kitle katılımının önemsenmesi, bahsini ettiğimiz kitlelerin direnişi ve mücadele pratiklerinden öğrenmemiz açısından belirleyicidir.

Kampanyanın ikinci ayağı bu anlamıyla illerde, mahallelerde halk buluşmalarıyla geniş kitlelerle bağ kurulmasına, örgütlenmeye vesile olmalıdır. Çalışma, Birleşik Mücadele Güçlerini kitlelere anlatma ve örgütlülüğü geliştirme perspektifiyle ele alınmalıdır. Bu kapsamda bölgeler kendi gerçekliklerine uygun olarak, kahvaltı, piknik, yemek, toplantı vb. çeşitli yol ve yöntemler hayata geçirebilir.

Hakim sınıflar ile ezilenler arasındaki çelişkiler derinleşirken, devrimci komünistler sınıf mücadelesine daha güçlü müdahaleler yapmak için olanca gücüyle çalışmalıdır!

İklim ve Gıda Krizi Derinleşiyor!

Rant uğruna ormanları talan edenlerin, tarım arazilerini sınırsızca imara açanların, HES'lerle, RES'lerle, nükleer santrallerle iklim krizini tetikleyenlerin, sınırsız fosil yakıtları ile atmosfere salınan emisyonla doğayı tahrip edip ekolojik yaşamı, alt-üst edenlerin bir çözüm üretmesi mümkün değildir.

Kapitalist sermaye birikiminin, vahşi kâr hırsının yol açtığı iklim krizi, küresel gıda krizini uzak bir gelecekteki sorun olmaktan çıkartıp güncel bir sorun haline getirmiştir. Covid-19 pandemisiyle birlikte dünya tedarik piyasalarında yaşanan kopma ve aksama, sistemi tıkamış, yeni sorunların oluşmasına neden olmuştur. Bu da gıda krizini tetiklemiştir. Gıda tedarik zincirinde yaşanan sorun ve iklim değişikliği neticesinde dünya genelinde kimi tarım ürün çeşitlerinde yaşanan azalma, stoklamaya vb. yoksul halklar için ucuz gıdaya ulaşmakta sorunlar oluşturmaya (daha fazla) başlamıştır.

Dünya ilk defa gıda kriziyle karşı karşıya kalmıyor. Yerküremizde değişik zaman dilimlerinde yaşanan doğa olayları ve savaşlar nedeniyle birçok kez lokal ölçeklerde, gıda krizi/kıtlık yaşanmış ve binlerce insan kitleler halinde açlıktan ölmüştür. Günümüzde yaşanan ve de yaşanacak olan gıda krizleri ise kapitalist tekellerin tarım ve gıda alanında uygulamış olduğu serbest ticaret ekonomisinin sonucudur. Yani bugün yaşanmakta olan sorunların nedeni, tarımsal üretimin endüstriyel sanayi tarımına dönüştürülmesidir. Halkın ucuz ve güvenli gıdaya ulaşması için bir zorunluluk olan köylü/küçük aile işletmeciliğinin varlığı (sayısı) eridikçe, gıda fiyatları tekellerin kendi aralarında belirlediği bir oran haline geliyor. Bu da halkların sağlıklı ve yeterli miktarda gıdaya ulaşmasını zorlaştırıyor.

“Gıda krizlerinin tek nedeni fiyat artışlarıdır. Fakat küresel krize neden olan fiyat artışları birçok faktöre bağlıdır. Nedenleri ise çok çeşitlidir. Bunları sekiz ana başlık altında toplayabiliriz.

- 1- İklimsel felaketler ve kuraklık
- 2- Tarımsal ürün stoklarının kaldırılması
- 3- Tarımda şirketleşme ve tekelleşme (tarım işletmelerinin dönüşümü)
- 4- İhracata dayalı üretim
- 5- Gıda tüketim alışkanlıklarındaki değişiklikler
- 6- Gıda üzerine finansal spekülasyon ve vurgunlar yapılması
- 7- Tarımsal ürünlerin bitkisel yakıt amaçlı kullanılması
- 8- Toprak ve su gaspı yoluyla ekolojik tahribat (insan eliyle ekolojik tahribat/kırım).” (Kaynak: Gıda Krizi, Abdullah Aysu)

Kapitalist üretim sonucu ortaya çıkan bir sorunla karşı karşıyayız. Sanayi Devrimi sonrası yaşanan gelişmeler bugün küresel iklim krizini daha yakıcı bir şekilde hissettirmektedir. Sistemin doğaya müdahale etmesinin neden olduğu ekstrem doğa olayları sadece Türkiye’de sorun değildir. Dünyayı etkisi altına almaya başlayan bir sorundur. İnsanlık tarihinin göreceği en büyük iklim krizi/kuraklık önlem alınmadığı, müdahale edilmediği takdirde çok da uzak olmayan bir gelecekte tüm dünyayı kasıp kavuracaktır. Özellikle fosil yakıtlardan elde edilen enerjinin açığa çıkmasıyla atmosfere salınan emisyon hava sıcaklığını doğrudan etkilemektedir. 1800’lerden bu yana dünya sıcaklığı ortalama 1.2 derece artmıştır. Atmosfere salınan emisyonların 2050 yılına kadar dünyanın ortalama ısı artışını 1.5 derece artıracığı tahmin ediliyordu. Ama bilim insanlarının son yıllarda yaptıkları çalışmalar, mevcut emisyon salımının

devam etmesi halinde 1.5 derecelik ısı artışının beklenenden çok daha önce 2030’ların başında olacağını söylüyor. Bu da aşırı yağışların neden olduğu sel taşkınlarının, meteorolojik ve tarımsal kuraklığın, dolu, fırtına, orman yangınları vb.lerinin daha sık yaşanacağını gösteriyor.

Karbon emisyonunun sera gazı etkisini artırması durumu, dünyanın milyonlarca yılda yarattığı etkiden çok daha fazla. Küresel ısınma denen olgu, atmosfer ve biyosfer arasındaki Ozon Tabakası’nı etkiliyor. Ozon Tabakası bölgesindeki gaz çeşitleri olmasa dünya sıcaklığı aşırı düşük veya aşırı yüksek derecelerde olurdu yani gelişmiş canlı türlerinin yaşamasına elverişli olmazdı. Günümüzde doğal sera gazı etkisinin sınırları çok aşılmıştır. Örnek verecek olursak, bir cam fanus içinde bir tane mum yanması ile 20 tane mum yanması arasındaki fark gibidir.

Kapitalizm, çok büyük ısı artışları yaratıyor. Bir nükleer atom reaktörünün çevrimi için ürettiği sıcaklık ancak deniz suyu ile soğutulabiliyor. Nükleer reaktörün soğutulması için denizden çekilen su, tekrar aşırı ısınmış olarak denize salınıyor. Bu da deniz suyunun normal olmayan bir şekilde ısınmasına yol açıyor. Aşırı ısı, denizde azotik etki yaratıyor, deniz biyoçeşitliliği bundan etkileniyor.

Küresel ısınmaya karşı alınacak tek bir önlem var; o da kapitalist-emperyalist sisteme karşı mücadele etmektir. Bunun dışındaki hiçbir şey, iklim krizini durduramaz, engelleyemez. Kapitalizm zaten nedeni olduğu sorunu çözemez.

Yerküre büyük bir çöp kutusuna çevriliyor!

Hidro karbon yükü sürekli artıyor. Bunun başlıca nedeni fosil yakıtlar, egzoz gazlarıdır. Bu hava kirliliğini artırıyor, yeraltı-yerüstü yaşam kaynaklarını kirletiyor ve zehirliyor. Dünya karbon yükünü azaltmada etkili olan türlerden biri su bitkileri, su yosunlarıdır. Hidro karbonlar bunları da etkiliyor ve öldürüyor. Su bitkilerinin ölmesi de yine sera gazı etkisini artırıyor. Birbirini sürekli olumsuz etkileyen bir döngü oluşuyor.

Bütün paket gıdalar, doğada yüz binlerce yılda erimeyecek, çözülmecek plastiklerden yapılıyor. Buna karşı bir şey yapılmıyor ama sorun sadece market-manav poşetleriymiş gibi poşetler para karşılığı veriliyor önlem olarak! Kapitalizmin “ekolojik mücadelesi” dahi sermayeye kazandırmayı amaçlıyor. Sadece İstanbul’da günlük toplanan çöplerin yüzde 3’ü geri dönüşüm tesislerinde işleniyor. Yarisından fazlası çöp toplama alanlarında fermantasyona bırakılıyor. Kalanı Marmara’ya karışıyor. Kanalizasyon atıkları yüksek oranda hiçbir arıtma olmadan Marmara Denizi’ne dökülüyor. Yarisından fazlası sadece ön arıtma yapılarak Marmara Denizi’ne deşarj ediliyor. Orta ve yüksek arıtma oranı çok düşük. Evsel, sanayi-sel, tarımsal atıklar sürekli artıyor. Ancak yüksek maliyet gerekçesiyle ileri tekniklerle oluşturulması gereken tesisler yapılmıyor. Eko-manyetik kirlilik her geçen gün biraz daha büyüyor. Ulaşım, haberleşme araçlarının kullanımındaki çok yüksek bilişim teknolojisinin yarattığı elektro-manyetik yük çok ciddi boyutlarda. Bunların çöp halinin dönüşümü ayrıca başka sorunlar yaratıyor. Ekosistem hızla bozuluyor. Dünya büyük bir çöp kutusuna çevriliyor.

Bunların hepsi sıcaklık artışını tetikleyen unsurlar olarak karşımıza çıkıyor. Bilim insanları tarafından sıcaklık artışının dünya ortalamasının 3.5 derece üzerine çıkması halinde ekolojik dengenin telafisi mümkün olmayacak şekilde bozulacağı ve dünya üzerindeki biyoçeşitliliğin, canlı yaşam türlerinin % 50 civarında yok olma riski ile yüz yüze kalacağı belirtiliyor.

Yerküredeki canlı yaşam döngüsünün, doğal evrimsel döngüye bir biçimde bağlı olduğu biyoçeşitlilik

türleri arasında kopacak her bir halkanın tüm canlı yaşam türünü yakından etkilemektedir. Akdeniz ve Ege bölgesinde çıkan orman yangınları, binlerce hektar orman ve tarımsal alanı yaktı, kül etti. Bu bölgede yaşayan arıların bir kısmı yangında yok oldu, büyük kısmı ise döneceği bir orman ve yuvanın olmayışı nedeniyle ölecek. Orman yangınlarının olduğu bölgede, arıların yok oluşu doğrudan tarımsal üretimi etkileyen bir döngü halkası içinde yer aldığından tarım ürünü yeterli miktarda olmayacağı için bu da gıda sorunu-na neden olacaktır.

Kapitalizm sorunu çözemez!

ODTÜ'nün yapmış olduğu iklim araştırması, önümüzdeki yıllarda kuraklığın artacağını, iklim krizinin ve buna bağlı olarak da gıda krizinin sistemin kaçınılmaz bir sonucu olduğuna işaret etmektedir.

Raporda yer alan kimi belirlemeler şu şekilde:

- 1- Dünyada ve Türkiye'de hava sıcaklığı artmaya devam edecek.
- 2- Küresel yağış rejimi bozuluyor.
- 3- Toprak azalıyor.
- 4- Dünyada kuraklık son 40 yıl içinde % 35 ile 50 arasında arttı.
- 5- Bu yüzyılın başından yüzyılın sonuna kadar dünya nüfusu 2 kat

artacak.

6- Kuraklık yeraltı su kullanımını artırıyor.

8- Konya havzasında yeraltı kuyuları her yıl 1 metre düşüyor.

9- Konya kapalı havzasında göl ve nehirler kuruyor, su akışı azalıyor.

10- Konya havzasında tarım deseni değişime uğramış, kuru tarım yerine daha fazla su tüketimine ihtiyaç duyulan şeker pancarı, mısır, kanola vb. gibi tercih edilmeye başlanmıştır.

Rapordaki önemli noktalardan birisi, kuru tarıma uygun ürün çeşidi yerine daha fazla suya ihtiyaç duyan ürün türlerine yönelim ve sulama yöntemi olarak vahşi sulama/salma sulama yönteminin uygulanışı gösteriliyor. İklim krizinin neden olduğu kuraklıkla birlikte şirketlerin pazar ihtiyaçlarına yönelik yapılan tarımsal üretim göl, baraj ve nehirlerin debisinin düşmesi-ne, kurumasına neden oluyor.

Konya havzası örneğinde olduğu gibi sistem köylüleri geleneksel üretim çeşitlerinden uzaklaştırıp, piyasanın ihtiyaçlarını karşılamaya yönelik üretime yöneltmesi daha fazla su tüketimine, doğal döngünün bozulmasına neden oluyor. Dünya üzerinde bulunan tatlı su kaynaklarının ortalama yüzde 70 civarı tarımsal üretimde kullanılır-

ken Konya havzasında bu oran % 90 civarındadır. Bu dünya ortalamasının dahi üzerindedir.

Köylüler emperyalist tarım tekel-leri karşısında piyasada yalnız bırakıldı-ğı ve kendi örgütlerinin olmayışından, tekelere karşı savunmasız, onlarla rekabet etme gücünden mahrum olduk-ları için şirketlerin istediği ürünleri yetiştiriyorlar.

Her yıl bir önceki yıldan daha kötü duruma gelen küçük işletmeler, ya-şamlarına, üretim faaliyetini devam edebilmek için piyasada görece daha fazla para eden ürünlere yöneliyor. Bu da bölgelerin geleneksel üretimden uzaklaşmasına neden oluyor. Bunlarla birlikte tarımda kullanılan kimyasal gübre ve ilaç ihtiyacının artmış olma-sı, endüstriyel tohumların kullanımı su krizinin yanı sıra toprağın verimsizleş-mesine de neden oluyor. Toprak kim-yasala maruz kalıyor, doğal mineral yapısı bozuluyor. Atalık tohum yerine daha fazla kimyasal gübre, zirai ilaca ihtiyaç duyan endüstriyel tohum kul-lanımı toprağın yapısını, biyoçeşitlili-ğini bozduğundan topraktaki kayıp her yıl biraz daha artıyor.

Köylü bir yandan toprak kaybı ya-şarken diğer yandan toprak kaybını (ürün verimliliğini düşürecek) artıracak kimyasallara mahkum ediliyor. Kapi-talizmin neden olduğu bu kısır döngü, kapitalistlerin ileri sürdüğü yöntem-lerle çözülemez. BM, AB, ABD'li ku-rumlar, iklim krizine, kuraklığa ve gıda krizine dikkat çekerken aynı kuruluş-lar çözümü yine kapitalizmin neden olduğu koşullar içinde üretmeye çalışıyorlar. Rant uğruna ormanları talan edenlerin, tarım arazilerini sınırsızca imara açanların, HES'lerle, RES'lerle, nükleer santrallerle iklim krizini tetikleyenlerin, sınırsız fosil yakıtları ile atmosfere salınan emisyonla doğa-yı tahrip edip ekolojik yaşamı, alt-üst edenlerin bir çözüm üretmesi mümkün değildir.

Dünyada ve Türkiye'de gıda fiyat-ları artmaya devam ediyor. TÜİK'in göstermelik verilerinde bile gıda enflasyonu gizlenemiyor ve yüzde 29 olarak açıklanıyor. Gerçekte ise hal-kın enflasyonu yüzde 29'un çok üze-rindedir. İklim krizine, kuraklığa, gıda krizine karşı çözüm ezilen emekçi-lerin, kapitalist sermaye birikiminin neden olduğu tüm sorunlara karşı tüm demokratik güçlerle ortaklaşmak ve örgütlenmek gerekmektedir.

Covid Bir İşçi Sınıfı Hastalığıdır!

**Pandeminin 18. Ayında
COVID-19 Nedenli İş Cinayetleri**

1209
işçi hayatını kaybetti

COVID-19 işçi sınıfı hastalığıdır

İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Meclisi, pandeminin ortaya çıkmasından bugüne COVID-19 kaynaklı iş cinayetlerinin raporunu çıkardı. İSİG Meclisi'nin raporuna göre 11 Mart 2020-10 Eylül 2021 arasında en az 1.209 işçi COVID-19 sebebiyle yaşamını yitirdi.

Salgının on sekizinci ayında Covid-19 nedenli iş cinayetlerinin istihdam dağılımına bakıldığında 1.030 ücretli ve 179 kendi hesabına çalışan kişinin hayatını kaybettiği görülüyor. Yani yaşamını yitirenlerin yüzde 85'ini ücretliler yüzde 15'ini ise kendi hesabına çalışanlar oluşturuyor. İşçiler dışında ölümlerin büyük bir çoğunluğunu işçi aileleri ve bir dönem önce işçi kuşağı olan emekliler oluşturuyor. Bu durum COVID-19'un bir işçi sınıfı hastalığı olduğunun en büyük göstergesi. Rapora göre ölümlerin en fazla yaşandığı yaş aralığı, 51-64 aralığı. Buna bir de yaşamını yitirenlerin büyük çoğunluğunu sağlık emekçilerinin oluşturduğu gerçeğini eklersek durum daha da anlaşılır olmaktadır.

COVID-19 kaynaklı iş cinayetlerinin sektörel dağılımına bakıldığında sağlık ve sosyal hizmetler işkolu ile ticaret, büro, eğitim, sinema işkolunun belirgin şekilde baskın olduğu görülüyor. Sağlık, sosyal hizmetler işkolunda 429 emekçi; ticaret, büro, eğitim, sinema işkolunda 386 emekçi; belediye, genel işler işkolunda 111 işçi; savunma, güvenlik işkolunda 72 işçi COVID-19 nedeniyle yaşamını yitirmiş durumda.

Aytar: “Olumlu Adım Atılmazsa Emegimizden Vazgeçmeyiz”

SÖYLEŞİ Mahmut Aytar

Geçtiğimiz hafta İstanbul Valiliği'nin kararı doğrultusunda Ümraniye ve Bakırköy'de bulunan 100'den fazla atık kağıt deposuna baskın düzenlendi. Bu baskınlarda, atık kağıt emekçisi olan ve çoğunluğu Afgan olan göçmenler Tuzla Geri Gönderme Merkezi'ne (GGM) götürülürken TC vatandaşı olan emekçilerin çalışırken kullandıkları malzemelere el konuldu.

Emekçiler ise bu baskın ve el koymalara karşı Ümraniye'de bir basın açıklaması düzenleyerek mevcut şartların iyileştirilmesini ve emeklerine el konulmamasını istediler. Biz de Özgür Gelecek gazetesi olarak, atık kağıt emekçisi **Mahmut Aytar** ile süreci konuştuk. Aytar, Biyoloji okuyan ve KPSS'de atanamayan milyonlarca gençten biri. O da diğer işsiz kalan üniversite mezunu genç gibi başka sektörlerde çalışarak yaşamaya çalışıyor. 2017'den itibaren de atık kağıt toplayarak yaşamını sürdürüyor.

- Geçtiğimiz günlerde Ümraniye'de ve Bakırköy'de baskınlar oldu. İlk olarak bu baskınları soralım. Kaç kişinin arabasına el konuldu veya kaç kişi işten uzaklaştırılmaya çalışıldı?

- Bakırköy'deki baskınlara tam hakim değilim ama Ümraniye'de 60'a yakın depo kapatıldı. Baskın gerekçesi olarak da İstanbul Valiliği'nin yayınlamış olduğu önergeyi gösterdiler. Bu önergede bizim yaptığımızın haksız kazanç olduğunu söylediler. Buna ek olarak çalışma koşullarının sağlıksız olduğunu ve yabancı uyruklu kişilerin çalıştığını öne sürerek

çekçekçi ve depocu kardeşlerimizin yerlerine baskınlar düzenlediler. Baskınlarda depolar kapatıldı, sokakta çalışanlara “sahaya çıkmayın” denildi. Polis ve belediye zabıta ekipleri birlikte bu işe el atıyorlar. Mesela gece saat 3:00 sularında eşzamanlı operasyonlar yapıldı ve burada arkadaşlarımıza “burayı 15 dakika içerisinde terk edin” denildi.

Göçmen işçiler meselesinde de, bu kardeşlerimiz göç politikalarından dolayı ülkemize geldi. Biz bu insanlara “gelin, bizimle çalışın” demedik. Birçok işkolunda çalışan mülteci var. Ve bu işte de çalışmaları da gayet doğal. Bu bir devlet kurumu değil, sokaklar serbest, herkes çalışabilir, geri dönüştürebilir malzemeleri toplayabilir herkes. Bizim burada aslında hep birlikte kamuya faydamız var. Geri dönüştürülebilir malzemeleri topluyoruz yani geri dönüştürmeye dolaylı veya doğrudan katkımız var, böylece ekolojik dengeye de katkımız oluyor.

Bir nevi çöplerin birikmesini ve sokaklarda kokuya neden olmasını engelliyoruz. Kemal Sunal'ın filmi hatırlarsanız, belediye araçları yetersiz kalınca oraya çöp arabası getirip çöpleri topluyordu. Biz de bu şekilde hem kendi rızığımızı kazanıyoruz hem de sokaklarda çöplerin birikmesine engel olup insanların nefes almasını sağlıyoruz.

- Peki bu baskınlardan mülteciler Geri Gönderme Merkezleri'ne mi götürüldü, oralarda nasıl bir işlem uygulandı?

- Baskın yapılan depolarda 140-150 arasında Afgan mülteciyi Tuzla Geri Gönderme Merkezi'ne götürdüler. 2018'den sonra gelen yabancı uyruklu kişilerin kayıtlarına alınmadığı biliniyor. Ama biz bu işi Afganıyla, Romanyla Kürdüyle, Türkiyle hep birlikte yapıyoruz. Yani bu toprakların yoksul insanları bu işi yapıyor. Ki sadece biz de değil, İstanbul'da geçim sıkıntısı çeken aileler arka bahçelerinde atık biriktirerek yapıyorlar bu işi.

“Her milletten aç insanla birlikte çalışıyoruz!”

- Çalışma alanlarında atık kağıt ve atık işleriyle uğraşıyorsunuz. Burada çalışma şartlarınız nasıl? İş güvenliği konusunda ne söylemek istersiniz?

- İş güvenliği konusunda şunu söyleyeyim; biz sadece bir konteyner kapağı açıyoruz-kapatıyoruz. Bu işte ekstra bir güvenlik önlemi alınacak bir durumda yok, çekçek arabasıyla gidiyoruz.

Ama tabi ekstra önlem olarak hem Covid 19'a karşı hem de kötü kokuya karşı maske kullanıyoruz, iş eldivenleri kullanıyoruz, mümkün olduğu kadar iş kıyafetlerimizin kapalı olmasına dikkat ediyoruz, zaten bu önlemleri alıyoruz. Tıbbi atıkların olduğu kutulara dokunuyoruz mesela. Yani yaklaşık olarak 20 yıldır bu iş yapıyor ve gerekli önlemleri alıyoruz.

- Geçtiğimiz hafta bir basın açıklaması yaptınız ve maruz kaldıklarınızı anlatınız. Bununla birlikte atık kağıt işçilerinin ilerideki sürecine dair ne söylemek istersiniz?

- Biz şu an tanıdıklarımızla iş yapmaya devam ediyoruz. Yani kimseden çalmıyoruz, kimsenin hakkına girmiyoruz sadece kendi işimizi yapıyoruz. Burada her milletten insanla birlikte çalışıyoruz. Bu yapılanlar dışında olumlu adım olmazsa tabii ki kolay kolay emegimizden vazgeçmeyiz. Çünkü 20 yıl önce biz çalışırken bir Ümraniye Belediye Başkanı bir İstanbul Valisi yoktu yine biz vardık. Onlar geri dönüşümün daha ne olduğunu bilmezken, geri dönüşümle neler kazandırılabilceğini bilmezken biz bu sektöre girerek birçok şeyi geri dönüşüme kazandırdık. Millette de artık bu bilinç oluşmaya başladı.

Biz basın açıklamaları devam ettirebiliriz ve yapmayı düşünüyoruz. Bu süreçte Ali Babacan da geldi, bizimle görüşti, Ahmet Davutoğlu'nun partisinden de baş-

kan yardımcılarını ile görüştük, onlar da taleplerimizi dinlediler.

Şimdi İstanbul'da 1.250 tane depo, 150 tane de deponun bir büyüğü dediğimiz büyük depolar var. Bunlar parçaların birleştirip fabrikalara gönderildiği yerler. Yani toplamda 1.400 kadar depo var ve bu depolarda da ortalama 10-15 insan çalışıyor. Yaptığımız hesaplamalara göre de yaklaşık 200.000 kişi İstanbul'da bu işi yapıyor. Sadece İstanbul'da değil Ankara'da, Bursa'da, Erzurum'da, Diyarbakır'da hatta Urfa'da bile yani birçok yerde bu işi yapan insanlar var. Hatta köylerde bile bu iş yayılmış durumda. Düşünün ki, siz bir muhabirsiniz ve diyelim günde bir kola veya fanta tüketiyorsunuz ay sonu geldiğinde bakıyorsunuz ki siz 10 kg pet biriktirmişsiniz. Ve o 10 kg pet fiyatı 10 TL yapıyor. Bizim için yani üç ekmek fiyatı yani üç günlük ekmek parası.

- Son olarak çağrınız ve talepleriniz nedir?

- Bizim temennimiz, “belediyelerin bizi rahat bırakması”. Bizim kimseden bir beklentimiz yok, sigorta vs. istemiyoruz veya para talep etmiyoruz. Biz kimsenin kapısına gece üçte dörtte dayanıp “çöpünü bana ver” demiyoruz. Tamamen milletin gönül rızasıyla konteynerlere attığı geri dönüştürülebilir maddeleri topluyoruz. Ve bunu da kilometrelerce, İstanbul'un yokuşlarında taşıdığımız çekçek ve alnterimizle yapıyoruz, biz emekçi insanlarız.

Belediyeler şöyle yapabilir; bize evrak verebilir, kayıtlarımızı oluşturulabilir, kim kimdir, nedir belli olur. Belediyeden kayıtlı eleman olarak çalışabiliriz. Açık adreslerimizi alıp TC kimlik numaramızla da kayıt olabiliriz. Ama işte depoların baskınları olduğu sırada arkadaşlarımızın çalışmasını engellediler, bazı arkadaşlarımızı şiddete maruz bıraktılar, bazı arkadaşlarımıza argo kelimeler kullandılar.

İşte Valiliğin bize söylemiş olduğu haksız kazanç söylemini de kabul etmiyoruz, biz emegimizle çalışıyoruz. Bizim için “çevre kirliliği” diyorlar, üstümüzden-başımızdan dolayı eğer ben bu haldeysem, bu çevre kirliliği yaratıyorsa sen kendini yargılamalısın. “Bu genç adamlar niye bu işte çalışıyor, biz bu işi nasıl güzelleştirebiliriz” diye düşünmelisin. Valisi ile belediye başkanıyla memuruyla bunu düşünmeliler. Bize destek olacakları yerde engel oluyorlar.

KADINLARIN BİRLİĞİ

Dayanışmamız Sınır Tanımaz/Tanınamalı

(Lütfen okumaya son paragraflardan başlayınız!)

20 yıllık işgalin ardından ABD emperyalizminin Afganistan'dan çekilmesi ve Taliban'ın yönetimi ele geçirmesiyle birlikte, Afganistan özgülünde en çok tartışılan konuların başında “kadınların durumunun” olması dikkat çekici. Birden herkes kadınların başta şeriata uygun olarak giyinme ya da burka kullanma zorunluluğu olmak üzere haklarına ve yaşamlarına odaklanan tartışmalar yapmaya başladı.

Afganistan'da kadınların tek sorunu “giyim-kuşam” sorunuymuş gibi konuya popülerlik kazandırma meselesi bir yana, öncelikle, kadınların Taliban'ın iktidarı ele geçirmesinden önce, yani 20 yıllık işgal sürecinde neler yaşadıklarına bakmak gerekir.

ABD ve müttefiki emperyalistlerin, 2001 yılında “terörizme karşı savaş” adı altında başlattığı işgal saldırısında binlerce kadının yaşamını yitirmesinin yanında, sonrasındaki “medeniyet götürme” iddiasının da kadınların yaşamlarında bir değişime yol açmaması, verilerin işaret ettiği bir gerçek. İşgal döneminin Afganistan'da, büyük kentlerde ya da esasta başkent Kabil'deki orta ve üstü sınıflara mensup kadınların hayatındaki esas ilişkin olmayan değişimleri bir kenara bırakırsak yüzde 80'inin yaşadığı kırsal bölgelerde yaşam aynı şekliyle devam etmiştir. Yani batı merkezli medyanın gösterdiği gibi, işgalle birlikte kadınlar özgürleşmemiş; eğitim, sanat vb. alanlarda gözümüze soktukları küçük bir azınlığın fotoğrafları olmuştur.

Taliban'ın iktidara gelmesinin ardından da, aynı medya, kadınların tek derdi “burka”ymış gibi bir görüntü sunarak, yine erkek bakış açısıyla kadın meselesine yaklaşmakta, kadınların taleplerine kulaklarını kapatarak bağlı bulundukları güçlerin istedikleri gibi manipülasyona devam etmektedir. Oysa iktidar değişikliğinin ardından sokakları terk etmeyen ve mücadele yürüten kadınların sesine biraz kulak verilse tek başına yolculuk yapmaktan, eğitim ve çalışma hakkına, küçük yaşta evlilik zulmüne vb. karşı ölümüne bir talepler listesi olduğu görülür. Ama sadece bu da değil, kadınlar yaptıkları eylemlerde ülkelerinin geleceği için savaştıkları

larının özellikle altını çizmektedirler. Eylemlerindeki “Yaşasın Afganistan halkı”, “Taliban'a ölüm”, “Pakistan'a ölüm” sloganları isteklerinin-arzularının ülkelerinin özgür geleceği olduğunun ifadeleri.

Diğer yandan Afganistan “dinci gericiliğin” kalesi durumuna girmiş ve en gerici uygulamalar ve vahşet görüntüleriyle korku salmışken, protesto gösterilerinde sokakların kadınlarla dolmasının, silahlı-silahsız eylemlerde kadınların en ön safta görüntülerinin dünyaya yayılmasının bize verdiği, bizim de almamız gereken bir mesajı var.

Tıpkı, ülkemizdeki 1980 AFC'si sonrasında ilk sokağa çıkanların, yine 2016 “darbe girişimi” sonrasında estirilen terör ortamında sokakları tek etmeyenlerin kadınların olması gibi, DAİŞ çetelerine karşı en önde savaşanların Kürt kadınlar olması gibi, Taliban zulmüne ve terörüne karşı mücadeleyi bedel ödemeyi göze alarak yükseltme çabası içinde olanlar da yine kadınlar.

Mesajın bu kısmı, sadece bir durum tespiti, somut gerçekliğin ifadesidir. Diğer kısmında ise, ezilenden, sömürülenden, zulmedilenden yana olan kadınlara Afganistanlı kadınlarla dayanışması çağrısı bulunuyor. Her zaman ifade ettiğimiz gibi “Dayanışmamız sınır tanımaz”, tanınamalıdır da. Elbette bu dayanışmayı göstermenin, etkili bir tepki örgütlemenin yolları mevcuttur. Çok önemli olmakla birlikte bu konuda duruşumuzu ve Afganistanlı kadınlarla dayanışmamızı ifade eden açıklamalarda bulunmak yeterli olamaz. Dayanışmayı eyleme geçirmek için pratik adımlar da atmalıyız. Türkiye'de, Rojava'da, Avrupa'da, her nerede bulunuyorsak dayanışma ağları ve eylemleri örgütlemek bu pratik adımlardan biridir.

Yine hala Afganistan'da yaşayan kadınlarla ve kadın örgütleriyle iletişime geçerek dayanışmanın yönünü ortak bir şekilde tartışmak gerekir. Zira kendi sesimizi sadece kendimizin duyduğu bir süreçten öte bu sesi Afganistan'a, Afganistanlı kadınların sesini de tüm dünyaya taşımak önemlidir.

Ülkemize çok sayıda Afganistanlı mülteci gelmiştir ve bu sayı giderek artacaktır. Bizler de mülteci kadınlarla iletişime geçerek onlarla dayanışmayı bir gerçeklik haline getirebiliriz.

YDK İstanbul'da Koordinasyon Toplantısı Düzenledi

Yeni Demokrat Kadın (YDK) İstanbul'da 2 günlük Koordinasyon Toplantısı'yla bir araya geldi.

YDK pandemi nedeniyle uzun zamandır online şekilde düzenli olarak yaptığı toplantı-atölyesini yüz yüze yaptı. İki günlük toplantıda ilk gün ifşa üzerine fikirler paylaşılrken, ikinci gün ise koordinasyon toplantısı yapıldı ve oldukça verimli, tartışmalar yürüttü.

Ifşa konusunda atölye için kurulan komisyon tarafından oluşturulan alt başlıklar sorular halinde sunuldu ve cevaplar üzerinden yürütülen tartışmalar birçok noktada hepimizin kafasını açtı ve etkinliğimizi verimli hale getirdi. İkinci gün ise YDK kurumsal durumunu geçmiş süreç üzerinden analiz eden bir tartışma yürüttü. Bu başlıkta esas olarak geçmiş dönemde örgütsel, politik ve pratik süreçler üzerinden genel durumumuz değerlendirildi. Kimi çalışmalar, kampanyalar özelinde eksiklikler, olumluluklar ve gelişmeler tartışıldı. “Pandemiye Bir De Bana Sor” kampanyasının kadınlarla daha fazla temas etmemizi sağladığı, bu dönemin, özellikle YDK açısından toparlayıcı olduğu konusunda ortaklaştırıldı.

Genel olarak son süreçte olumlu bir tablonun yaşandığı dile getirilerek daha hızlı, refleksif bir hareket tarzı ile kolektif mekanizmaların daha fazla hayata geçirilmesinin kimi atıl durumları aşmada etkili olacağı ifade edildi. Kurumsallaşma, örgütlenme sorunlarını güncelden kopmadan özgün çalışmalarla devam ettirilmesiyle, daha düzenli ve kolektif bir çalışma ile aşabileceği, gelişebileceği üzerinde tartışmalar yürütüldü.

Koordinasyonun bir diğer başlığı ise dergi gündemi oldu. Dergi gündemleri üzerine tartışmalar yürütülerek içeriği ortaya çıkarılırken, son halinin kısa bir süre sonra verilmesi kararlaştırıldı.

Önümüzdeki süreçte nasıl bir çalışma yürüteceğine dair tartışmalarda önüne kimi hedefler koydu. Daha uzun süreçte yürütülecek çalışmalar hedeflenirken aynı zamanda kısa ve orta vadede yapılacak çalışmalar da belirlendi ve bunun üzerinden 25 Kasım öncesi yapılacak çalışmalar için belli planlamalar yapıldı.

Koordinasyonda sosyal medya ve siteme dair de tartışmalar yürüten YDK, planlama ve görevlendirmelerle toplantıya son verdi.

Deneyim | Bu Bir İfşadır, Fabrikada Taciz Var, Tacizci Bekir Yazıcı

Daha önce işçilerin iş durdurduğu Çinli firma Xiaomi-Salcomp, çoğunluğu kadın işçilerden oluşan bir yer. İşçiler fabrika önünde direnişe geçtiğinde, direnişe destek veren ama fabrikada çalışan bir kadın işçi, atılan kadın işçilerin de kendisinin de yaşadığı tacizi paylaştı. Sendikaya da durumu açan kadın işçi, ismini vermeden yaşadıklarını kaleme aldı.

Şimdi sözü ona bırakıyoruz:

“İçeride kadınlar olarak yoğunuz ve sürekli taciz olayları yaşıyoruz, bir kişi de değil birçok erkek tarafından tacize uğradığımız durumlar var. İsmi bilinmeyen erkekler de var. İsmi bilinen bir erkek de var. Birçok kadın, bu kişi hakkında şikayette bulundu, sözlü, yazılı tacizleri var, temaslı tacizleri var, fiziksel tacizleri var. Buna rağmen insan kaynaklarına, kalite müdür yardımcısına gidip şikayet etmemize rağmen hiçbir şey yapılmadı, işten çıkartılma durumu olmadı ama yasal haklarını aramak isteyenler bir saat bile beklemeden işten atıldı. Üzerinde 10-15 tane şikayet olmasına rağmen çıkartılmayan biri var. Bu insan çıkartılmıyor da neden yasal haklarını isteyenler işten çıkartılıyor? Şu an Salcomp'ta direniş devam etmekte, sendika girene kadar, kesinleşene kadar sanırım böyle devam edecek. Cuma günü eylem yaptığımızda çitlerle engellenmeye çalışıldık, birçok engel koymaya çalıştılar, dışardakilerle temas etmeyelim, konuşmayalım diye.

Taciz olayında da aynı şekilde; kanıtı olan insanlara “sen cevap verdin” denildi, ‘kanıtı olmayan’ kadınlara ‘kanıtlayın’ dediler. Kanıtı olan kadınlar üzerine daha farklı davrandılar. Fiziksel tacize de uğradım ben, sıkıştırma oldu aynı kişi tarafından, evli kadınlar aynı kişi tarafından, hamile olan kadınlar, üç çocuğu olan ayrılmış kadınlar aynı kişi tarafından tacize uğradı.”

Bekir Yazıcı bu işyerinde takım lideri: Birçok kadına tacizde bulundu!

Bir kadın arkadaş artık ne kadar zor durumda kaldıysa akrabasına bildiriyor, akrabası tehdit ediyor, ‘benim kuzenime yaklaşma’ diye. Kadını görevinden alıyorlar, yerini değiştiriyorlar, bu türden de mobing uyguluyorlar. Ama halen bu insana karşı hiçbir şey yapılmadı ve leke sürdürmüyorlar da. Birçok kadın aynı kişiden

şikayetçi.

Bekir Yazıcı bu işyerinde takım lideri, insan kaynaklarına takım liderliğinden alındı, kalite müdürümüz işten çıkarılınca, Bekir Yazıcı'yı tekrar takım lideri yaptılar. Bu kişi bir kadın arkadaşımıza da aynı şekilde otel teklifinde bulunuyor, şahitlerimiz de var, sendikada biliyor bunu. Başka boşanmış bir kadın arkadaşımıza yaklaşmaya çalıştı; ‘gözleriniz çok güzel’ diyerek, başka bir kadın arkadaşımıza sözlü tacizde bulundu; ‘öpem geçsin’ gibi konuşmalar içerisine girdi.

Bana aynı şekilde gecenin bir yarısında mesaj attı; ‘yanımda olsan sana neler yapardım’ gibi... Uyardığım halde, hayatımda bir insan olduğunu söylememe rağmen devam etti. Mesajlarım, kanıtlarım var, ben bu mesajları insan kaynaklarına gösterdiğim zaman, Dilek hanım bana ‘sen karşılık vermişsin’ dedi. Hiçbir şekilde durumun düzeltilmesi, işten çıkartılma olmadı, daha önce bu durum başka bir şekilde yaşandı, bir kadın arkadaş hakkında küfürlü konuşma oldu, o kişiler konuşmasına izin verilmeden işten çıkartıldılar ama bu kişinin mesajlarının olmasına rağmen, defalarca şikayet edilmesine rağmen hiçbir şey yapılmıyor.

İşten çıkartılma, uyarılma yapılmıyor, takım liderliğini yapmaya devam ediyor. Taciz olaylarından sonra vardiyamı değiştirdim, kalp sorunun var benim, kadın olarak rahatsız edici durumlar bunlar, kalbim ağrıyordu.

Ben bölüm değiştirdikten sonra benim bölümümü değiştirmeye, ısrar etmeye çalıştı, arkadaşlarımızda şahittir bunlara. Beni kendi bölümüne geri almak istedi. Nereye geçersen adam bana rahat vermedi. Şu an vardiyamız değişti, tekrar onun vardiyasına aldılar, ben tekrar vardiyamı değiştirdim. Görmek bile istemiyorum, dayanamıyorum, adam bana fiziksel tacizde de bulundu.

Bekir beni sürekli tehdit ediyor!

Yaşlandırma odası dediğimiz, karanlık, sessiz bir oda orada daha önce en az üç kadın arkadaşımızı taciz etti. Ben de ürün almak için oraya gittiğimde peşimden geldi, elektrik paneliyle arabanın arasında kameranın görmediği bölgede beni itti ve üstüme yürümeye çalıştı. Ben kaçmaya çalıştığım da, içeri birisi girdiğinde ‘kardeşim ne yapıyorsun’ diye olayı çevirmeye çalıştı.

Bugüne kadar bana ‘neden konuşmadın’ diyorlar, Bekir beni sürekli tehdit ediyor, ‘seni rezil ederim’ gibi mesajları da var.

Dediğini de yaptı, benim ona yaklaştığımı söyledi, aslında öyle bir şey asla yok. Benim hayatımda başka bir insan vardı, onunla alakalı mesajlarım da var. Bekir için evli, bekar fark etmiyor, evli arkadaşımıza da yaptı. Taciz mesajları atıyordu. Bir arkadaşımız korkusundan mesajları siliyor, ‘eşim görmesin boşanmayayım’ diye, daha sonra işten atıldığını duyduk. Ben bu olay üzerine kadınla konuşma içerisine girdim, bu konuşmadan sonra patlak verdi ve halen de hangi kadın arkadaşla konuşsam, Bekir'in adını duydukların da ‘tamam’ diyorlar hepsi, herkese farklı şekilde yaşatmış Bekir.

Başka bir arkadaşımıza kendini iyi göstermiş, en sonunda da ‘otelde buluşalım’ demiş. Kadın arkadaş şaşırmış, daha sonra işyerinde insanların içinde de söylemiş. İçeride mobingler, maaşlar ve taciz olayları ile ilgili çok şeyler dönüyor. Hiçbir şekilde düzeltme yapılmıyor. Tacize uğrayan kadın arkadaşlarla tek tek konuştuğumda ‘birlikte gidip insan kaynaklarına söyleyelim’ dediğimde ‘tamam diyoruz, gidelim’ diyoruz.

Bizim yanyana gelmemizi engellediler. Oysa hiçbirimiz vazgeçmedik!

Evli bir arkadaşla insan kaynaklarına gitmek şikayet etmemize rağmen bu adamın böyle konuşamayacağını, Bekir'in yapmayacağını söylediler.

Daha sonra ekipleşmeye çalıştık, bölmeye çalıştılar, ‘o vazgeçti, o gelmeyecek, savunmayacak, konuşmaya gerek duymuyor’ gibi bizi susturmaya çalıştılar. Bana gelip farklı konuşuyor, kadın arkadaşla farklı konuşuyorlar, ‘artık sen teksin’ diyorlar. Bizim yanyana gelmemizi engellediler. Oysa hiçbirimiz vazgeçmedik.

Bekir'i ifşalamaya başladığımızda bu kişi bize tehdit mesajları atmaya başladı. Bir kadın arkadaşla onu ifşaladığımızda silahla işyerine gelmiş. Hangimizi görürse öldürmeyle tehdit etmeye çalıştı.

‘Ben bu olayı yönetimle konuşacağım’ dediğimde ‘kimse yerinden mevkisinden olmasın, rezil olmasın’ gibi mesajlar attı, bu da tamamen bana karşı yazılan bir şeydi. Bu şekilde de tehditleri var.

“Kadın Düşmanı Tüm İktidarlara Yıkacağız!”

TKP-ML Komünist Kadınlar Birliği (KKB), Afganistanlı kadın ve LGBTİ+larla dayanışma içinde olduğunu dile getiren bir açıklama yaptı.

“Dayanışmamız Sınır Tanımaz! Kadın Düşmanı Tüm İktidarlara Yıkacağız!” başlığı ile yapılan açıklamada “Taliban'ın Kabil'e girmesi ve Afganistan yönetimine resmi olarak el koyması, tüm dünyayı etkiledi. Bu durum, aynı zamanda 2001 yılından bu yana ülkede işgalci olan ABD emperyalizminin askeri ve siyasi olarak yenilgisinin de ilanıydı. Taliban yönetiminin uzun yıllardır Afgan halkı üzerinde süren baskı ve şiddeti de bu şekilde yeniden gündeme gelmiş oldu.

Emperyalistler ve işbirlikçi güçleri arasındaki çatışmalarda, kadınlara ve LGBTİ+lara dair konuların kitlelere sunulacak bahanelerden başka bir değeri hiçbir zaman olmadı. İşgal siyasetini anti-komünizme ve/veya ‘demokrasi götürme’ iddiasına dayandıran ABD'nin en önemli argümanlarından biri de ‘kadın özgürlüğü’ idi hatırlanacağı gibi. Yönetimi ele geçirmesinin ardından kadınlara ‘şariat çerçevesinde’ ‘haklarının verileceğini’ söyleyen Taliban'a en büyük desteği veren, silah yardımı yapan da ABD'nin kendisiydi” denildi.

Bildiri şu şekilde devam ediyor: “Afganistan'dan çekilmesi ve arkasından Taliban'ın yönetime el koyması ABD'nin ülkedeki varlığının gerçek amacını bir kez daha gözler önüne serdi. Kadınlara açısından mesele yalnızca kılık-kıyafet tartışmasının ötesinde bütün yaşamlarının tamamen kölelik koşullarına dönüşmesi anlamına geliyor.

... Her gericici girişimde ve askeri macerada halkın ve devrimci güçlerin sert direnişiyle karşı karşıya kalmıştır. Bunun en yakın örneği bugün hala Rojava topraklarında sürmekte olan işgal saldırılarıdır. Bölgede estirilen kadın ve LGBTİ+ düşmanı politikalarla Kadın Devrimiyle cevap veren Rojava'ya dönük saldırılar, yalnızca Kürt özgürlük mücadelesine saldırı anlamına gelmemektedir... Türkiye'de LGBTİ+ etkinliklerinin ve hatta gökkuşağı içeren ürünlerin satışının dahi yasaklanmasından, İstanbul Sözleşmesi'nden çekilme kararına, eşbaşkanlık sistemi ile kadın temsiliyetini artırmak isteyen belediyelere atanan kayyumlardan taciz ve tecavüzü meşrulaştıran yasaların çıkarılmasına kadar yaşanan gelişmeler karşısında kadınlar ve LGBTİ+lar hiç geri adım atmadı.”

Man Adası'na kaçılan paranın miktarı ile gündem olan R.T.Erdoğan, kamuoyunda giderek teşhir olsa da AKP içindeki birçok milletvekili, bürokrat ve bakan yolsuzluk yapmaya, rüşvet almaya devam etmiştir.

AKP'de Başlayan Çözülme ve Sonun Başlangıcı

N. Erbakan'la yollarını ayırdıktan sonra AKP'yi kuran R.T.Erdoğan ve ekibinin 2002 yılındaki genel seçim programının en "çarpcı" başlığı "3Y" olarak ifade ettikleri "Yolsuzluk, Yoksulluk ve Yasaklara" karşı mücadele idi. AKP'nin seçimi kazanmasında 3Y propagandasının etkili olduğu bir gerçek. R.T.Erdoğan'ın seçim propagandasına biraz da İslam sosu eklemesi, çoğunluğu Müslüman olan ülkede seçmenin kimi noktalarda güveni kazanarak AKP'yi hükümete taşıdı.

AKP, üst üste seçimleri kazandıkça hükümet olmanın da ötesine geçerek iktidar olmaya doğru yol aldıkça 3Y tam tersine doğru işlemeye başladı. Örneğin yasakların kalkması sadece AKP ve seçmeni için yürürlüğe girdi. Türban yasağının kaldırılması, İmam Hatip okullarının yaygınlaştırılması, televizyon ve yazılı basının ele geçirilmesiyle tüm muhalif basın ve yayına yasak getirilmesi AKP'nin kendi cephesinden "başarı" olarak tabana propaganda edildi.

Ancak örneğin yoksulluk en fazla AKP döneminde oldu. Betona yapılan yatırımın son bulmasıyla artan işsizlik beraberinde yoksulluğu da getirdi. Tarım ve hayvancılığın yok edildiği, temel gıda maddelerinin ithal edilmesiyle köylülüğün yoksulluğa itilmesi AKP döneminde daha da arttı. Pandemiyle birlikte kapanan

iş yerleriyle binlerce insan işsiz kaldı ve yoksulluk arttı.

AKP döneminde yolsuzluk ve rüşvet de arttı. Bu dönemde kendisinden olmayan hiçbir patron ve yatırımcının ihale alma şansı olmamıştır. Tüm ihaleler AKP yandaşlarına verilmiş, R.T.Erdoğan ve çevresi bu ihalelerden milyon dolarlar kazanmıştır. Man Adası'na kaçılan paranın miktarı ile gündem olan R.T.Erdoğan, kamuoyunda giderek teşhir olsa da AKP içindeki birçok milletvekili, bürokrat ve bakan yolsuzluk yapmaya, rüşvet almaya devam etmiştir.

Herkes hırsız çuvalında!

AKP'nin bulaştığı en büyük yolsuzluk, 17-25 Aralık olarak bilinen süreç olmuştur. Eski Çevre ve Şehircilik Bakanı Erdoğan Bayraktar'ın bir radyo programında verdiği bilgilerle bir kez daha gündeme oturan 17-25 Aralık rüşvet ve yolsuzluk, birçok tartışmayı da yeniden gündeme getirdi. Erdoğan Bayraktar, itirafında "Doshada ne varsa kabul ediyorum, benim suçum. Telefondaki konuşmalar bana aittir; tapeler bana aittir, renkli çekilen kameralar, teknik takiplerin hepsi bana aittir."

"Devletin düzeltilmesi için hakikatten, Allah'tan korkan, vatanını ve milletini seven, üretim yapan, katma değer yüksek mal üreten insanların bir yerlere gelmesi lazım. Benim şimdi tuzum kuru, özel sek-

tördeyim, beni şimdi attılar. 'Reis', sayın cumhurbaşkanım beni hırsız çuvalının içine koydu ve attı" dedi.

17-25 Aralık 2013 tarihi Türkiye'de AKP iktidarının devleti soyup soğana çevirdiği tarih olarak kayıtlara geçti. AKP içinde bazı çevrelerin rüşvet ve yolsuzluktan kendilerine pay verilememesinden hareketle, Eylül 2012 ve Şubat 2013 tarihlerinde ihbarda bulunmalarıyla dönemin Cumhuriyet Savcısı Celal Kara'nın başlattığı soruşturma çerçevesinde bazı iş insanlarının, bürokratların ve banka müdürlerinin "rüşvet, görevi kötüye kullanma, ihaleye fesat karıştırma ve kaçakçılık" suçlamalarıyla 17 Aralık 2013 tarihinde birçok ev ve iş yerine yapılan baskın sonucu milyonlarca liraya ve evraka el konuldu. Dönemin içişleri bakanı Muammer Güler'in oğlu Barış Güler, dönemin Ekonomi Bakanı Zafer Çağlayan'ın oğlu Kaan Çağlayan, dönemin Çevre ve Şehircilik Bakanı Erdoğan Bayraktar'ın oğlu Oğuz Bayraktar, iş insanı Ali Ağaoğlu, Halkbank Genel Müdürü Süleyman Aslan ve Rıza Sarraf gözaltına alındı.

Büyük bir skandal olarak patlak veren rüşvet ve yolsuzluğa ilişkin yapılan ilk müdahale, soruşturmayı açan savcının görev yerinin değiştirilmesi oldu. Kamuoyu baskısı sonucu görevlerinden istifa eden dört bakanın "Yüce Divan'da yargılanması için TBMM yapılan oylamada bu bakanların "Yüce Divan'a gönderilmesine gerek olmadığına karar verilerek bir anlamda rüşvetçiler aklandı.

Dönemin Başbakanı R.T.Erdoğan, 17-25 Aralık rüşvet skandalının Gülen Cemaati tarafından yapılan bir kumpas olduğunu, cemaate bazı dersane ihalelerinin verilmemesi üzerine bu kumpasın kurulduğunu iddia ederek gerekçelerin üzerine örtmeye çalışmış; ancak bunlar yeterli gelmemiş ve ayakbağı kutularında çıkan milyon dolarlar her şeyi anlatmıştır.

Bu olay AKP iktidarının baştan sona rüşvet ve yolsuzluk içinde olduğunu tüm çıplaklığıyla ortaya koydu. Dönemin İçişleri Bakanı Efkân Ala, R.T.Erdoğan'ın oğlu ve ailesinin evlerinin çevresine özel tim yerleştirilerek olası bir operasyonu önlemek istese de rüşvet ve yolsuzluk dosyaları ortalığa saçılmış ve bunların tümünden yok edilmesine iktidarın gücü de yetmemiştir.

Rıza Sarraf'ın ABD'deki yargılanmasında yaptığı itiraflar da rüşvet ve yolsuzluk olayında R.T.Erdoğan ve AKP hükümetin işin içinde olduğunu göstermiştir. Halkbank üzerinden aklanan kara para ve İran'la yapılan altın ticaretiyle "ABD ambargosunun delindiği" gerekçesiyle R.T.Erdoğan'ın mal varlıklarına el konulması tehlikesine karşı NATO Haziran 2021 toplantısında R.T.Erdoğan, çeşitli tavizlerle durumu kurtarmaya çalışmıştır.

Biriken öfkeyi sokağa taşıyalım...

Pandeminin yönetilememesi, kapan iş yerleri, artan işsizlik, yoksulluk ve son dönemde yeniden patlayan eski ve yeni rüşvet olayları, AKP'yi freni patlayan bir araba gibi hızla yokuş aşağı yuvarlıyor. R.T.Erdoğan'la yollarını ayıran AKP'nin kurucuları arasında yer alan eski Kırıkale Milletvekili Kemal Albayrak, eski Çevre ve Şehircilik Bakanı Erdoğan Bayraktar'ın itirafının ardından katıldığı bir TV programında "AKP'de itirafçılık döneminin başladığını" belirtti ve "buradan anladığım şu ki, ileri de göreceğiz, bu partide görev alanların ve o yönetimde görev alanların yüzde 80'i hatta yüzde 90'ı ileride itirafçı olacak. Çünkü itirafçılık başladı. AK Parti güçle ayakta duruyordu" dedi. Bu sözlerden de AKP içinde görev almış, bakan ve yöneticilerin % 90'ının rüşvet ve yolsuzluğa bulaştığı anlaşılmaktadır.

AKP'nin 2023 seçimlerine şimdi den hazırlandığı görülmektedir. Ortağı MHP'nin seçimde barajı geçmesinin artık mümkün olmadığı anlaşıldığı için seçim barajını MHP için % 10'dan % 7'ye indirilmesi de AKP yeniden iktidara taşınmasına yetmeyecektir. Tek başına zaten iktidar olması mümkün değildir. Böyle bir durumda her türlü hileye ve başvuracak olan AKP'nin, paramiliter güçler vasıtasıyla çıkaracağı bir kaosun ardından seçimleri ertelemesi ve yeni bir OHAL uygulamasını gündeme getirmesi de AKP kurtarmayacaktır.

Kitlelerin biriken öfkesinin sokağa taşınması için başta komünistlere, devrimci ve ilericiler büyük görevler düşmektedir. Birleşik mücadele güçlerinin kampanyasında ilan ettiği İleri, Daha İleri hamlesinde sloganlarımızdan biri de "Unutma, Hesap Sor!" olmalıdır!

Açlık Grevi Direnişi 290'ıncı Gününde Sona Erdi

PKK lideri Abdullah Öcalan'a yönelik uygulanan tecrit ve hapishanelerde özellikle pandemi döneminde artan hak ihlallerine karşı başlatılan süresiz-dönüşümlü açlık grevinin sona erdirildiği duyuruldu.

Açlık grevi, 27 Kasım 2020'de PKK ve PAJK'lı tutsaklar tarafından başlatılmıştı. Tutsaklar adına **Deniz Kaya** tarafından yapılan açıklamada, 12 Eylül 2020 tarihinde başlatılan "Dem Dema Azadiyê" hamlesine destek vermek üzere başlatılan açlık grevi eyleminin 12 Eylül itibarıyla sonuçlandırıldığı duyuruldu.

Açıklamada "PKK ve PAJK zindan komitemizin çağrısını esas alarak PKK ve PAJK'lı tutsaklar olarak bugünden itibaren açlık grevi eylemimizi sonuçlandırıyoruz. Özgürlük hamlesine PKK ve PAJK'lı olarak daha farklı eylem türleriyle bilinçli ve örgütlü katılmayı esas alacağız" sözlerine yer verildi.

AKP-MHP iktidarının sonuna gelindiği kaydedilen açıklamada, "12 Eylül darbesinin yoğunlaştırılmış hali olan AKP, kendi yaratıcısına layık olmak için tüm hünerlerini sergi-

liyor. Bizler de 12 Eylül faşist darbesini yenilgiye uğratan Amed zindan direnişi ruhu, bilinci ve inancıyla direnir, başarı ve zafer kazanacağız. Hakikat ve özgürlük arayışımızın gelineği olan Mazlum Doğan, Dörtler ve 14 Temmuz Direniş ruhu ekseninde başarıya ulaşan özgür bir Önderlik, Özgür Kürdistan, Demokratik Türkiye'yi sağlayana kadar direneceğiz" ifadeleri yer aldı.

Bölge hapishanelerinde açlık grevi eylemi sonlandırılırken Mahmur Kampı'nda 18 Aralık'ta kadınlar öncülüğünde başlatılan eylem ise 269'uncu gününde devam ediyor. Yunanistan'ın Lavrio Kampı'nda, açlık grevlerine destek amacıyla başlatılan süresiz-dönüşümlü açlık grevi eylemi de 252'nci gününe ulaştı.

Hapishanelerde süren açlık grevi eylemine Tekirdağ 1 Nolu F Tipi Hapishane'de bulunan Tutsak Partizanlar da açlık grevine girerek destek vermişti. Tutsak Partizanlar açlık grevi eylemine, talepleri desteklediklerini vurgulayarak katılmış ve dayanışma amacıyla 14 Aralık 2020'de beş günlük açlık grevine girmişlerdi.

ATK'dan Aysel Tuğluk'a "Cezaevinde Kalabilir" Raporu

İstanbul Adli Tıp Kurumu (ATK) Başkanlığı, Kocaeli Kandıra F Tipi Hapishane'de tutsak olan DTK ve DTP eski Eş Genel Başkanı Aysel Tuğluk'un sağlık durumuna ilişkin hazırladığı raporda "hayatını yalnız idame ettirebilir" dedi.

İstanbul ATK tarafından hazırlanan raporda, "Hayatını yalnız idame ettirebileceği, tedavisi ve önerilen aralıklarla düzenli poliklinik kontrollerinin sağlanarak cezaevi şartlarında infazına devam ettirebileceği..." ifadelerine yer verdi. Kocaeli Cumhuriyet Başsavcılığı da rapor doğrultusunda, Tuğluk'un avukatları tarafından yapılan tahliye talebini reddetti.

Konuya ilişkin HDP Hukuk ve İnsan Hakları Komisyonu'ndan Sorumlu Eş Genel Başkan Yardımcısı Av. **Ümit Dede** yaptığı yazılı açıklamada bu duruma tepki göstererek şöyle dedi: "Kocaeli Cumhuriyet Başsavcılığı ATK sürecinin tamamlanması beklenmeye karar vermiştir. Daha önce Kocaeli Üniversitesi Tıp Fakültesi Adli Tıp Ana Bilim Dalı tarafından, 'hastalığının kronik seyirli olduğu ve ilerleyici vasıf arz ettiği, cezaevi koşullarında sağlanabilecek tıbbi destek ve bakımının yeterliliğinde sorun yaşanabileceği, ceza infaz kurumu koşullarında hayatını yalnız idame ettiremeyeceğine ve dolayısıyla cezasının infazının ertelenmesi' gerektiğine dair kurul raporu hazırlanmıştır. Bu rapordan sonra hem avukatları hem de cezaevi idaresi Sayın Tuğluk'un İstanbul ATK Başkanlığı'na sevki talep edilmiştir."

Dede devamla şunları ifade etti: "Bizler, Kocaeli ve İstanbul Adli Tıp kurumlarının raporları arasındaki açık çelişkinin giderilmesi ve Aysel Tuğluk'un sağlığının ve yasal haklarının korunması için gerekli idari, tıbbi ve hukuki yolları sonuç alıncaya kadar ısrarla takip edeceğiz. ATK'nın Aysel Tuğluk ile ilgili kararı siyasadır, kabul etmiyoruz."

Efrîn'deki MİT Üslerinde Tecavüz

18 Mart 2018 tarihinde TC devleti tarafından işgal edilen Efrîn'de insan kaçırma vakaları her geçen gün artıyor. Özellikle kadınların kaçırıldığı bölgede kaçırılanların akıbeti çoğunlukla bilinmiyor. Cizre İnsan Hakları Örgütü ve Efrîn'deki işkencehanelerden kurtulanların verdiği bilgilere göre kaçırılanlar MİT'in üs olarak kullandığı okullarda çeşitli işkencelere maruz kalıyorlar.

Bu üslerden kurtulan ve Yeni Özgür Politika'ya konuşan Resul Xelîl, Rai'de üç kadının bedenini ateşe verdiğini aktardı. Yine 7 Ağustos'ta yaşadıklarını ANHA'ya anlatan W.C., tutulduğu üstten kurtulmak için 3 bin 500 dolar fidye ödediğini söyledi. Ayrıca iki kadının tecavüz sonrası bedenini ateşe verdiğini aktardı.

TC devletinin işgali altındaki yerlerde işlenen suçları değerlendiren Cizre İnsan Hakları Örgütü Eş Başkanı Evîn Cuma ise şunları kaydetti: "Türk devletinin 'Zeytin Dalı' adı altında Efrîn'i işgal ettiği günden bu yana Efrîn'de kaçırma, öldürme, yaralama, tecavüz, taciz, gasp gibi suçlar sıradanlaştı. Şimdiye kadar Efrîn'de 7 bin sivil kaçırıldı. Bunların çoğunun akıbeti halen de bilinmiyor." "Sivillerin maruz kaldığı suçları belgelemek veya şahitlerine ulaşmak oldukça zor" diyen Evîn Cuma, söz konusu kadınlar olunca bunun daha da zorlaştığını kaydetti.

Efrîn zindanlarından kurtulan bazı kadınların zor da olsa kendilerine ulaştığını belirten Cuma, "Bize ulaşan kadınlar, zindanların işkence merkezi olduğunu söyledi. Bazıları bu zindanlardan çıkmak için binlerce dolar fidye ödemişler" dedi. Evîn Cuma son olarak MİT üslerinde tecavüze uğrayan kadınların yaşamalarına son verdiğini öğrendiklerini de ekledi.

Taliban'ın Afganistan'ın büyük bölümünde iktidarı ele geçirmesini konu edinen bu makalenin birinci bölümünde, ülkenin tarihsel sürecine uğradığı işgaller bakımından bir değerlendirme ikinci bölümünde ise Taliban'ı doğuran zemin ve Afganistan'ın güncel durumuna ilişkin bir perspektif sunuluyor.

40 Yıl Süren Afganistan İşgali, Taliban'ın Ülkeyi Ele Geçirmesi ve Olasılıklar Üzerine (2/2)

ABD'nin El-Kaide'yi gerekçe göstererek Afganistan'ı işgal etmesine geçmeden önce kısaca Taliban örgütünün ortaya çıkışına da değinmek gerekir. Kendisini Talib (öğrenci) kelimesinin çoğulu Taliban (öğrenciler) olarak isimlendiren örgüt, ülkenin güneyinde RSE işgaline karşı savaştan Molla Ömer Ahund liderliğinde yaklaşık 50 medrese öğrencisiyle birlikte 1994'te kuruldu. Aslen Kandaharlı olan Molla Ömer, bir süre Pakistan'da ardından da Kandahar'ın kuzeyindeki Meyvend'de medrese eğitimi aldı. Kurulduktan birkaç ay sonra çoğunluğu medrese ve şeriat okulu öğrencileri olmak üzere savaşı sayısı 20 bini buldu. Kısa süre sonra Pakistanlı Peştun etnik kökenden Mevlana Samiul Hak liderliğindeki Darul Ulum Hakkaniye Medresesi öğrencilerinin önemli bir kesimi de örgüte dahil oldu. Öğrenciler hareketinin mensuplarının çoğu ülkenin güneyindeki Peştun kökenli kişilerden ve Pakistan'daki medreselerde eğitim gören mülteci ailelerin çocuklarından oluştu.

Örgüt özellikle halkın RSE işgali ve akabinde patlak veren iç savaş sırasında ortaya çıkan savaş ağalarından kurtulma talebini iyi kullandı. Savaşlardan ve savaş ağalarından, hırsızlık ve yolsuzluklardan bıkan halk, çareyi bu talepleri desteklemekte buldu. Ne var ki örgüt bağımsız değildi. Kuruluşundan itibaren en büyük destekçisi ve yol göstericisi Pakistan İstihbarat Teşkilatı (ISI) oldu. Hem askeri eğitimin hem de maddi desteğin doğrudan ISI tarafından sağlandığını biliniyor. Kısacası Taliban'ın ortaya çıkması ve iç savaşta başarıya ulaşmasının arkasında doğrudan Pakistan gericiliği ve onu yönlendiren ABD emperyalizmi vardır.

Örgüt kurulduktan hemen sonra Afganistan'ın ikinci büyük kenti Kandahar'a saldırdı ve 3 Kasım 1994'te ciddi bir direnişle karşılaşmadan Pakistan sınırındaki bu şehrin kontrolünü ele geçirdi. Taliban, 1995 yılında ülke genelinde 12 şehrin kontrolü sağladı. Yolsuzluk ve rüşvete savaş açtığı-

nı ileriye süren örgütün popülaritesi günden güne arttı. Ülkenin güneyinde, Peştun nüfusun yoğunlukta yaşadığı kentleri ciddi bir direniş görmeden ele geçiren Taliban, 1995'te başkent Kabil'e dayandı. Başkent'in kontrolünü ele geçirebilmek için Kabil'i 3 ayrı koldan bombaladı. Ancak RSE'ye karşı verdiği direnişle adını duyuran Ahmet Şah Mesut liderliğindeki güçler, Taliban'ı burada ağır bir yenilgiye uğrattı. Pakistan'dan ve bazı Körfez ülkelerinden para ve silah desteği alan Taliban, 1996'nın Eylül ayında bir kez daha Kabil'e yöneldi. Taliban 27 Eylül 1996'da Kabil'e girdi. Başkent'in ele geçirilmesi zamanına kadar daha çok bir milis örgütlenmesini andıran Taliban, bu tarihten itibaren kendi hükümetini kurduğunu açıkladı. Afganistan'ın adını Afganistan İslam Emirliği olarak değiştirdi. Kurucu lider Molla Ömer'i de Emirel Müminin (Müminlerin emiri) olarak ilan etti ve bayrak değiştirildi.

Taliban'ın Kabil'i ele geçirmesinin ardından diğer gruplar, ülkenin kuzeyindeki Mezari Şerif'i geçici başkent ilan etti. Burhaneddin Rabbani liderliğinde biraraya gelen örgütler kendilerine "Kuzey İttifakı" ismini verdiler. Taliban, 1997'de Mezari Şerif'e saldırdı. Halk direnişi ile karşılaşan örgüt, burada yaklaşık 10 bin militanı kaybetti. 7 bin civarında Taliban militanı da Kuzey İttifakı tarafından esir alınıp öldürüldü. Mezari Şerif'teki bu savaşta önemli sayıda militan kadrosunu kaybeden örgüte El-Kaide'ye bağlı çok sayıda militan katıldı. Taliban, topladığı güç ve örgüte yeni katılanlarla birlikte Ağustos 1998'de tekrar Mezari Şerif'e saldırdı, şehri ele geçirdi ve şehir halkını katliamdan geçirdi. Özellikle azınlık durumdaki etnik gruplara mensup insanlar, topluca kıyımdan geçirildi. Çok sayıda kişinin evi ve araçları ya gasp edildi ya da yakıldı.

Örgüt 1998'de Afganistan'ın yüzde 90'ını kontrol altına aldı. Mualiflerin elinde sadece Şah Mesud'un kontrolündeki Pencşir bölgesi kaldı. Taliban iktidarı, ABD emperyalizminin El-Kaide ve Uşame Bin Ladin'in Afganistan'da üslendiği

gerekçesiyle başlattığı işgal saldırısına kadar sürdü. ABD, 11 Eylül saldırısının üzerinden bir ay geçmeden George W. Bush'un emriyle 7 Ekim 2001'de Afganistan'ı işgal etti. ABD, işgale gerekçe olarak El-Kaide lideri Uşame Bin Ladin'in yakalanması olarak açıkladı. Ve Taliban'dan Uşame bin Ladin'i kendisine teslim etmesini istedi. Taliban ise Ladin'i "misafir" olduğu gerekçesiyle iade etmeyeceğini bildirdi. Bunun üzerine ABD, 7 Ekim 2001'de Kuzey İttifakı'nın da desteğiyle Taliban'a yönelik operasyon başlattı. Kısa sürede başkent Kabil dahil elindeki tüm şehirleri kaybeden Taliban, kalesi konumundaki Kandahar'a çekildi. Ardından burayı da kaybetti ve dağlara çekilmek zorunda kaldı. Örgüt 2002'den sonra ABD ve Batı emperyalizmi destekli kukla Kabil hükümetine karşı savaş vermeye başladı.

ABD'nin Afganistan işgalinin nedeni olarak ileriye sürülen El-Kaide ve Uşame Bin Ladin'in teslim edilmemesinin inandırıcı olmadığı açıktı. ABD, ortaya çıkan fırsatı kaçırmak istemedi ve Afganistan'ı işgal etti. 2002'de işgale ve savaşa İngiliz emperyalist gücü de dahil oldu. Böylece ABD emperyalizmi ve müttefikleri Afganistan'ı stratejik konumundan yararlanarak Orta Asya zenginliklerinin denetim altına alınması, yer altı zenginliklerine gasp edilmesi, İran'a karşı olası bir saldırıda kuzey cephesinin sağlama alınmasının yanı sıra; Çin ve Rusya'nın kontrol altında tutulması için vb. gerekçelerle işgal etti.

Afganistan iç savaşından doğan Taliban örgütü, kurulduktan sonra ABD tarafından zimmi de olsa kabul edildi. ABD, Afganistan'ı işgal ettikten sonra Taliban önemli bir güç kaybetti. Meşruiyetini yitirmemek için ABD'yle masaya oturmak isteyen Taliban karşısında ABD buna yanaşmadı ve savaş devam etti. Taliban'ın yeniden güçlenip ülkenin birçok bölgesini ele geçirmeye başlamasından sonra ABD ve diğer işgalci güçler, ülkenin belli yerlerinden çekilip daha stratejik bölgeleri tutmaya başladı. ABD'nin Afganistan'dan çekilme istemi, B. Obama'nın başkanlık seçimini kazanmasından sonra daha fazla dillendirildi. Obama, dünya haklarının en büyük düşmanı olan ABD emperyalizmine yeniden prestij yeniden kazandırmak, tecrit olmuş ABD'nin kabul edilir bir güç olması ve savaşı "vekalet savaşlarıyla" yürütmek için 2014'te Afganistan'dan çekileceğini, geriye kalan 10 bine yakın ABD askerinin ise Afganistan'da "danışmanlık görevi" yapacağını açıklamasına rağmen bu çekilme bir türlü gerçekleşmedi. 2016'da Donald Trump'ın seçimi kazanarak

iş başına gelmesinden sonra da geri çekilme gerçekleşmedi. Ancak J. Biden'ın iş başına gelmesinden sonra netleşti. Ocak 2020 tarihinde Katar'ın başkenti Daho'da Taliban'la masaya oturan ABD bir anlaşma imzaladı. Anlaşma imzalandıktan sonra Taliban ülke çapında saldırılarını daha da artırdı. Kısa sürede de ülkenin önemli bir bölümünü ele geçirerek 15 Ağustos 2021'de Kabil'i ele geçirdi ve "Afganistan İslam Emirliği"ni ilan etti.

Olası gelişmeler ve Afganistan'ın emperyalistlerin kapışma alanına dönüşmesi

Taliban'ın ülkeyi ele geçirmesiyle gözlerin bir kez daha üzerine döndüğü Afganistan'da gelişmelerin bundan sonra nereye evrileceği önemli bir tartışma konusudur. Öncelikle belirtilmelidir ki, ABD ve tüm diğer emperyalist güçler Afganistan'da yenilmişlerdir. Bu yenilginin Taliban gibi gerici bir güç tarafından işgalci emperyalist güçlere tattırılması işgale karşı yapılan savaşın "güdü" de olsa "anti-işgalci" bir yönünün olduğu gerçeğini değiştirmiyor. Emperyalist işgale karşı gerici bir gücün direniş göstermesi, savaşması ve sonunda işgalcileri ülkeden çıkartması ile bizim bu gerici gücü destekleyip desteklemeyeceğimiz birbirine karıştırılmamalıdır. Taliban gerici bir güçtür ve onu desteklememiz söz konusu değildir.

ABD, Almanya, Fransa ve diğer emperyalist güçlerin Afganistan'dan çekilmesiyle birlikte, bu coğrafya yeni bir emperyalist güçler arası paylaşım savaşına sahne olacaktır. Bu kaçınılmaz bir şekilde gündeme gelmektedir. ABD ve batılı emperyalistler, Taliban'la masaya oturarak Afganistan'a yeniden geri dönmek isteseler de bunun uzun bir süre alacağı görülmektedir. Bunun karşısında Çin Sosyal Emperyalizmi ve Rusya emperyalizminin ABD ve batılı emperyalistler karşısında daha atak ve bir adım önde oldukları görülmektedir. Çin, el altından Taliban'la yaptığı görüşmelerde daha şimdiden bazı noktaları garantilemiş görülmektedir. Merkel'in Putin'den yardım istemesi, Rusya'nın da Taliban üzerinde etkili olduğu ve Rusya'nın Afganistan'da Çin ile hareket ederek burayı yarı-sömürgeleri haline getirmeleri uzak bir ihtimal değildir.

Çin Sosyal Emperyalizminin Taliban'ın ülkeyi ele geçirmesinden hemen sonra daha görünür olması, çekilen emperyalist güçlerin yerini doldurmak istemesiyle doğrudan ilgilidir. Her ne kadar Çin'in Afganistan'la ilişkileri 1980'lerden bu yana sürüyor olsa da Afganistan'daki iç savaş ve işgal Çin'i temkinli hareket etmeye itmıştır. Şimdi

yeni bir fırsat doğmuştur ve Çin bu fırsatı kaçırmak istememektedir.

Çin Sosyal Emperyalizminin de diğer emperyalist güçler gibi Afganistan'dan büyük çıkarı vardır. 1 trilyonluk yer altı zenginlik kaynaklarının yanında Afganistan'dan elde edebileceği en öncelikli ekonomik kazanç ülkeyi Çin-Pakistan Ekonomik Koridoru içine dahil etmektir. Çin, Peşaver-Kabil otoyolunu yaparsa, Afganistan Çin'in işlettiği Gwadar Limanı'na bağlanmış olacaktır. Bu aynı zamanda Çin'in İpek Yolu projesinin Asya ayağının güçlenmesi anlamına geliyor.

Taliban'ın ülkeyi ele geçirmesi ile Afgan halkı özgürlüğüne kavuşmamıştır. Taliban, kendi dışındaki hiçbir dini inanca hayat hakkı tanımayacağını kurulduğundan bu yana yaptığı katliamlarla zaten göstermiştir. Şeriat devleti ilan edeceğini deklare ederek tüm yaşamın buna göre düzenleneceğini de duyurmuş bulunuyor. Kadınlara hiçbir hak tanımayacağını, kız çocuklarının okula gidemeyeceğini, kadınların yanlarında bir erkek olmadan dışarı çıkamayacağını, örtünme kurallarını daha ilk basın toplantısında açıkça ilan etti. Taliban, sosyal medyanın yasaklanacağı, müzik dinlemenin, televizyon seyretmenin günah olduğu bir yaşamı "özgürlük" olarak dayatmaktadır.

Böyle bir iktidarın yaşayıp yaşamayacağı halkın Taliban karşısındaki direnişine bağlıdır. Lenin "halkın ya boyun eğerek yapılanları kabul edeceğini ya da tüm uygulamaları reddederek direnişe geçeceğini" belirtmektedir. Afgan halkının, farklı inançtan kesimlerin ve kadınların Taliban rejimine boyun eğmeyecekleri başlayan direnişlerle ilk mesajını vermiştir.

Bundan sonra yaşanacak olanın bir iç savaş olacağı açıktır. Ve böyle bir iç savaşta gerici Taliban rejimine karşı savaşan demokratik ve ilerici kesimleri desteklemek bir görevdir. Proleter hareketin böyle bir iç savaşta gerici bir gücün bir diğer gerici güce karşı savaşını desteklemeyeceği açıktır.

ABD ve batılı emperyalist güçlerin kendi denetimlerinde Taliban'a karşı bir iç savaş başlatmak için çaba göstermeleri de olasıdır. Böyle bir savaşın Afgan halkına özgürlük getirmeyecektir. Afgan emekçi halkı kendi gücüne dayanarak Taliban'a karşı bir direniş örgütleyerek demokratik bir Afganistan kurduklarında ancak özgürlüklerine kavuşabilirler.

Türkiye'nin üstlendiği görev ve göç...

Taliban'ın Kabil'i ele geçirmesinden sonra ülke genelinde ve özellikle de Kabil'de büyük bir panik yaşandı. Taliban'ın "kendisinden olmayan" herkesi öldüreceği (ki bu gerçektir) korkusu, insanları bir an önce ülkeyi terk etmeye itmiştir. Halkın emperyalist

ülkelerin kendi askerlerini, vatandaşlarını ve çalışanlarını ülkeden çıkarmak için gönderdiği uçaklara hücum etmesi bir insanlık trajedisi olarak kamuoyuna yansdı. Bu görüntüler emperyalizmin ne kadar çıkarıcı ve halk düşmanı olduğunu bir kez daha gösterdi. Emperyalist kapitalistler için sadece kendi çıkarları önemlidir. Afganistan'da kendileriyle "çalışan"ları (ki bu işbirliği hiçbir zaman onaylanacak bir durum değildir) dahi nasıl yüz üstü bıraktıklarının örneği Kabil Havaalanı'nda fazlasıyla yaşandı.

Taliban'ın ülkeyi ele geçireceğinden emin olanlar ise haftalar öncesinden ülkeyi terk ettiler. Kilometrelerce yol katedip İran üzerinden Türkiye'ye gelen binlerce Afganistanlıya yüz binlerce insanın daha eklenmesi beklenmektedir. Bu göç konusu da ABD ve batılı emperyalist güçlerin NATO (Haziran 2021) Toplantısı'nda R.T.Erdoğan'la yaptıkları anlaşmanın doğrudan bir sonucudur. Bu toplantıda R.T.Erdoğan'ın birçok tavize karşılık Afganistan'da ABD ve batılı emperyalist güçlerin çekilmesinden sonra onlar adına görevler üstlenmeyi kabul ettiği basına yansdı. Bunu AKP-MHP faşist iktidarı da inkar etmedi. Başta Kabil Havaalanı'nı korumak olmak üzere Taliban güçlerinin eğitimini üstlenmiştir. Batılı emperyalist güçler bunun için açık tavrı koyarak "kendi ülkelerine göçmen kabul etmeyeceklerini, bunun yerine AKP iktidarına para vererek" göç sorununu "çözmek" istedikleri bir bir açıklamaya başladılar.

Haziran ayı sonunda Brüksel'deki AB Liderler Görüşmesi'nde Afganistan meselesinin konuşulduğu basına yansımış ancak detaylar şimdiki gibi ortaya çıkmamıştı. Taliban'ın ülkeyi ele geçirilmesiyle perde arkasında kalan kararlar da bir bir görünür olmaktadır. AB Liderler Zirvesi'nde artan Afganistan mülteciler nedeniyle Türkiye'ye ek bir ödeme yapılması kararlaştırılmış ve bunun için, 2024 yılına kadar Türkiye'ye 3.5 milyar Euro yardım yapılması kararı alınmış, buna ek olarak 5.77 Milyar Euro'luk

bir başka yardımın da yine Türkiye, Ürdün, Lübnan ve Suriye'ye pay edilmesi kararlaştırılmış görünüyör.

Hafta başında batılı emperyalist kapitalist ülke başbakanları ve cumhurbaşkanları yaptıkları açıklamalarda Afgan göçmen kabul etmeyeceklerini bir kez daha dile getirdiler. Fransa Cumhurbaşkanı Macron Afganistan'da Taliban'ın ülkeyi ele geçirmesinden sonra yaptığı konuşmada, Avrupa'yı "düzensiz göçe" karşı "korunmaya" çağırırdı. Merkel'le görüştüklerini açıklayan Macron "Merkel ve diğer Avrupalı liderlerle konuştum. Derhal sağlam, koordineli ve ortak bir yanıt vermek için bir girişimde bulunacağız. Bu girişim, düzensiz göçle mücadeleyi, ortaya konulacak çabada dayanışmayı, sınırları koruma kriterlerinin uyumlu hale getirilmesi, Pakistan, Türkiye ve İran gibi transit veya ev sahibi ülkelerle işbirliğinin kurulmasını kapsıyor" diyerek Türkiye ile tıpkı Suriye'den göç gerçeğinde olduğu gibi bir anlaşmaya vardıklarını da açıklamış oldu.

AKP iktidarına sadece göç konusunda bir görev verilmediği, Taliban'la yapılacak görüşmelerde ara buluculuk görevi de verildiği R.T.Erdoğan'ın açıklamalarından anlaşılmaktadır. R.T.Erdoğan'ın, "Taliban'la aynı dini anlayışı benimsiyoruz, aramızda fark yok, görüşmelere hazırız" demesi, diplomatik açıklamaların da ötesinde bir mesajdır. Bu açıklama, Taliban'la görüşme isteğidir. Tüm emperyalist güçlerin askerini çektiği yerde TC askerinin hala Afganistan'da bulunuyor olması da Taliban ve AKP iktidarı arasındaki görüşmelerin doğrudan sonucudur. Nitekim R.T.Erdoğan'ın 18 Ağustos tarihinde yaptığı "Türkiye'nin Afganistan'daki askeri varlığı, yeni yönetimin de uluslararası alanda elini güçlendirecek ve işini kolaylaştıracaktır" şeklindeki açıklama da üstlendiği görevle alakalıdır. Keza Afgan göçmenler için İngiltere Başbakanı Boris Johnson'dan para isteyen R.T.Erdoğan'ın yaptığı "Kabil Havalimanı'nın güvenliğini sağlama sorumluluğunu uygun şartların

oluşması halinde devam ettirebilecekleri" şeklindeki açıklama üstlenilen görevleri devam ettirmede "kararlı" olduğunu bir kez daha göstermiş oldu.

Sonuç yerine...

Afganistan'da fiili işgal sona ermekle birlikte Taliban'ın emperyalist güçlerle bir anlaşmaya varması ve ülkenin yeniden bir veya birkaç emperyalist gücün pazara hakim olduğu bir yarı-sömürge ülke olması uzak bir ihtimal değildir. Ülkede ulusal demokratik devrim yerini demokratik halk devrimine bırakmıştır. Demokratik devrimin her zaman ikili görevi olmuştur. Birinci görevi, ülkeye hakim olan gerici, faşist iktidarı devirmektir. Bunu başardığı yerde emperyalizmi de yenmiş olacak ve anti-emperyalist mücadele de zafer kazanmış olacaktır. Bu görevi sadece ve sadece komünist partisi yerine getirebilir. Afganistan Komünist Partisi (Maoist)'in varlığı bu açıdan şanstır. Bugün açısından AKP(M)'nin gücünün oldukça sınırlı olması, kısa sürede halkı örgütleyerek savaştırmasının zor olduğu gerçeğini göstermektedir. Ancak partinin tüm bu zorluklara karşın 19 Ağustos 2021'de yaptığı açıklama önemlidir.

"Afganistan Komünist Partisi (Maoist) hazırlık durumunu sonuçlandırmak ve ulusal, halkçı ve devrimci bir direniş savaşına geçmek için çok çalışıyor. Bu amaçla, tüm ulusal, devrimci, demokratik, Maoistlere, ülkenin ezilen kitlelerinin mağdur olması için gerici güçlerin (mevcut savaşın tarafları) figürlerini ortaya çıkarmak için çok çalışmaya çağırıyor. Mevcut savaşın ülkenin yüksek çıkarları için bir savaş olmadığını, halkın ve ülkenin boyun eğdirilmesi için gerici bir iç savaş olduğunu, gerici-lerin ve onların uluslararası sahiplerinin çıkarına yol açtığını yineliyoruz. Bu nedenlerle, birliği güçlendirmek için mevcut mücadelenin acil gerekliliğini kavramak ve mevcut gerici iç savaşı ulusal, halk ve devrimci bir savaşa dönüştürmek için-mevcut halk savaşı karakterine göre- daha ciddi çalışmak tüm Maoist güçlerin görevi ve zorunluluğudur" şeklindeki açıklama tarihi bir öneme sahiptir.

1979 yılında RSE işgaline karşı komünistlere yapılan çağrıyı tekrarlayarak yazımızı bitirmek istiyoruz. "Bugün Afganistanlı komünistlerin en acil ve esaslı görevi komünist partisini mücadele içinde kurmak, dağlarda ve şehirlerde gerilla savaşına dört elle sarılmaktır. Bununla birlikte komünistler öncelikle halka en yakın küçük burjuva devrimci, demokrat ve yurtsever örgütlerle sıkı bir dostluk ilişkileri kurmalı, bunlarla karşılıklı dayanışmayı güçlendirmeli, bu örgüt, grup ve kişileri bir araya getirerek bunlarla güç birliği yapmalı, ittifaka gitmeye çalışmalıdır." (Partizan dergisi, sayı:11, s. 103) (Bitti)

Emperyalistler Arası Rekabet ve Dalaşın Bir Durağı Olarak Afganistan!

20 yıllık işgal boyunca “İslami” kimliğinden dolayı “yumuşak güç” olarak Afganistan’da konuşlanan, askeri operasyonlara katılmayan TC, Kabil Havaalanı sorunu da bu “yumuşak güç” olma özelliğini sürdürmek istiyor.

Ağustos ayında, gazete sayfalarından, televizyon-bilgisayar ekranlarından bize yansıyan Afganistan görüntüleri bir yenilginin görüntüleriydi.

“ABD olarak çekildik”, “Gizli planları var”, “Taliban’ı yerine bıraktı”, “Taliban-I-ŞİD gibi örgütleri birbiriyle savaştırarak” vb. tüm iddialar yenilginin görüntülerini ve gerçekliğini yok edemiyor. Afganistan’da yaşananların görüntüleri, ABD’nin yenilemek zorunda kaldığı Vietnam’daki elçilik binasından helikopterle kaçış görüntüleri ile kıyaslandı. Tüm ağırlıklarını, tanklarını, toplarını, uçaklarını, hava savunma sistemlerini, silahlarını ve daha pek çok şeyi bırakarak kaçan, NATO-ISAF çatısı altındaki başta ABD emperyalizmi olmak üzere emperyalistler, onların yerli işbirlikçileri, bu emperyalistlere bağımlı sömürge-yarı-sömürge ülkelerin egemenleri yenildiler.

Emperyalistlerin, özelde de (konu özgülünde) ABD emperyalizminin “yenilmezliği-yenilemezliği”, “Taliban ile anlaşıldı” vb. argümanlarla oluşturulmaya, bu yönlü oluşturulmaya çalışılan algı korunmaya, tartışılmaz kılınmaya çalışılıyor. Politika tek bir düzlemde gerçekleşmez, katmanlıdır. ABD emperyalizmi önderliğindeki güçlerin, Afganistan’da yenildiğini kabul ettikten sonra da Taliban’ın niteliği ve süreç konuşulabilir.

Yeşil Kuşak nedir?

Rus Sosyal Emperyalizmi, 1970’lerin sonlarında Afganistan’ı işgal etti. Bu işgal sonrasında RSE’nin önünü kesmek, yayılmacılığın önüne geçmek ve geriletmek için ABD, Yeşil Kuşak Projesi’ni geliştirdi. Bu proje kapsamında, Afrika- Ortadoğu (Türkiye’de dahil) Orta Asya’da İslamcı devletler oluşturarak, İslamcı-Cihatçı unsurları geliştirerek Rus Sosyal Emperyalizmi’ni bir kuşak gibi sarmayı planlanıyordu.

Taliban-El-Kaide gibi pek çok cihatçı-gerici çete ve örgütler bu dönemin ürünüdür. 1996-2001 yılları arasında Afganistan’ı Taliban yönetti. Şeriatı hayata geçiren Taliban, en vahşi katliamları hızla uygulamaya koydu. Tüm demokratik hak ve talepler ölümle eş anlamlı hale geldi. Afgan kadınları günlük yaşamdan tamamen uzaklaştırıp, kapılar ardına kilitlenip, görünmez hale getirilirken bedenine yönelik her türlü

şiddet uygulanırken öldürülmelerinin önünde hiçbir engel bırakılmadı.

2001’de İkiz Kuleler’e yapılan saldırılar sonucunda ABD, “tehlikeyi yerinde önleme” konsepti doğrultusunda Afganistan’ı işgal etti. Bu işgal hem Afganistan’ın stratejik konumu hem de yeraltı ve yerüstü kaynaklarını gasp etmek amacıyla gerçekleştirildi. Orta Asya’nın göbeği denilebilecek bir yerde bulunan Afganistan, Rusya ve Çin’i kontrol edebilmek ve bu iki ülkeyi çevreleyebilmek için önemli bir noktada yer alıyor.

Uzun süre boyunca Afganistan, Orta Asya’da ABD’nin üstlenebildiği tek yer olma özelliğini korudu. Sovyetler Birliği’nin dağılmasından sonra Kazakistan ve Özbekistan’da iki askeri üst edinmişti ancak bunlardan bir tanesi 2005’lere gelindiğinde, bir diğeri de 2015’te gelindiğinde kapatıldı. Bu üslerin kapanması, Şangay İşbirliği Teşkilatı’na dahil olan bu iki ülke üzerinden Rusya etkisinden kaynaklı olarak gerçekleşti. Rusya ve Çin’in önderliğinde gelişen Şangay İşbirliği Teşkilatı hem ekonomik hem de siyasi olarak NATO karşısında bir “güç” olma yolunda ilerliyor. Kazakistan, Özbekistan, Çin, Rusya, Pakistan, Hindistan’ın üye, İran’ın blok olarak çıkma hedefinin önemli bir ürünüdür. Oluşan bu işbirliğine karşı var olan askeri üslerini kaybeden ABD, Afganistan’dan da çekilmek zorunda kaldı. ABD, Çin’i yükselen düşman olarak ilan etmişken, Çin’in bir kuşak yol projesi kapsamında, güzergahlarından birisi olan Afganistan’ı terk etmek zorunda kaldı.

Şangay İşbirliği Teşkilatı’nın (ve elbette ki Çin’in) Asya anakarasında etkinliği, kapasitesi ve gücü artarken ABD önderliğindeki emperyalistler bu bölgede güç kaybı, hegemonya sorunu yaşıyor. Afganistan’daki sorunlu geri çekiliş, ABD’nin yükselen düşman Çin’e karşı ağırlığını Asya Pasifik’e kaydıracağı yönlü bir argüman ile ABD’nin stratejik aklının bir ürünü olarak gösterilmeye çalışılıyor. Ancak hem Japonya’daki hem Güney Kore’deki askeri üsleri, Filipinler ve bölgenin diğer ülkelerindeki askeri güçleri ve deniz filosu (bölgedeki) göz önüne alındığında, Almanya’daki binlerce askerinin olduğu üssü kapatmaması (burayı kapatıp Pasifik’e asker kaydırma anlamında), Yunanistan’da birçok yeni de-

niz, hava ve kara üsleri açması ve bunlara benzer pek çok olgu, ileri sürülen argümanın yetersizliğini gösteriyor.

Taliban, emperyalistlerle kolkola!

Taliban’ın Afganistan’da yönetime el koyduktan sonra sözcüleri aracılığı ile açıkladığı ilk şeylerden biri “şeriat’a uygun bir yönetim inşa edeceği oldu. Buna karşın Taliban’ın emperyalist sisteme entegre olacağı (E. Yıldızoglu) yönlü analizler yapıldı.

Ülkeyi kontrolü altında tutabilmek için Taliban’ın çeşitli tavizler verebileceği, emperyalist ülkeler ile anlaşmalar yapabileceği bir muamma, giz değil. Taliban sözcüleri, ülkelere yatırım yapılması yönünde çağrı yapmaktan kaçınmıyor, bu niyetlerini gizlemiyorlar. Bu durum emperyalistler ve Taliban gibi örgütler için “her şeyin mübah olduğu” anlamına gelir. Taliban var olabilmek, var olan durumu koruyabilmek için herşeyi yapmaya çalışıyor. Daha önceki iktidar deneyimi ve sonrasında işgal deneyimi Taliban için “iktidar olmanın” ne demek olduğunu öğretmiş durumda. Ekonomik, siyasi, askeri organizasyonel olarak kendi devletini inşa etmeye çalışıyor.

Bu bağlamda da hem emperyalistler arasındaki çatışmadan faydalanan hem de genel anlamda “en azından” belli emperyalist yatırımlarla ekonomisini kurmaya çalışıyor. Hem Rusya, İran, Çin ile hem de ABD ile ilişkiler kuruyor, kurmanın yollarını arıyor. Emperyalist bir devlet için Taliban ile ilişki kurmak “yanlış” olarak değerlendirilemez. Belli bir çerçevede çıkarları gereği emperyalistler, “şeytan”la bile anlaşma yaparlar. Emperyalistler için tek değer yargısı, tek etik kural var, o da “kâr”dır.

Bu durum başta ABD emperyalizmi olmak üzere diğer tüm emperyalistlerin Taliban’la ilişki kurmasının nedenini oluşturur. Bu bir pazar, yeraltı-yerüstü zenginliklerine el koyma, sermaye birikimi ve artı-değeri gasp etme sorunudur.

Karar gazetesinde yer alan “Taliban sözcüsü Mücahid yeni yönetimin önemli partnerinin Çin olduğunu belirterek, Pekin’in yeni ipekyolu olarak anılan (Bir Kuşak, Bir Yol) projesine çok önem verdiklerini kaydetti” şeklindeki açıklama ve aynı haberin ilerleyen bölümündeki Taliban Sözcüsü Zabihullah Mucahid’in “Ayrıca zengin bakır madenlerimiz var; bunları Çinliler

tarafından yeniden modernize edilebilir ve yeniden çıkarılabilir... Rusya gibi bölgede ağırlığı olan önemli bir partnerle iyi ilişkiler sürdürüyoruz” (3 Eylül 2021, Karar) açıklamaları pek çok şeyin daha net görünmesine vesile olmaktadır.

Emperyalistlerin Afganistan’dan çekilme tarihleri olan 31 Ağustos yaklaştıkça TC’nin de Kabil Havaalanı’nın güvenliğini alma isteği ve azmi artmıştı. Terörist olarak tanımladığı bir örgütün temsilcisiyle Cumhurbaşkanı’nın görüşme yapabileceğini açıkladığı bir durumda Kabil Havaalanı’na atfedilen önem ortaya çıkıyor. Elbette ki bu ısrarın, S-400 alımı, Suriye-Libya ve Akdeniz’de yapılan hamlelerin bedellerinden bir tanesini yerine getirmenin ısrarı olduğu gözden kaçmamalıdır. Taliban Kabil’i ele geçirdikten sonra havaalanı güvenliğini kendisinin sağlayacağını açıklamasına rağmen TC, Katar ile teknik destek ve işletme başlığı altında ortak olarak orada kalma planları yapıyor; “havaalanı güvenliği” için Taliban ile pazarlık masasına oturuyor. Kabil Havaalanı’nda kalma ısrarı “ileri uç karakolu” olma yönünde atılmış bir adım, alınmış bir karardır. 20 yıllık işgal boyunca “İslami” kimliğinden dolayı “yumuşak güç” olarak Afganistan’da konuşlanan, askeri operasyonlara katılmayan TC, Kabil Havaalanı sorunu da bu “yumuşak güç” olma özelliğini sürdürmek istiyor.

Taliban’la inançsal ortak yönleri olduğunu bizzat Cumhurbaşkanı açıkladı. ABD’nin terk ettiği bölgede, bu ortak inançsal öğelere Taliban da vurgu yaparak TC’nin teknik ve işletme desteği olabileceğini açıkladı. TC’nin Afganistan’daki varlığı; Taliban’ı tanıdı-tanımadı tartışmasından ayrı olarak Çin ve Rusya karşısında, ABD’nin çıkarlarını savunmak, kendini affettirme ve ganimetten pay alma üzerinden tartışılmalıdır. Emperyalistler açısından en ucuz maliyetle, gerektiğinde askeri bir üsse dönüştürebilecek, ileri bir karakol TC devleti ve Katar himayesinde hizmetlerinde bulanabilecek.

“Güneş altında bir yer” edinme kavgası veren emperyalistler, Afganistan’ı halkların mezarlığı haline getirdiler. Yıllardır kan-gözyaşı-yoksulluk-yoksunluk içinde yaşamak zorunda kalan Afgan halkı şimdi yeniden Taliban zulmü ile başbaşa kaldı.

Koronavirüs Tablosu; Komplo Teorileri, Aşı Karşıtlığı, Çarpıtılan Rakamlar, Alınmayan Önlemlerle Okulların Açılışı

2019'da başlayan pandemi gündelik yaşamımızı hala zorlaştırmakta ve kış mevsimi yaklaşırken vaka sayılarında tekrar artış yaşanmaktadır. 10 Eylül'de açıklanan verilere göre, gün içerisinde toplam 318 bin 835 Covid-19 testi yapılmış. 23 bin 562 kişinin testi pozitif çıkmış ve 214 insan hayatını kaybetmiştir. Biliyoruz ki, bu verilerin bir de karanlıkta kalan yanı var ve gerçek rakamlar çok daha fazla.

Ülke çapında 18 yaş ve üstü nüfusun yüzde 82.54'ünün birinci doz aşısını olduğu, yüzde 64.3'ünün ise ikinci doz aşısını tamamladığı açıklandı. 1, 2 ve 3'üncü doz aşıları birbirine katarak toplamda ülke çapında 101.048.667 aşı uygulandı.

Şu an gündemde olan ve çokça tartışılan okulların açılmasına da değinmek gerekir. Koronavirüsün gündeme gelmesi ile birçok ülkede olduğu gibi Türkiye'de de eğitim alanında birçok sorun yaşandı. Bu sorunların hemen hemen hepsi öğrencilerin sırtına yüklendi. Bu süreçte çeşitli sorunlar yaşanmasının yanında dayatılan toplumsal cinsiyet rolleri nedeniyle eve hapsedilen ve ev içi işlere hapsedilen kız çocukları, anadili farklı olan çocuklar, göçmen ve işçi çocukları uzaktan verilen eğitimin çok daha uzağında kaldılar.

MEB tarafından "Okullarda COVID-19 Pozitif Vaka Çıkması Durumunda Yapılması Gereken Uygulamalar Rehberi" ile "CO-

VID-19 Salgınında Okullarda Alınması Gereken Önlemler" adlı bir kitapçık yayımlandı. Bu kitapçıkta alınması istenen önlemler hayata geçirilme konusunda oldukça yetersizdir. Kimi zaman hayata geçirilmeyen ve kimi zaman bu gibi konularda merkezi kararlara gerek duyulmasına rağmen tedbir ve önlem alma eğitim yöneticilerin inisiyatifine bırakılmaktadır. Eğitim merkezlerinde görevli olanların birbiri ve öğrencilerle mesafenin korunamadığı şekilde bir arada olması nedeniyle gelişmelerin inisiyatifini bireylere-kişilere havale edilmemelidir. Bu alanlarda virüsün yayılmaması için sistemli çalışmalar yapılmalıdır fakat gerçeklik bunun tam aksi yöndedir.

Çünkü eğitimi önemsemeyen bir devlet gerçekliği ile karşı karşıyayız, öğretmen maaşlarını yük gören, bilimsel eğitimden her an fersah fersah uzaklaşan bir sistem gerçekliğinde virüse karşı bir önlem alınması da beklenemez.

Komplo teorileri

Salgın ile dünya genelinde yayılan komplo teorileri ülkemizde de "Büyük Uyanış" şiarıyla yayılmaktadır. Komplo teorilerinde aşının ölümcül hastalıkları tetiklemesi iddiasına ve koronavirüsün ölümcül olmadığı düşüncesine dayanmaktadır. Evrensel gazetesinde yayınlanan bir habere göre 11 Eylül'de İstanbul'da yapılan "Büyük Uyanış" mitinginde aşı

karşıtı bir şahıs şu açıklamalarda bulunmuş; "Her zaman gripten insanlar ölüyordu. Danimarka Koronavirüs'ü salgın hastalıklardan kaldırdı."

Bu gibi akımların yaymış olduğu yanlış bilgilere ve konuları nasıl çarpıttığına açıklık getirmek istiyoruz. İlk olarak; evet Danimarka, koronavirüsü salgın hastalıklar arasından kaldırdı ve önlemlerin uygulanmasını sonlandırdı fakat bu, salgını kontrol altına alarak, sosyal açıdan kritik olmayan bir duruma indirerek mümkün oldu. Yüksek aşılama oranı bu adımı mümkün kıldı. Serum Enstitüsü isimli kuruluş, Danimarka'da pandemiye izlemekten sorumludur. Enstitü çalışanı Troels Lillebaek, halkın aşı olma konusundaki büyük duyarlılığını vurguluyor. Öyle ki, Danimarka'da toplam nüfusun yüzde 73'ü tamamen aşılanmış durumda ve bu rakam Avrupa'daki en yüksek oran.

İnsanların böylesi süreçlerde çeşitli kaygılarının olması doğal, fakat bu kaygılarını komplo ile kendi çıkarına kullanan zihniyet doğal değil ve toplum sağlığı açısından da zararlı. Bugünkü salgın koşullarında emekçilerin birçok kaygısı var; insanlar işlerinden atılıyor, kiralarnı ödeyemiyor, açlık ve çaresizlikten yaşamlarına son veriyor vb. sorun bu durumu lehine çeviren burjuva-muhalefetin bu korkuları besleyerek kitlelerden asıl düşmanı saklamasıdır.

Avrupa'da olduğu gibi Türkiye'de de bu

gibi aşı karşıtı mitingleri örgütleyen ve düşünceleri yayanlar faşist partilerdir. Almanya'da AfD gibi Nazi Partileri ülkemizde ise eski AKP'li Bedri Yalçın'ın Anadolu Birliği Partisi. Böylesi dönemlerde faşist yapılar, kendilerini faşizm düşmanı olarak bile nitelendirebiliyor, halbuki faşizmin kendileriyle özdeşleştiğini yeniden ve yeniden teyit ediyorlar.

Almanya'da "Göçmenleri istemiyoruz, hastalığı onlar yayıyor, işsizliği onlar artırıyor!" gibi ırkçı propaganda ülkemizde de aynı şekilde aynı zihniyet tarafından hayata geçiriliyor.

Baskı politikalarının hedefi

İki yılı aşkın bir süredir salgın koşullarında baskı politikalarının hedefinde, işçiler, kadınlar, LGBTİ+'lar, Kürtler ve göçmenler var. Toplumsal cinsiyet rolleri nedenleriyle hakları gasp edilen kadınlar, kimlik ve yönelimleri tanınmayan ve sürekli bir cinsiyet veya yönelimin atanmasına maruz kalan LGBTİ+'lar, hastalıklara rağmen çalışmaya tabi tutulan ve maaşları kesilen işçiler ve körüklenen şovenizmle baskı altına alınan Kürtler ve göçmenler...

Devlet, virüse karşı mücadeleyi açıkça zayıflatmasına rağmen neo-liberal sağlık sistemini koruyor ve işçilerin bu sistemde kendi çalışmaları üzerinde hiçbir kontrolü bulunmuyor. Örneğin, burjuva politikacılar sağlık sektöründeki çalışanları alkışlıyorlar ancak sağlık emekçilerinin haklarını görmezden geliyorlar, salgın karşısında koruyucu tedbirlerin alınması için gerekli adımları atmıyorlar.

Ayrıca, egemenler olağanüstü hali, kârlarını korumak için kısıtlayıcı bir şekilde uygulamıyorlar, onu salt kendilerine fayda sağlayacak şekilde yorumluyorlar.

Salgın günlerinde sınıf farkını yine somut olarak görebilmekteyiz. Evde çalışabilmeleri için imkan yaratılan ve maaşlarında hiçbir kesintiye uğramayanlar, evde kalsalar da kârları katlanan patronlar... Peki ya emekçiler...

Bir avuç zengin için değil halk için önlem alınması gerekir!

Bu pisliği ancak devrim temizler, çünkü ancak devrim bunu hedefler ve daha yaşanır bir dünyanın kurulmasını amaç edinir. İşte tam bundan kaynaklı yaşanan her gelişme devrimci mücadeleyi büyütme nedenimiz haline gelir/gelmelidir.

Ölüm İlanı: Başkan Gonzalo

Açıklama: Aşağıdaki makale 12 Eylül 2021 tarihinde <http://moufawad-pa-ul.blogspot.com> sitesinde yayınlandı. ÖG Okurları için çevirdik. Kısaltarak yayımlıyoruz.

Şili'deki 1973 darbesiyle aynı tarihte, 21. yüzyılın en büyük devrimcilerinden biri olan Abimael Guzman ("Gonzalo"), yaklaşık otuz yıl hapis yattıktan sonra 86 yaşında vefat etti. Peru Komünist Partisi (PCP) Merkez Komitesi Başkanı olarak Gonzalo, Peru'daki Halk Savaşı'na liderlik etmekten ve Maoizm'in devrimci bilimin üçüncü aşaması olarak teorileştirilmesini başlatmaktan sorumluydu. Üstelik, Marksizm-Leninizm-Maoizm'i ("Mao Zedong Düşüncesi"nin aksine) kristalize etmekten sorumlu, şu anda dağılmış durumdaki Devrimci Enternasyonalist Hareket, bir zamanlar sahip olduğu ideolojik ve örgütsel zirveye Gonzalo liderliğindeki PCP'nin katılımı ve etkisi sayesinde ulaşabildi. "Maoist" olan bizler, Maoizm'i Leninizm'le aynı anlamda bir gelişme olarak kabul ettiğimiz için (ancak şimdi kendimizi MLM'nin anlamı hakkındaki uluslararası tartışmada konumlandırıyoruz) Gonzalo'nun önemini reddetmek veya inkar etmek mümkün değil.

Farklı şekillerde ve defalarca söylediğim gibi, kapitalizmin kendisinin "tarihin sonu"nu ilan ettiği ve komünizmin yenilgisini vaaz ettiği dönemde, Peru'daki devrimcilerin bir Halk Savaşı başlattıkları ve devrimci bilimde yeni bir aşama olduğunu belirterek komünizmin yenilenmesini ilan ettikleri gerçeğine ne demeliyiz? En azından bunu kahramanca kabul etmeliyiz ve Maocu olan bizler için bunu teorik bir dönüm noktası olarak kabul etmeliyiz.

Ne yazık ki ve yine tahmin edilebileceği gibi Gonzalo'nun mirası burjuva propagandasının ağır gölgesi altına düşüyor. Ölümünün hemen ardından, her ana akım haber kaynağı onun ölümünü, başarısız devriminden ve Gonzalo'nun yakalanmasından sonra PCP'ye ilişkin anti-komünist söyleme göre duyurdu. Korkunç, şeytani, kanlı: onlarca yıl hapis ve ölümü hak eden başka bir komünist şeytan!

(...)

Birçok ana akım haber kuruluşunda Gonzalo'nun "mesih" veya "kıyametçi" bir figür olduğunu ya da kendisinden "Marksizm'in dördüncü kılıcı" olarak bahsedildiğini okuduğumda hemen gülüyorum: Bunlar propagandacılar tarafından öne sürülen aptalca iddialardı. Bu iddialar onun veya PCP'nin yazınında hiçbir yerde bulunmaz.

(...)

Gonzalo'muz, çağdaş Maoizm'in baş-

latıcısı. Anti-komünistlerin onun mirası hakkında yalanlar söyleyeceğini biliyoruz; ne de olsa, yaklaşık otuz yıl hapse kaldıktan sonra öldü ve bu süre içinde ağzı kapatıldı. Maoist kamptaki bizler için Gonzalo başka nedenlerle bölücüdür: Bazılarımız onu MLM'nin gelişim sürecinin bir parçası olarak görürken, diğerleri onu MLM'nin tek anlamlı kaynağı olarak görür. Ben eski kampın yanındayım ve ikinci kampı dogmatik görüyorum ve bu blogda yazdıklarım ve başka yerlerde yayınladığım şeylerde bu bakış açısının nedenlerini açıkladım. Ancak çağdaş Maoist kamptaki bu tartışmadan bağımsız olarak -ölümü nedeniyle artık katkıda bulunamayacağı bir tartışma- ortak gerçek şu ki; çok önemli bir devrimci az önce öldü. Önemi zayıflatma, onu kıyamet şiddetinin şeytani bir şifresi olarak resmetme girişimleri, tam da gericielerin kendi durumlarına yönelik her meydan okumada yaptıkları şeydir. Ve eğer devrimci olduğumuzu iddia ediyorsak, görevimiz bu gerici hayali reddetmek ve her zamanki gibi kapitalizme yönelik her devrimci saldırıyı desteklemektir.

Saygı...

NKP(Devrimci Maoist), Genel Sekreteri Kiran imzasıyla yapılan açıklamada "Yoldaş Gonzalo, bir inancın sembolü ve düşmanın önünde asla eğilmeyen bir devrimciydi" denildi.

Açıklamada Peru hükümetinin açıklamalarına vurgu yapılarak "Yoldaş Gonzalo, bir inancın sembolü ve düşmanın önünde asla eğilmeyen bir devrimciydi. Ölümü dünya komünist hareketi için ciddi bir kayıptır. Bu acı saatinde, partimiz yoldaşa yürekten bir saygı duruşunda bulunuyor. Gonzalo ve Peru Komünist Partisi ve onun devrimci halkıyla dayanışmasını ifade ediyor" denildi.

Filipinler Komünist Partisi (CPP) da bir açıklama yaparak "Peru'daki işçilere, köylülere ve tüm ezilen sınıflara ve kesimlere en derin selamlarını" ilettiler. Açıklamada şöyle denildi; "Gonzalo'nun katkıları ve anıları, gereken ölçülerde ve sınırsız devrimci coşkusu, Peru'nun ve dünyanın ezilen ve sömürülen kitlelerine ilham kaynağı olsun. Perulu proleter devrimciler; kuşkusuz, partilerini güçlendirme ve devrimci silahlı mücadele ve birleşik cephe liderliğini güçlendirme, geçmiş deneyimlerinden dersler çıkarma, eksikliklerini ve hatalarının üstesinden gelme ve kendi güçlerini ve halkın desteğini geliştirme fırsatını değerlendireceklerdir."

Devrimin Muzaffer Sesi Şimdi Yüreğlerimizde!

TKP-ML TİKKO Genel Komutanlığı da bir açıklama yaparak Gonzalo'yu andı. Başkan Gonzalo'nun yaşamı boyunca savunduğu MLM'den asla taviz vermediğinin altının çizildiği açıklamada "PKP önderi yoldaş Gonzalo, yakalandığı ağır hastalık sebebiyle ölümsüzler kervanına katılmıştır. ABD emperyalizmi ve onun kuklası olan Peru devleti, tüm ağır tecrit koşullarını Başkan Gonzalo üzerinde uygulayarak hastalığının tedavi edilmesini sağlamış ve zamana yayılmış bir 'öldürme' planı gerçekleştirmişlerdir. Emperyalistler ve onların kuklaları olan devletler er ya da geç bu politikaların hesabını vereceklerdir" deniliyor.

"Başkan Gonzalo, yaşamı boyunca savunduğu Marksizm-Leninizm-Maoizm'den asla taviz vermemiş, tüm karşı-devrimci saldırı ve ağır tecrit koşullarına karşın son nefesine kadar mücadele etmeye devam etmiştir. Yoldaş Gonzalo, Halk Savaşı stratejisine ve Başkan Mao'ya karşı post-modern ve modern revizyonist saldırıların dorukta olduğu bir süreçte, Peru'da faşist iktidara karşı Halk Savaşını başlatarak önemli başarılar kazanmıştır" şeklinde devam eden açıklamada son olarak "Kaybımız ağır ancak devrime olan inancımız büyüktür. Peru halkının ve dünyanın tüm ezilenlerinin bağrında yanan devrim ateşi daha fazla harlanmaktadır. Gonzalo yoldaş, kavga yaşamı ile tüm ezilen dünya halklarına büyük bir miras bırakmıştır. Bu miras bizlere büyük umutlar sunmakta, devrimin güzergahını aydınlatmaktadır. Gonzalo yoldaşı, kavgamızın kıvılcı güzergahında, savaşımızın sancağında, öfkemizin mavzerinde yaşatacağımıza söz veriyoruz" denildi.

Açıklama "Yaşasın Peru halkının onurlu mücadelesi", "Yaşasın Proletarya Enternasyonalizmi" sloganları ile son buluyor.

Sosyalist Milletvekili Adayı Erhan Aktürk Ulm'de Söyleşiye Katıldı

"Göçün 60. Yılında Almanya Genel Seçimleri" konulu söyleşi için Güney Almanya Ulm'de gelen Federal Parlamento Seçimleri milletvekili merkezi aday Erhan Aktürk'e ilgi yoğunluğunda.

Ulm Tohum Kültür Merkezi (TKM) bahçesinde gerçekleştirilen etkinlikte pandemi kurallarına dikkat edildi. TKM adına yapılan açılış konuşmasında sonra mücadelede yitirilenler için saygı duruşu gerçekleştirildi.

Panele konuşmacı olarak gelen Almanya Marksist-Leninist Partisi (MLPD) ve Internationalistische Bündnis (Enternasyonal Liste-InterBündnis) milletvekili merkezi aday Erhan Aktürk, göçmen sorunundan emek sorununa, kadın faaliyetinden iklim krizine, ırkçılıktan anti-faşist mücadeleye kadar tüm sorunlara değindi.

Erhan Aktürk konuşmasında, "Biz bu listeyle dayanışma içinde ve misafir olarak bulunmuyoruz. Biz ATİF olarak bu listenin parçasıyız. Alevisi Türkü, Kürdü, emekçisi, kadını ve tüm ezilenleri bu mücadele davet ediyoruz" diyerek tüm göçmenlere seçimlere aktif katılım çağrısında bulundu. Sosyalist milletvekili aday Aktürk, amacının sadece seçilmek ve bir yerlere gelmek olmadığını belirterek "Amacımız, emperyalist kapitalist düzene karşı sosyalizmin propagandasını yapmak ve sınıf mücadelesini öne çıkarmak" dedi.

Almanya'da birlik olarak seçimlere katılmanın mümkün olmadığı için Enternasyonal Liste, MLPD olarak seçime giriyor. Listenin merkezi kadın aday da 1999'dan beri MLPD merkez komite üyesi ve 2017'den beri de partinin başkanı olan Gabi Fechtner.

Aktürk'ten sonra söz alan Internationalistische Liste Ulm aktivistlerinden Gerhard Schöfeld de seçime aktif katılım çağrısında bulunarak, özellikle de komünizm düşmanlarına geçit verilmemesi gerektiğini söyledi.

SÖYLEŞİ Seher Dursun

“Bu Çalışma BMG’yi ve Fikrini Yaymak Perspektifiyle Ele Alınacaktır!”

4 Şubat 2021 tarihinde 7 kurum (Partizan, Alinteri, Demokratik Bölgeler Partisi, Devrimci Parti, Ezilenlerin Sosyalist Partisi, Mücadele Birliği Platformu, Sosyalist Meclisler Federasyonu) oluşturduğu güç birliğini Birleşik Mücadele Güçleri (BMG) adıyla deklare etti. Kadıköy’de yapılmak istenen deklarasyon açıklamasına yoğun polis saldırısı yaşandı, işkenceyle 62 kişi gözaltına alındı. BMG, kurulduğu Şubat ayından bu yana İstanbul, Ankara, İzmir ve Adana’da sürece dair kendi söylem ve eylemleriyle alanda olmayı hedef haline getirdi.

Son süreçte ise yeni bir şiar ile kampanya çalışmalarına başlamış durumda. “Birleşirsek Kazanırız” diyen BMG, bu kapsamda Ağustos, Eylül ve Ekim aylarında yoğun çalışma temposunu sürdürüyor.

Biz de Özgür Gelecek gazetesi olarak BMG’nin başlatmış olduğu kampanyayı ve devam eden süreci BMG adına Mücadele Birliği Platformu’ndan **Seher Dursun** ile konuştuk.

- Merhaba, BMG’nin şiarı olan “Birleşirsek Kazanırız” sloganından ne anlıyorsunuz?

- Son dönemde karşılaştığımız saldırılardan, faşist blokun, iktidarını kaybetmek için her şeyi yapacağı, her yol ve yöntemi kullanabileceğini görüyoruz.

Milyonlarca emekçi işsizliğin, yoksulluğun pençesinde kıvrılıyor. Milyonlarca genç, gelecekte umudunu tümünden yitirmiş durumda, her gün intihar haberleri ile karşı karşıya kalıyoruz. Dizginsiz bir şiddetin

ve vahşi cinayetlerin hedefi olan kadınlar, LGBTİ+lar her geçen gün daha büyük baskılarla karşılaşılıyor. Kürt halkının tam özgürlük hakkı karşısında devletin devasa bariyerleri yükseliyor. Sınır içinde ve ötesinde katliamların ardı arkası kesilmiyor.

Her yaş, cins, milliyet ve inançtan, toplumun en geniş yoksul kesimleri, çürüyüp giden bu faşist terör düzeninin saldırıları altında hayatta kalma mücadelesi veriyor. Doğa ve tür olarak insanın varlık yokluk savaşı keskinleşiyor.

Sermaye düzenine karşı bir umudu olmayan toplum, ayrı ayrı öfkeye kesmiş durumda, ancak irili ufaklı olan bu öfke ve rahatsızlığın biraraya gelmesi gerekiyor. Biraraya gelemeyen her hareket, zaman içerisinde çözülüyor. Bu anlamda **“Birleşirsek Kazanırız”** bize tüm bu parçalı güçlerin ancak birarada hareket etmesiyle bu düzenden kurtulabileceğimizi anlatıyor.

Bu kampanya bizlere en geniş işçi kesimlerini, kadınları, gençleri, işsizleri biraraya getirerek demokratik halk iktidarı perspektifiyle hareket etmek; sermayenin düzenini faşist diktatörlüğü ile birlikte yıkmak gerektiğini vurguluyor.

Asıl perspektifi buradan kuruyor.

“Çağrımız yaşamından hoşnut olmayan milyonlara dönüktür!”

- BMG kampanyasıyla nasıl bir çağrı yapıyor?

- Az önce de belirttiğim gibi, toplumda çok geniş kesimlerin iktidara karşı öfkesi var. Sistemle kavgası olan, yaşamından ra-

hatsız olan kesimlere BMG olarak net bir tutum alma, mücadele çağrısı yapıyoruz.

Bugün ekoloji hareketinden kadın hareketine, gençlik hareketinden ulusal kurtuluş mücadelesine kadar, bu mücadelelerin hepsinin temel sorunu iktidardır. İktidara karşı mücadele etmek, iktidarı yıkmak dışında bir alternatif olmadığını, sorunun kaynağının sermaye düzeni olduğunu net şekilde ortaya koymak lazım.

BMG tam da bu bilinçle, bu temel gerçeğe yaslanarak **“Birleşirsek Kazanırız”** diyor.

Bu şiar, bu çağrı asıl olarak gerçek demokrasi güçleri olan işçi ve emekçilere, yaşamından hoşnutsuz olan milyonlara dönüktür.

Dediğim gibi şu gerçekliği görüyoruz; bulunduğumuz her alanda insanlar bu düzenden fazlasıyla rahatsız. Biz BMG olarak; bu düzenle, iktidarla problem yaşayan kitlelere, siyasal iddia ve hedeflerimize uygun bir pratiği nasıl inşa edeceğimizi, nasıl örgütleyeceğimizi anlatmak, sokak sokak, mahalle mahalle kitlelere taşımak gerektiğini düşünüyoruz. BMG’nin yaşamın, öfkenin, mücadelenin, eylemin olduğu her alanda kendisini anlatma ve örgütlenme iddiası ve görevi var.

Tam da bu doğrultuda, kampanya sürecinin bir boyutunu örgütlenme sürecimizi geliştirmek, kendi iç organizasyonumuzu daha doğru bir zeminde inşa etmek olarak görüyoruz; ikinci boyutta ise kitlelerle bulduğumuz, onların yaşamlarına ortak olduğumuz, onları fikrimize örgütlediğimiz ve fikrimizi onlarla birlikte örgütlediğimiz bir süreç olarak görüyoruz.

Kesintisiz bir ajitasyon ve propaganda faaliyetini sürdürdüğümüz, sadece sorunu tespit eden değil, bunun karşısında işçi sınıfı ve ezilen halkların çözüm gücü olduğunu, bunu birleşerek, mücadele ederek kazanabileceğini göstermemiz gerekiyor.

- BMG olarak kampanyanın devamında nasıl bir çalışma yöntemi izleyeceksiniz?

- Bugüne kadar kampanyamıza emekçi ve yoksul mahallelerde kesintisiz ajitasyon ve propaganda faaliyetiyle devam ettik, bu çalışma tarzı bundan sonrası için de büyüyerek devam edecek. Bunun yanında bu çalışmaları besleyecek halk toplantıları, atölye ve seminerlerle devam edecek. Bu biraraya gelişler, yapılan kitle çalışmaları sonrası birleşik mücadele perspektifinin kitlelere taşınması ve BMG’nin rol ve misyonu üzerinden olacaktır. Bu çalışmanın da hedefi geniş kitlelerle bağ kurulması ve örgütlenmenin genişlemesidir.

Bu çalışma BMG’yi ve fikrini yaymak perspektifiyle ele alınacaktır.

“Birleşirsek Kazanırız” Kampanya Çalışmaları Sürüyor

Birleşik Mücadele Güçleri’nin (BMG) başlatmış olduğu **“Birleşirsek Kazanırız”** kampanyasının çalışmaları sürüyor. İstanbul, İzmir, Ankara ve Adana’da gerçekleştirilen çalışmalarda yoğun bir şekilde kitle çalışması ve yaygın ajitasyon-propaganda faaliyeti sürüyor.

İstanbul

BMG, Sarıgazi, Gazi Mahallesi, Esenyurt, İkitelli ve Kadıköy bölgelerinde çalışmalarını yoğunlaştırdı. Sarıgazi, İkitelli ve Gazi Mahallesi’nde sık sık yapılan esnaf ziyaretleri ve pazar yerlerinde bildiri dağıtımlarıyla halk, faşizme karşı mücadeleye çağrıldı. Yine tüm alanlarda ozalit ve pankart asma, sticker yapıştırma vb. faaliyetler sürdürüldü.

Ankara

Yoksul-emekçi mahalleler ve halkın yoğun olduğu bölgelerde çalışmalar sürdürülüyor. Batıkent, Etimesgut, Mamak, Tuzluca, Kızılay ve Seyran Bağları’nda ev ziyaretleri, bildiri dağıtımı ve çeşitli bölgelere asılan ozalitlerle kampanyaya yönelik çağrılar yineleniyor.

İzmir

Menemen, Asarlık, Yamanlar ve Çiğli bölgelerinde çalışmalarını sürdüren BMG, mevcut daralmadan çıkmak adına çalışmalarına hız kazandırdı. Yine Kürt ve Alevilerin yaşadığı mahallelerde ırkçılığa ve faşizme karşı mücadelenin önemine dikkat çekildi.

Adana

Şakirpaşa ve mahallelerinde yoğun çalışmalar sürüyor. Mahallelerde ozalit, sticker ve afiş asma çalışmalarını devam ettiren BMG, kampanya sürecinin devam edeceğini vurguluyor.

PUSULA

“Muzaffer Olacağız! Göreceksiniz, Göreceksiniz!”

“Bir komünistin hayatı, komünizmi görmeyecek olsa bile, komünizme adanmıştır, çünkü biz gerçekten de onu görmeyeceğiz, en azından ben görmeyeceğim. Ama sorun bu değildir. Uğruna mücadele edilen amacın gerçekleştiğine şahit olunmayacak olması, bizi düşünmeye, Marksizm’in bize verdiği muhteşem örneklerle sarılmaya yöneltti. Marks da devrimin zaferini görmeyeceğini biliyordu, ama bu onu neye yöneltti? Devrimin ilerlemesi için çabalarını daha da yoğunlaştırmaya. Öğrendiğimiz dersler bunlardır ve rehberimiz bu muhteşem örnekler olmuştur.”

Bu sözlerin sahibi Gonzalo yoldaş, 12 Eylül 1992’de düşmanın eline geçti. Özel bir tecrit rejimine tabi tutuldu, Peru devleti onu “terörizmin elebaşı” olarak lanse ediyordu ve ele geçtiğinde büyük bir zafer kazandığını ilan etmişti. Oysa o, “yeniden yargılama” senaryosu ile 5 Kasım günü mahkemeye çıkarıldığında, yoldaşlarıyla birlikte “Şan Olsun Marksizm-Leninizm-Maoizm’e” sloganıyla yumruğunu sallıyor ve savaş sloganları haykırıyordu.

Sınıf mücadelesinin en kritik ve çetin muharebe alanlarından birisini tutsaklık koşullarında yaşananlar oluşturmaktadır. Komünistler, devrimciler, emperyalizme, faşizme ve gericiğe karşı savaşanlar bir biçimde düşmana esir düştüklerinde, gerek gözaltı gerekse de tutukluluk/hapis koşullarında kıyasıya, dişe diş bir mücadelenin öznesi haline gelirler. Uğruna savaştıkları değerler, temsil ettikleri sınıf ve örgütler adına savaşı o koşullarda sürdürmekle yükümlüdürler. Düşmanın ise tek bir hedefi vardır: teslim almak. İhanete zorlamak, çözmek, inandığı değerlerine yabancılaştırmak için bütün gücüyle yüklenecektir. Ele geçirmiş olmanın avantajını azami bir kazanca çevirerek sınıf mücadelesinde büyük kazanımlar elde etmeye çalışacaktır.

Gözaltı, yargılama, hapislik şartlarında yaşanan çatışma, sınıf kavgasının açık bir görünümünden başka bir şey değildir. **İşkence ve ölüm**, bu direnişin ayrılmaz parçaları olarak gündemdedir. Bu

durumda seçenekler hemen ikiye iner. Ya direnilecek ya da bir biçimde yenilgiye uğranılacaktır. Yenilgiyi, pişmanlığa, ihanetçiliğe, teslimiyete vardırırların da eksik olmadığı bu direnme savaşı, bir bakıma iradenin sınanması olarak da adlandırılabilir. Tarih, komünistlerin, devrimcilerin ve yurtseverlerin sayısız direnişini kaydetmekle **çok değerli** bir mirasın taşıyıcısıdır aynı zamanda.

Bu irade savaşı/direnme sınavında **önder** konumundaki kişilerin tavrı **çok önemlidir**. Zira onlar, savunucusu oldukları değerlerin cisimleştiği örgütlerin önderleri olarak, sembol haline gelmiş olmakla, etkileri **çok daha çaplı** bir konumda bulunmaktadır. Ele geçtiklerinde, bir anlamda düşmanla yürütülen savaşın gidişatını etkileyecek bir düello-ya tutuşmuş hale gelirler.

Başkan Gonzalo direnişine ilk andan itibaren takındığı net bir tutumla başladı. Onu, ele geçirilişinden 9 gün sonra çeşitli ülkelerden çağrılan 200’ü aşkın gazetecinin önüne çıkardılar. Çizgili hapishane üniformasıyla, göğsünde büyükçe yazılı bir mahkum numarası olduğu halde çelik bir kafesin içindeydi. Amaçları The Economist’in yazdığı gibi “yenilmez önder efsanesini yıkmaktı”. Gonzalo yoldaş kendisini güçsüz düşürmek isteyenleri çok ağır bir yenilgiye uğrattı. Zafer işareti ve sıkılı yumruklarıyla, dünya kamuoyu önünde direniş geleneğinin parlak bir sayfasını yazdı. Komünistlerin koyu bir tecrit altında diri diri gömüldükleri beton mezardan günışığına çıkarıldıklarında, nasıl da “hiçbir şey olmamış gibi” direnmeye devam ettiklerini dosta düşmana gösterdi.

29 yıl tecritte tutulduktan sonra 11 Eylül günü yaşamını tıpkı 1988’de El Diario Gazetesi’ne verdiği röportajında tarif ettiği gibi korkusuzca kaybetti.

“Komünist olarak biz hiçbir şeyden korkmayız. Dahası, Parti, ölüme meydan okumak ve canımızı parmaklarımızın ucunda taşımak üzere bizleri çelikleştirmiştir, ki devrim bizden canımızı talep ettiği an derhal verelim.”

Kavgada Ölümsüzleşenler

Hasan Saz: Proletarya Partisi’nin Avrupa’daki faaliyetinin gelişmesinde önemli bir rolü olan Hasan Saz, 22 Eylül 1977’de Almanya’da geçirdiği trafik kazasında yaşamını yitirdi.

Amutka Şehitleri

Dersim’in Hozat-Amutka mezarı yankılanıyordu Ali Karadağ komutanlığındaki Aziz Süer ve Murat Diri’den oluşan profesyonel gerilla biriminin silah sesleriyle... 26 Eylül 1983’te 200 kişilik teçhizatlı, çelik yelekli düşman güçlerine karşı **“Biz şerefli ölümü seçtik, teslim olmayacağız”** diye haykırarak silahlarının son mermilerine kadar savaşarak ölümsüzleştiler. Üç halk savaşçısının ihbarcısı olan Hayri Yıldırım ve Müslüm Yıldırım, Proletarya Partisi tarafından Ekim 1983’te cezalandırıldı.

Hıdır Yeter: 1963 yılında Dersim Hozat Taşkirek (Yorganlı) köyünde dünyaya geldi. 1982 yılında gerillaya katıldı. Proletarya Partisi saflarında mücadele yürütürken 25 Eylül 1986’da Erzincan Tercan’a bağlı Yollarüstü Karakolu baskını sırasında çıkan çatışmada yaralandı ve işkencede katledildi.

Bektaş Daşgöl: 1945 Sivas-Kangal doğumlu Bektaş Daşgöl Proletarya Partisi’nin düşünceleriyle işçi olarak gittiği Almanya’da tanıştı. ATİF içerisinde aktif çalışma yürüten Daşgöl, yakalandığı kanser hastalığı sonucu 16 Eylül 1994’te ölümsüzleşti.

Dumanlı Şehitleri

27 Eylül 1998’de Tokat Almus’a bağlı Varzıl köyü yakınlarında, Tokat ile Sivas arasında yükselen Dumanlı Dağı’nda Halk Ordusu gerillaları ile TC güçleri arasında çıkan çatışmada gerillalardan Bahattin Günel (Eyüp), Leyla Karakoç (Nilüfer), Ümit Güner (Ümit) ve Zeynel Çalpar (Bakış) ölümsüzleştiler.

Halil Türker: 1973’te Tokat Merkez’e bağlı Bolus köyünde doğan Halil Türker, 1992 yılında çalıştığı Tokat Devlet Hastanesi’nde sendikal çalışmalara başladı. Bir yıl sonra da Proletarya Partisi ile tanışan Türker,

1997’de tutuklanarak Ulucanlar Hapishanesi’nde kalır. 26 Eylül 1999’da F tipi hapishanelere geçişin ilk provasını yapan devlet, Ulucanlar Hapishanesi’nde Halil Türker dahil 10 devrimci tutsağı işkence ederek katletti.

Almus Kadıvakfı Şehitleri

Tokat Almus/Kadıvakfı köyünde 27 Eylül 2001’de TC askerleriyle Halk Ordusu gerillaları arasında çıkan çatışmada Mehmet Şahin ve Cihan Fındık ölümsüzleşti.

Serdar Can: Amed doğumlu Serdar Can, Türkiye Kürdistanı’nda Proletarya Partisi’nin yönelimini hayata ilk geçirenlerden ve Siverek’in, Amed’in dağlarının ilk Halk Ordusu gerillalarındandı. Serdar Can, ilk önce bir Hay (Ermeni) olduğunu anlar, sonra da bunun öfkesi ve bilincini Kaypakkaya öğretisi ile bütünleştirir. Kaypakkaya öğretisiyle örgütlenmiş Ermeni bir devrimci olmanın karşılığını Amed Zindanı işkencehanesinde öder! 2017 yılında 17 Eylül’ü 18 Eylül’e bağlayan gece geçirdiği kalp krizi sonucu ölümsüzleşir. Ölümsüzleşmesinin ardından Proletarya Partisi’nin 1. Kongresi’nde Onur Üyesi olarak kabul edilir.

Güzel Şahin (Güzel Ana): Yoksulluğun ve acının Dersim topraklarından İstanbul’a sürüklediği on binlerce insandan biri olan Güzel Şahin, tüm çocuklarının devrimleşmesinde dürüst kişiliğiyle, baş eğmeyen yapısıyla, haksızlıklara olan öfkesiyle öncülük etmiş, onlar devrimleştikçe de hapishane kapılarından meydanlara, şehitlerimizin cenazelerinden nereden bir zulüm varsa ona karşı yapılan eylemlere uzanan yolda yoldaşları, yoldaşımız olmuştur. Toprağa verdiği yüzlerce evladının-yoldaşının acısını yüzündeki çizgilere işleyen Güzel Ana, evlatları kaybedilen, çiçek koyacakları bir mezarı bile olmayan anaların da yanında, her hafta cumartesi günü Galatasaray’da nöbetteydi.

20 Eylül 2017 tarihinde yaşama veda etti Güzel Ana. Ölümsüzleşmesinin ardından Proletarya Partisi’nin 1. Kongresi’nde Onur Üyesi olarak kabul edildi.

Söyleşi | Özel Sektörde Çalışan Eğitim Emekçileri Sendika Kurdu

“Bütün öğretmenleri örgütlenmeye çağırıyoruz!”

Özel sektörde çalışan öğretmenlerin, alanlarında yaşadıkları sorunları gündeme getirme, sorunların çözümünü meslek kanunu kazanımıyla güvence altına alma ve çalışma koşullarını iyileştirme hedefi ile kurulan Özel Sektör Öğretmenleri Sendikası, geçtiğimiz günlerde “Öğretmen Buluşması” gerçekleştirdi. Sendikadan Duygu ile yaptığımız söyleşide sendikanın kuruluş sürecini, özel sektördeki öğretmenlerin taleplerini, buluşmanın hazırlık sürecini konuştuk.

- Özel sektörde çalışan öğretmenlerin sendika kurma tartışmasına nasıl dahil oldun?

- Eskiden özel sektörde öğretmen olmak çok cazip bir şeymiş. Ama sonrasında yani Meslek Kanunu iptal edildikten sonra düşüş başlamış özel sektör öğretmenliğinde. Bu sektörde öğretmenlerin maaşı çok uzun zamandır çok düşük tutuluyor. Güvencesiz koşullarda çalışıyorlar. Her sene sözleşme yeniliyorlar. Bu koşullarda çok uzun süredir çalışıyorlar. Çok uzun zamandır bu sektörde çalışan öğretmenlerin, böyle bir arayışı var. Hangi kuruma gitsen benzer problemler var, dolayısıyla bir şey yapmak gerekiyor, sahip çıkmamız gerekiyor birbirimize.

Çok sendikacılığın olmadığı bir alan, sendika kültürü yok. Biz kendimizde yaşadığımız için bu sıkıntıları, böyle bir ihtiyacın olduğunu gördük.

Mesela ben şahsi olarak çocuklarıma şunu öğretiyorum; “Haklarınızı bilin, haklarınız için ömür boyu mücadele etmeniz gerekecek ve mücadele etmelisiniz.” Örneğin doğa talanına, hayvanlara yönelik saldırılara, çocuk istismarlarına karşı... Çocuklara bunları anlatırken bir an dönüp bakıyorum, ben bir sürü sıkıntı yaşıyorum ama bir örgütlenme içerisinde değilim. Bir mücadele içerisinde değilim kendi alanımla ilgili. Bunun eksikliğini hep yaşıyordum. İnsan bir

kıvılcım bekler ya, bir yerden bir şey olsun diye, öyle bir bekleme içindeydim. Önceki sene pandemiden itibaren, özel sektördeki öğretmenlerin güvencesizliği daha da artmaya başladı. Dolayısıyla bu alanda örgütlenme gerekliliği de arttı. 7-8 ay önce bir grup arkadaş örgütlenmenin önemine dair çalışmalara başladılar, bir metin yayınladılar twitter’den ve o metne dönüş yapmaya başladı insanlar. Sonra ekipler oluşmaya başladı.

Ben Nisan-Mayıs gibi dahil bu sürece. Hem kendi haklarımız için hem de bütün öğretmenlerin daha güvenceli çalışma ortamı için bir örgütlenme aracına ihtiyacımız olduğuna karar verdik. Bunun da sendika ile olabileceğine biliyorduk. On numaralı iş kolunda çalışıyoruz, öyle görünüyor e-devlette. Biz de dedik ki, “o zaman kendi sendikamızı kuralım”. Psikolojide çalışanlar, rehabilitasyonda çalışanlar, kurs merkezlerinde çalışanlar, özel ana okullarında çalışanlar vb. Bu eğitim kurumlarında çalışan öğretmen ve kurum bünyesinde eğitim sektörü içerisinde yer alan personeli de hedefleyerek bir sendika kurmaya karar verdik.

- Bir buluşma yaptınız sendika kuruluş aşamasında, nasıl bir atmosfer vardı?

- Biz bütün toplantılarımızı online yaptık. Tüzüğü tartıştığımız süreçte

şunu fark ettik; İnsanlar toplantılarımıza katılıyorlar ve sorunlarını konuşmak istiyorlar. Çünkü şimdiye kadar neredeyse kimse öğretmenlerin problemlerini dinlememiş, hep birbirleriyle konuşabilişler.

Kısacası hepimizin biraraya geleceği bir formül bulmamız gerekiyordu. Kurslarda çalışan arkadaşlar bir buluşma önerisini sundular. İstanbul ekibi olarak da biz bir toplantı yaptık ve buluşma kararını çıkardık. Çok çalıştık buluşma duyurusu için.

Buluşmaya katılana kadar, sorumluluğumuzun bu kadar büyük olduğunun farkında değildik, onu gördük. İnsanların hevesini ve umudunu görünce, o gün karar verdik ve dedik ki, sorumluluğumuz çok büyük!

Destekleyen de çok fazla oldu, bunu da gördük. Hukukçular destekliyor mesela, Eğitim-Sen ve veli dernekleri geldi, onlar da destek verdiler. Diğer şehirlerden arkadaşlar online bağlandılar. Hepsini çok heyecanlı bir şekilde umutlarını dile getirdiler. Açıkçası buluşma, bizim için bir sıçrama tahtası oldu diyebilirim. İnsanların bizimle iletişime geçme hızı, çok ciddi arttı buluşmadan sonra. Buluşmaya kadar da her gün, belirli sayıda insan bizimle temasa geçmeye çalışıyordu. Sosyal medyada gruplarımıza katılanlar, yine sosyal medyadan ihbarda bulunanlar, sözleşmeler ve ya-

şadığı hak kayıpları ile ilgili bize ulaşıyorlardı. Ama buluşmadan sonra bu sayı ve aramıza katılanların sayısı oldukça arttı. Dedik o zaman, biz gerçekten iyi bir şeyler yapıyoruz, doğru bir şey yapıyoruz.

“Örgütlenmekten başka şansımız yok!”

- Bundan sonraki sürece dair bir planlamanız var mı? Sendikayı duyuran ama bekleyişte olan öğretmenlere bu röportaj aracılığıyla nasıl bir çağrı yapmak istersiniz?

- Öğretmenlerin her sene işsiz kalma ihtimalleri var bu sektörde. Eğer örgütlenmezsek, örgütlü hareket etmezsek birbirimizi koruyamayız. Birbirimizi koruyamazsak her sene işsiz kalma ihtimali artarak devam edecek. Bu yüzden örgütlenmekten başka şansımız yok. Zaten herhangi bir şeye itiraz ettiğimizde patronlar bize “hiçbir şey yapamazsınız” diyor.

- Evet, çünkü örgütlü olmadığında bireysin, tek başınasın. Bir bakıma haklılar yani...

- Tabi ki, örgütsüz kaldığın zaman koşulların iyileşmeyecek ve işin garantilenmeyecek. Ama sendikalı olursak sendikamızla patronun karşısına diki- lebiliriz. Örneğin, biz kurumları teşhir ediyoruz, hak gasplarını teşhir ediyoruz sosyal medyadan. Sanırım hiçbir patron teşhir edilmek istemez. Çünkü bu tür

durumlar yaşandıkça onların da çalışan bulma ihtimali düşecek. Öğretmenler şu an şunu yapıyor; biraraya gelip teleg-ram gruplarında kara listeler çıkarıyorlar. İnanıyorum ki, hiçbir kurum o kara listelere girmek istemez, bence isteme-meli. O yüzden neresinden bakarsak ba-kalım, örgütlenmenin en mantıklı seçe-nek olduğunu görüyoruz.

Hedefimiz, esasta şu; **“Meslek Ka-nununun çıkarılmasını istiyoruz.”** Meslek Kanunu bizim çoğu hakkımı-zı koruyan bir konumda. Ama bu çok genel bir talep, aynı zamanda içerisin-de bir sürü farklı talebi de barındıran bir talep. Genel olarak Meslek Kanunu istiyoruz ama özel de aşama aşama ta-leplerimizi sıralayacağız. İlk talebimiz, **“İşe giren yeni mezun bir öğretmenin özel sektördeki maaşının kamuda ça-lışan öğretmenden düşük olmaması”**. Düşünün, asgari ücretin altında çalışan öğretmenler var. İlk hedefimiz, ilk iste-ğimiz bu olacak. Bunun dışında belirli süreçlerde iş sözleşmesine son veril-mesini istiyoruz. Kendi mesleki görev tanımı dışındaki işlerde bir sürü angar-ya iş yaptırılmaya çalışılıyor öğretmen-lere. Bu uygulamalara son verilmesini istiyoruz. Milli Eğitim Bakanlığı’nın daha iyi, daha etkili ve daha sahi-ci denetlemeler yapmasını istiyoruz. Öğretmenler sözleşme imzalarken maaş ödeme tarihinin sabit olması, maaşların geciktirilmemesi, düzenli yatırılması gibi taleplerimiz de var.

Pandemi döneminde öğretmenlerin

hemen hemen hepsi tam zamanlı çalıştı ama kısa çalışma ödeneği aldı. Sigortasız çalıştılar. Özel sektörde ekonomik olarak birisi kaybedecekse, bunun her zaman öğretmenler olacağı-nı gösterdi bize bu süreç. Dolayısıyla öğrenciler ve veliler de etkilendi bu du-rumdan. Parasını alamayan öğretmenler okulu terk etti, işi bıraktı. Diğerleri de çok mutsuz girdi derse, verim alamadı, verim gösteremediler. Maaşlar tam yatı-rılmadı ama tam zamanlı çalıştırılması söz konusu oldu.

“Bundan daha kötüsü olabilir mi, bilmiyorum!”

- **Pandemi sürecinde yaşanan bu sıkıntılar siz öğretmenler için devasa bir boyuta ulaştı diyebilir miyiz?**

- Tabi tabi. Öğretmenler pandemi döneminde dibi gördü. Bundan daha kötüsü olabilir mi, bilmiyorum...

- **Ciddi borçlanmalar da var öğret-menler arasında...**

- Evet aynen. İşsiz kalan branş öğ-retmenleri var, ders saatleri uzatıldığı için. Patronlar süreçte şu cüreti elde etti; önüne sözleşme koyuyor diyor ki; “Ben seni istediğim yerde, istediğim şekilde görevlendirebilirim.” Bunlar sözleşme maddelerinde var. Bu cesareti gösterebiliyorlar ve daha kötüsü imza-lattırmayı da başarabiliyorlar, çaresiz imzalıyor insanlar. Çünkü işsiz kalmak-tan korkuyorlar. Öğretmenler sözleşme imzalarken, peşin istifa ettiren kurumlar var. Belki kaç sene sonra istifa edeceği belli değil ama “Hiçbir alacağım yoktur,

hiçbir hakkım yoktur” şeklinde istifa dilekçesi imzalatan kurumlar bile var.

Bütün bunları yaşadı öğretmenler ve halen de yaşamaya devam ediyorlar.

- **Aslında bunu yaşayan öğretmen-ler seçeneksiz değil, sonuçta sendika var ve burada daha örgütlü bir müca-dele üretebilir...**

- Sendikamız var evet, sorun yaşı-yan bütün öğretmenlere hukuki destek veriyoruz. Bu komisyonumuzda gelen bütün soruları cevaplıyoruz. Ama bu iş sadece hukuki mücadele ile olmaz. Biz bir hukuk bürosu değiliz. Öğretmenlerin yaşadığı sorunlar hukuki temelde çözül-mezse elbette sokağa çıkılması gereki-yorsa sokağa da çıkılacak. Ne yapmak gerekiyorsa o yapılacak. Aksi halde biz de bürokratlaşırız.

Şu an belki koşullarımız berbat ol-mayabilir çalıştığımız kurumlarda ama bu yarın sıkıntı yaşamayacağımız an-lamına gelmiyor. Eğer sıkıntı yaşamak istemiyorsak, daha iyi ve güvenceli ko-şullarda çalışmak istiyorsak, gelecekte ve kendimizden sonraki kuşakların ve-rimli çalışmasını istiyorsak bu mücade-leyi vermek zorundayız.

Mücadele vermedikçe koşullarımız iyileşmeyecek. Bunu gördük. Pande-mi öncesinde örgütlü olsaydık belki de bu dönemde bu sıkıntıları yaşamıyor olurduk. Dolayısıyla bu ve benzer so-runları yaşamak istemiyorsak, bütün ar-kadaşımızı, öğretmenleri örgütlenmeye çağırıyoruz. Bu da güçlü bir sendika ile olabilir.

Sendika Tanıtım Broşüründen

“Özlük haklarımızı çevreleyecek ve tüm öğretmenleri kapsayacak bir Öğretmen Meslek Kanunu’nu ilk ve en önemli taleplerimiz arasında yer alıyor. Bir meslek kanunu ile özlük hakları, taban maaşı, eşit statü belirlenen öğretmenin hem kurumu ile sürdürdüğü çalışma ilişkisi hem de sendikal alanla kurduğu birliktelik daha verimli hake gelecektir.

Özel eğitim kurumları patronları örgütlü... Onlar kendi dernekleri ve kuruluşları aracılığıyla çıkarlarını koruyorlar. Özel sektörde eğitimin kurumsal politikalarını belirlemek için taleplerini örgütlü olarak ifade ediyorlar. Patronların örgütlü olduğunu düşündüğümüzde öğretmenlerin de ekonomik ve sosyal hakları için örgütlü olmaları çok önemli. Ne yaşıyorsak örgütlü olmadığımızdan!

Ülkemizin taşralarında, küçük illerinde ya da ilçelerinde patronlar Telegram, WhatsApp gruplarında birara-ya geliyorlar. Buralarda kendi bölgele-rinde mevcut eğitim öğretim döneminde öğretmene verecekleri aylık ücreti belir-liyorlar. Fişledikleri öğretmenlerin baş-ka bir kurumda çalışmasını engellemek için ortak karar alıyorlar. Bu sadece bir örnek.

Halihazırda koşullarımız bizleri mü-cadele etmeye çağırıyor. Her yerde bi-raraya gelebilmenin uygun araçlarını yaratmak zorundayız. Yaratıcı aklımız, mücadele isteğimiz, örgütlenme yetene-ğimiz ve ısrarımız belirleyici olacaktır. Sendikamızla buluşmalı, sendikamıza sahip çıkmalıyız. Sendikamıza öğretmen arkadaşlarımızı davet etmeli, sendika-mızı güçlendirmeliyiz.”

İklim Krizi ve “Kutsal Piyasa”nın Şarlatan Filozofu

Slovoj Žižek'in “**Sosyalizme Son Çıkış**” başlıklı bir makalesi, 30 Temmuz 2021 tarihinde sendika.org'da yayınlandı.

“Sosyalizme Son Çıkış” başlığını Žižek'i az çok takip edenlerin dikkatini çekmiş olmalı. Acaba, bu “koca filozof”, kapitalizme karşı sosyalizmi alternatif olarak görüyor mu diye. Yazı bütünüyle okuduğunca Žižek'in, onu takip edenleri yanıltmadığı ortaya çıkıyor. O, her zaman olduğu gibi Marksist görünmeyi seven ama asla Marksist olamamış birisi. Marksizm adı altında Marksizm'e karşı, burjuva liberal görüşleri savunan bir kapitalist piyasa filozofu. Bu nedenle de hiçbir zaman sermaye ya da faşizmle bir sorunu olmamış, tersine Lenin, Stalin ve Rusya Komünist Partisi (Bolşevik) ile sorunu olmuştur. Sermaye dalkavukluğu yaptığı görüşleri, “**İdeolojinin Yüce Nesnesi**” adlı kitabında görülebilir.

Dünyanın ekolojik dengesinin bozulduğunu, ciddi bir iklim krizinin yaşandığını ve bu nedenle de sel, yangın, kuraklık ve açlık felaketiyle iç içe olduğunu herkes görüyor, yazıyor, uyarıyor. Ekolojik dengedeki bozulmanın artık geri dönüşümsüz bir güzergaha girdiğini, doğanın kapitalizm tarafından katledildiğini ve hala aynı hızla katledilmeye devam edildiğini, “filozof” olamayanlar da söylüyor ve yazıyor. Bu gerçeği dile getirmek için konunun uzmanı ya da bilim insanı olmak gerekmiyor. Çünkü herkes bu gerçeğin içinde yaşıyor ve doğa herkese, kendine yapılanın kat kat fazlasıyla yaşıyor.

Devrimci komünistler için bu sorunların nedeni çok açıktır; emperyalist kapitalist sistem... İşçilerin ve doğanın

aynı ölçüde, kapitalist tekeller tarafından, aşırı meta-sermaye üretimi ve aşırı işçi sömürsünden kaynaklanmaktadır yaşananlar. Doğal düzenin bozulmasının başlıca nedeni budur! Yani kapitalist üretim tarzıdır. Bu değişmediği sürece, doğal felaketlerin önlenmesi ve en sonunda da canlı türlerin artık yaşayamaz hale gelmesi kaçınılmazdır.

Bunu Žižek vb. de elbette biliyor. O nedenle, makalesinde şöyle yazıyor:

“Son zamanlarda patlama noktasına varan ekolojik krizler, bizzat insanlığın nihai çıkışına (kolektif intihar) dair gerçekçi bir ihtimali gözler önüne seriyor. Yok olmadan son bir çıkış var mı yoksa artık her şey çok mu geç? Tek yapabileceğimiz acısız bir intihar yolu mu bulmak?”

Žižek'in sosyalizmi, piyasa sosyalizmi!

Žižek, bu karamsar tablodan çıkış yolunu okuyucuya; makalesinin başlığında “**Sosyalizme Son Çıkış**” olarak göstermiş. Ancak, hiç de böyle değil. Makalenin başlığı “sosyalizm” olunca, kimileri en azından “*en azından sosyalizmi bu karamsar tablo karşısında alternatif gören birileri de varmış*” diye düşünebilir. Ama, Žižek, bizleri yanıltmadı. Onun sosyalizmi, piyasa sosyalizmi. Yani, kapitalizmin rehabilitasyonu. Ya da şöyle formüle edelim; kapitalizmin vahşi (aşırı-sermaye ve aşırı-meta üretimi; bu, aşırı sömürü demektir) yanlarının kısmen reforme edilmesi. Žižek'in önerdiği budur.

Bu piyasa ve liberal şovmen filozof, ikiye bölünmüşlüğü ve burjuva liberal piyasa “dalkavukluğu” gizleyebileceğini sanıyor olmalı. Peki, Žižek'in kurtuluş için “çıkış” önerisi ne? “Koca filozof”un, doğanın yıkımına karşı elbette akli başında önerisi vardır diye düşünülür. İşte içinde sosyalizm olmayan önerisi:

“Akıldan geçen ne 20. yüzyılda ‘hayata geçirilmiş sosyalizm’in bir tür rehabilitasyonu ne onunla süreklilik içerisinde olan bir düzen ne de Çin modelinin küresel olarak benimsenmesi. Daha ziyade bizzat içinde bulunduğu durumun dayattığı bir dizi önlem var aklımda. (Tek bir ülke değil) Hepimizin, hayatta kalmamıza mani olan bir tehditle karşı karşıya kaldığımızda, en azından on yıllar sürecek, savaşa benzer bir acil durum haline geçeriz. Salt asgari hayatta kalma koşullarını temin etmek

üzere, daha önce duyulmamış güçlüklerle başa çıkabilmek için bütün kaynaklarımızı seferber etmemiz kaçınılmaz olur; buna küresel ısınma yüzünden onlarca, yüzlerce, belki milyonlarca insanın yer değiştirmesi de dahil.”

Ekolojik dengenin bozulmasının tek nedeni emperyalist kapitalist sistem olduğu için bu sistemin ortadan kaldırılmasının doğanın kurtarılması seçenekleri arasında olması gerekirdi. Burjuva liberal de olsalar, bu entelektüellere söylemek istiyoruz; sonucu yaratan sebebin ortadan kaldırılması doğanın diyalektikliğinin kendisidir. Ne var ki, alıntıda bu tür doğrular, sebep ve sonuçlar yok. Tersine, sonucu yaratan sebepte direktme, onu yumuşatarak doğayı “kandırma” yöntemi, yani metafizik yöntem var. İdealist mantığın vardığı yer yine aynı kürkçü dükkânı.

Žižek, başından beri, SSCB ve Mao önderliğindeki Çin sosyalizminden korkmuş, ürkmüş ve nefret etmiştir. Aynı tekelleri sermaye sahipleri gibi. O, bir modern anti-komünisttir. Bu nedenle, “20. yüzyılda hayata geçirilmiş sosyalizm”den öcünden kaçır gibi kaçıyor. Bütün burjuvalar, Lenin ve Stalin önderliğindeki sosyalizmin adının bile anılmasını istemiyor. Sosyalizm soslu piyasa filozofları da tekelleri burjuvazinin istemediği şeyleri ağızlarına almıyorlar. Doğayı kapitalizmin yıkımından kurtarmak için, yine kapitalizm önerisini kitlelere sunuyorlar.

Žižek, sosyalist değil, kapitalist piyasa seveci bir burjuva liberal filozofudur. İşte önerisinin ana noktası:

“Burada bahsettiğim –yukarıdaki alıntı (ÖG’in notu)- şey, yeni bir dünyaya hükümeti değil, böylesi bir teşekkül muazzam bir yozlaşmaya kapı aralar. Piyasaları ortadan kaldırma anlamında komünizmden de bahsetmiyorum, piyasa rekabetinin de devlet ve toplum tarafından düzenlenmek kaydıyla bunda rol oynaması gerekir.”

Bu alıntıda da görüldüğü gibi, fedakarlığı sermayeden değil, kitlelerden bekliyor. Piyasa dokunulmaz ve kalıcıdır. Piyasa olmadan olmaz. “Koca filozof” aynen böyle diyor! Ama, öbür yandan dünyayı kurtarmaya, daha doğrusu burjuvaziye kurtarmaya çalışıyor.

Onlara şöyle sesleniyor: “Bazı fedakarlıklar yapmazsak, hepimiz yok olacağız. O güzelim sermaye dünyası orta-

dan kalkacak.”

Bu nedenle “bir an evvel elinizi çabuk tutun” ricasında bulunuyor. “Ama, biraz fedakarlığı sizler de yapın”. “Kısmen de olsa eşitlik sağlayın”, “kapitalist serbest piyasaya”, “sermayeye”, “kârâ” dokunulmasını, bizler de istemiyoruz. Bizler, “sosyalizm”, “komünizm” gibi kelimeleri kullansak da, içinden kapitalist piyasa argümanını eksik etmiyoruz.

Piyasa, elbette kapitalist piyasa. Kapitalist pazar ekonomisi. Yani, bildiğimiz kapitalist üretim tarzının devam etmesi. Sermaye birikimi için doğanın ve işçinin aşırı sömürsü. Piyasanın başka bir anlamı yok.

Bunu Žižek de çok iyi biliyor. Burjuvazinin dokunulmasını istemediği tek şey vardır: “Hür piyasa ekonomisi”. Yani, doğanın dengesinin bozulmasının tek ve esas nedeni olan kapitalist üretim tarzının olduğu gibi devam etmesi. Liberal piyasa filozofunun bu önerileri elbette yıllardır yapılıyor. Proudonlar, Bernsteinler, Kautskyler, en sonunda da “Yeni emperyalizm”in yazarı David Harvey yapmıştı.

Sınıf bilinçli işçilerin, bu tür piyasa filozoflarına verdiği-vereceği yanıt çok nettir: Kitlelerin bilincini bulan-dırma çabalarınızdan vazgeçin... Sah-te sosyalizm savunuculuğu adı altında burjuvaziye hizmet etmekten vazgeçin. Sizler gibi piyasa filozofların işçi sınıfı nezdinde hiçbir değeri yoktur. Sizler, belki küçük burjuva kimi kesimlerde etki yaratabilirsiniz. Onlar, sizleri alay-yıp-pullayabilirler. Ancak, biz sınıf bilinçli işçiler; Marx, Engels, Lenin, Stalin ve Mao'nun ışıklı yolunda yürümeye devam ediyoruz. Çünkü bizler biliyoruz ki: İnsanlığı ve doğayı kapitalizmin yıkımından kurtaracak yegane yol, onların düşünceleri yolunda sebatla mücadele ederek, kapitalist sistemin yıkıp yerine sosyalizmi kurmaktır. Bu, doğanın ve toplumsal sistemlerin geri döndürülemez diyalektikliğidir.

Liberal piyasa entelektüellerine, son söz Engels'ten:

“Öte yandansa, toplumsal bozukluklara, sermaye ve kârâ hiç ilişmeksizin her derde deva reçeteleriyle ve bin bir çeşit yamayla ortadan kaldırmak isteyen bir sürü toplumsal şarlatan. Bunların hepsi de işçi sınıfının dışında duran ve daha çok ‘mektepe medrese’ görmüş sınıfların desteğini arayan adamlardır.”

Yoksulluk Artarak Devam Ediyor!

Biriken öfkenin umutsuzluktan umuda evirilebilmesi alternatifinin örgütlenebilmesi ile mümkündür.

R.T.Erdoğan'ın 21 Ağustos 2020'de "Türkiye'de yeni bir dönemin başlayacağı" söylemiyle duyurduğu doğalgaz müjdesinin ardından bir yılı aşkın bir süre geçti. Bu süre zarfında vaat edilen müjdenin halka zam yağmuru olarak dönmesi, iktidarın temsil ettiği sınıfa bakınca şaşırtıcı olmadı. Müjdenin açıklandığı tarihten bugüne sadece doğalgaza 7 kez, elektriğe 3 kez zam yapıldı. Gıda ürünlerinin fiyatının her ay düzenli olarak artması artık normal bir seyir olarak devam etmektedir. Aynı R.T.Erdoğan geçtiğimiz günlerde yaptığı açıklamada ise "yurttaşların belini büken hayat pahalılığıyla ilgili de İnşallah enflasyonu en kısa sürede kontrol altına alarak raf-lardaki, tezgâhlardaki, etiketlerdeki fahiş fiyat artışlarının önüne geçeceğiz. Hem maliyetlerdeki yükselişle hem fırsatçılarla mücadele ederek milletimizin refah seviyesini daha da yukarılara taşıyacağız" dedi.

Doğalgaz müjdesinin ardından gelen zamlara baktığımızda bu söylemin halka nasıl döneceğini söylemek için kâhin olmaya gerek yok sanırız. Sorunun kaynağı olanların sorunu çözemeyeceği bir gerçeklik olarak karşımızda dururken, yüksek fiyatların nedeninin kendileri olmadığını ne kadar ifade etseler de bu söylemlerin halk nezdinde bir karşılığı bulunmamaktadır.

Pandemi bahanesiyle milyonlarca işçi düşük ücret ve işsizlik arasında sıkıştırıldı. Aynı dönem patronların tüm isteklerini eksiksiz yerine getiren AKP-MHP faşist iktidarı, işçi ve emekçilerin pandemi ve ekonomik kriz arasında yaşam mücadelesi vermesine seyirci kalmaktan başka bir şey yapmadı. Halk açlık, yoksulluk altında her geçen gün daha fazla ezilirken iktidar sahipleri kendi sınıf çıkarları için her yolu denemektedirler. Ortaya çıkan işsizlik ve yoksulluğu, TÜİK eliyle rakamların arkasına gizlemeye çalışmaları, gerçekleri manipüle etme çabaları ise sadece hiçbir dediğine inanılmayan bir kurumun ortaya çıkmasına neden olmaktadır.

İktidarın gerçekleri çarpıtarak yazmak istediği başarı hikâyesi, her defasında gerçeğin duvarına çarpmaktan kurtulamamaktadır.

Milyonlar açlık sınırının altında yaşamak zorunda!

Ağustos 2021 TÜİK rakamlarına göre; yıllık enflasyon yüzde 19. Ancak TÜİK'in sepetinde olan ürünlerin aynısını kullanan içerisinde akademisyenlerin olduğu Enflasyon Araştırma Grubu'na (ENAG) göre ise sadece bu yılın ilk 8 ayında yaşanan enflasyon bile yüzde 30.

Türkiye genelinde 15 ve daha yukarı yaştaki kişilerde işsiz sayısı 2021 yılı Temmuz ayında bir önceki aya göre 506 bin kişi artarak 3 milyon 902 bin kişi oldu. Geniş tanımlı işsizlik göstergesi olan mevsim etkisinden arındırılmış atıl işgücü oranı ise yüzde 23.6 seviyesine çıktı.

Birleşik Metal-İş'in Sınıf Araştırma Merkezi BİSAM'ın raporuna göre dört kişilik bir ailenin sağlıklı beslenmesi için aylık yapması gereken harcama tutarı 2 bin 864 TL. Bu harcama tutarı sadece gıda için yapılması gereken minimum miktar. BİSAM'ın, açlık sınırı üzerinden hanehalkı tüketim harcamaları esas alınarak yapılan hesaplama sonuçlarına göre ise yoksulluk sınırı, 9 bin 906 TL.

Bu açıklanan veriler iktidarın İçişleri Bakanı olan Süleyman Soylu'nun Temmuz ayından sonra ekonominin sıçrama yapacağını öne sürerken "Öyle bir sıçrayacak ve büyüyecek ki etrafımızdaki Almanya'sı, Fransa'sı, İngiltere'si, İtalya'sı ve o her şeye burnunu sokan ABD'si de çatlayacak" sözünün hemen arkasından gelmesi sıçramanın hangi yolda olduğunu bizlere göstermektedir.

Net asgari ücretin 2.825 lira olduğu durumda milyonlarca kişinin açlık sınırının altında yaşamak zorunda olduğunu rakamlar net olarak göstermektedir. Öyle ki; verilmesi gereken en alt ücreti belirleyen asgari ücret artık "normal ücret" halini almış bulunmaktadır. Bu duruma kayıtdışı, hiçbir güvencesi olmadan çalışanları eklediğimizde açlık sınırı altında yaşayanların büyük çoğunluğu oluşturduğu bir gerçeklik karşımıza çıkmaktadır.

Halk giderek yoksullaşmakta, işsizlik düzenli bir şekilde artmaktadır. Alım gücü zam ve düşük ücretler nedeni ile her ay bir önceki aydan daha da aşağıya düşmektedir. Yapılan araştırmalara göre; gıda ürünlerinin tamamında alım gücü bir önceki yıllara göre belirgin olarak düşmüştür. Var olan enflasyon, dışa bağımlı bir ekonomide ürünlerin fiyatının döviz üzerinden be-lirlenmesi ve kurdaki artışlar, alınan ücret-

lerin erimesine neden olmaktadır. İktidarın sermaye sınıfının isteklerine göre tüm yaşamı örgütlemesi karşımıza geçinemeyen, sürekli yaşam alanı daralan kitleleri çıkarmaktadır. Pandemi ile birlikte hastalığı en önde karşılayan milyonlarca işçi ve emekçiye aynı zamanda krizin faturası ödettilerilmek istenmektedir.

İktidarın maskesi düşüyor!

Hastalığa en yakın olanlar aynı zamanda yoksulluk ve açlık ile karşı karşıya bırakılmışlardır. Ekonomik krizin yarattığı işsizliğin ve gelir kaybı ile gelişen yoksulluk genişleyerek devam etmektedir. Var olan ve genişleyen yoksulluğun gizlenebilme olanağının kalmaması iktidarın içi boş söylemlerinin maskesini hemen düşürmektedir.

İşsizlik ve yoksulluk artarken pandemi-yi fırsata çeviren zenginler ise servetlerine servet katmaya devam etmişlerdir. Bunun yanında milyonlarca işçi ve emekçi, düşük ücretlerle çalışmak zorunda bırakılmıştır. Düşük ücretlerle birlikte art arda gelen zamlarla artan giderler giderek daha geniş toplumsal kesimleri etkilemektedir. Gelir kaybı ve işsizlik yoksulluğu arttırmakta ve toplumsal bir gerçeklik olarak açığa çıkarmaktadır. Her geçen gün yoksulluk artmakta, kitleleri umutsuzluğa itmektir. Toplumsal bir hal alan intiharlar bu durumun en net göstergelerinden biridir.

Halkın geleceğe dair umutsuzluğu artmakta ve bu durum, yaşam biçimini ciddi derecede etkilemektedir. Ekonomik krize pandeminin eklenmesi, gerileyen gelir ve virüs yaşamın her alanında halkı sıkıştır-maktadır. Sürekli hale gelen işsizlik ve buna bağlı yoksulluk, andaki durumda geleceğe dair umutsuzluğu perçinlemektedir. Kitlelerin bu sıkışmışlığına çare olacak alternatifini örgütleyebilmek geleceğe dair umutsuzluğu tersine çevirecektir. Biriken öfkenin umutsuzluktan umuda evirilebilmesi alternatifinin örgütlenebilmesi ile mümkündür.

Faşist TC devleti, Kürt halkına dönük açıktan katletme politikalarına zırhlı araçlarıyla kaza süsü vermektedir ve bu katliamlardaki cezasızlık politikasıyla yeni katliam talimatları vermektedir.

Kaza Süsü Verilen Çocuk Katliamları

T. Kürdistanı'nda bir çocuk daha devletin kolluk kuvvetleri tarafından katledildi. İşgal ve ilhak gerçekliğinin ve bunun yarattığı derin çelişki ve çatışma halinin bir yansıması olarak, Kürdistan'da ağır silahlarla, zırhlı araçlarla polis ve askerlerin devriye gezmesi, bölgenin "normal" hâline gelmiştir. TC, Kürt ulusunun direnişi üzerinde ideolojik tahakküm kuramamasına paralel, kolluk gücü aracılığıyla sindirme anlayışının uygulamalarını devreye sokuyor. Kürt illerinde her türlü şiddet biçimini kullanarak sürdürmek istediği iktidarının sağlam bir zeminden uzak olmasını, yıllardır süren mücadeleyle ilişkilendirmek mümkün. Mücadele geliştikçe hakim sınıfların saldırısı da buna paralel azgınlaşıyor.

Çocuk ya da yaşlı demeden katleden bir anlayışın hakim olduğu cumhuriyet tarihinin en sinsî dönemlerinden birindeyiz. Devlet, insanları katlettiğini bir yandan gizleme gereksinimi dahi duymazken bir yandan da yaşananları çarpıtmak için türlü oyunlar sergilemektedir.

Geçmişte katlettikleri insanların yanına silah bırakarak terörize etme, suçlama pratiğini bugün zırhlı araç ile katledilen Miraç üzerinden ama çok daha adice uygulandığını görüyoruz. Yaşadığı mahallede bisiklet sürerken polislerin kullandığı zırhlı aracın çarpması sonucu katledilen bir çocuk olan Miraç, katil polislerin aklanması niyetiyle suçlanmakta.

Olaya dair trafik polislerinin hazırladığı tutanakta; "Kaza yerinde yapılan inceleme ve araştırmada 73/A 0107 plakalı İdil Emniyet Müdürlüğüne ait resmi aracın sürücülüğünü yapan M.K.'nin İdil İlçe merkezi Turgut Özal Caddesi ile 533 sokak kavşağı kesiştiği noktada doğru istikametinde seyir ederken gidiş istikametine göre sol taraftan gelip 533 sokak üzerinden Turgut Özal caddesi kavşağına doğru gitmekte olan motorsuz bisiklet sürücüsü Miraç Miroğlu'nun dikkatsizlik ve tedbirsizlik sonucu DUR trafik işareti levhası bulunduğu halde durmayarak doğru istikametinden giden 73/A 0107 plakalı resmi aracın sol ön kısmında çarpması neticesinde çift taraflı yaralanmalı ve maddi hasarlı trafik kazasının meydana geldiği tespit edilmiştir" değerlendirmesi yapıldı.

Olayın tanıkları, zırhlı aracın hızlı gittiğini ifade ederken yetkili makamlar ise aracın yavaş gittiğini söyleyerek gerçeği inkar ediyor. Miraç Miroğlu'nun babası ise "araç yavaş gitseydi benim çocuğumun terliği dama çıkmazdı, çocuğum 11 metre fırlamış, bisikleti 4 parçaya ayrılmış, ben kendi gözümle görüyorum" diyerek tepki gösterdi.

İHD Diyarbakır Şubesi'nin hazırladığı rapora göre ise son 10 yıl içinde zırhlı araçların karıştığı 63 kazada, 16'sı çocuk, 6'sı kadın olmak üzere toplam 36 kişi ölmüş, 85 kişi de yaralanmıştır.

İşte birkaç örnek;

- 6 yaşındaki Efe Tekin, 6 Haziran 2018'de TOMA çarpması sonucunda yaşamını yitirdi. Tekin'in 65 yaşındaki dedesi Mehmet Tekin de torununun ölümünden 15 ay önce yine zırhlı aracın çarpması sonucu ölmüştü. Tekin'i ezerek ölümüne neden olan polis İ.A. hakkında "taksirle ölüme neden olma" suçundan 2 ila 6 yıl arasında hapis istemiyle dava açıldı. Geçtiğimiz hafta ortaya çıkan bilirkişi raporunda ise Efe Tekin "asli", polis "tali" kusurlu bulundu.

- Şırnak Silopi'de 2017 yılında 7 yaşındaki Muhammet ve 6 yaşındaki kardeşi Furkan Yıldırım odalarında uyurken evin duvarına çarpıp içeri giren panzerin altında kalarak öldüler. Cizre 2. Ağır Ceza Mahkemesi'nde yargılanan polis hakkında beraat kararı verildi. Dava sırasında zırhlı aracı kullanan polisin sertifikasız olduğu ortaya çıkmıştı.

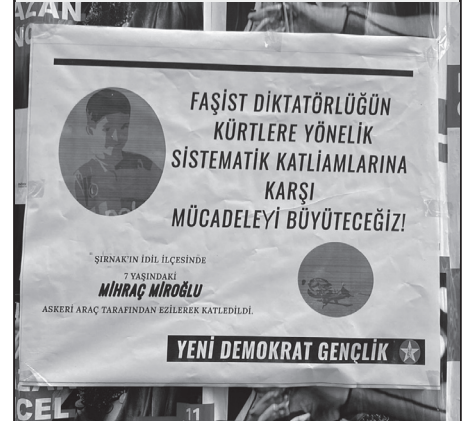
- 2018 yılında Şırnak'ın Cizre ilçesinde 5 yaşındaki zırhlı aracın çarpması sonucu Onur Özalp, ağır yaralandı. Özalp kazadan 9 ay sonra vefat etti.

Güvenlik adı altında devriye atan zırhlı araçların polislerin estirdiği terör faaliyetinden birkaçı sadece bunlar. TC, yıllar boyu sürdürdüğü, Kürt ulusunu inkar etme, yok sayma savaşında geçmişte Uğur Kaymaz'ı, Ceylan Önkol'u Cemile Çağırğa'yı türlü yöntemle katlettiği gibi

hala Kürt gençlerini, çocuklarını katletmeye devam ediyor.

Faşist TC devleti, Kürt halkına dönük açıktan katletme politikalarına zırhlı araçlarıyla kaza süsü vermektedir ve bu katliamlardaki cezasızlık politikasıyla yeni katliam talimatları vermektedir. Çocuk ya da yaşlı demeden her yaştan Kürde düşman olan bu sistemin faşist politikalarına karşı, topyekûn, varımızla yoğunumuzla direniş parolamız olmalıdır.

YDG: Miraç'ın Hesabını Soracağız!

Şırnak'ın İdil ilçesinde 7 yaşındaki Miraç Miroğlu, mahallesinde bisiklet sürdüğü sırada polislerin kullandığı zırhlı araçla ezilerek katledildi. Trafik polisleri tarafından katliama ilişkin yazılan raporda, 7 yaşındaki Miraç Miroğlu kendi katliamından sorumlu tutuldu. Daha sonra açığa çıkanlara göreyse, zırhlı araçların geçtiğimiz süreçte de mahalle içerisinde hız yaptığı, bu nedenle defalarca yetkililere şikayette bulunulduğu öğrenildi.

Miraç'ın katledilmesi birçok eylem ve etkinlikte protesto edildi.

Yeni Demokrat Gençlik, İstanbul'da gerçekleştirdiği pankart çalışmasıyla Miraç Miroğlu şahsında katledilen bütün çocukların hesabının sorulacağını ifade etti.

Çalışmalara ilişkin YDG'nin twitter hesabından,

"7 yaşındaki Mihraç Miroğlu Askeri araç tarafından ezilerek katledildi. Cinayeti işleyenler devlet tarafından serbest bırakıldı. Ceylan'ın Berkin'in Mihraç'ın hesabını soracağız!" denildi.

PÊŞEROJA AZAD | ÖZGÜR GELECEK | Sayı 245

Nisan Yayıncılık ve Basım Sn. Ltd. Şti. Yönetim Yeri: Katip Mustafa Çelebi Mahallesi Tel Sokak No: 25 Kat: 3 Daire: 9 Beyoğlu/İstanbul Tel: 0212 293 73 76 Sahibi ve Yazışleri Müdürü: Vedat Yeler
Baskı: Kuzey Veb Ofset Sanayi Ticaret LTD. ŞTİ. Tayakadın Yassıören Cd. No: 75/1 Tayakadın Köyü Arnavutköy/İstanbul Tel: 0212 682 61 62 Küçükköy V.D. 6010823413 YAYGIN SÜRELİ - ISSN: 2148-7367
Twitter | ozgur_gelecek Facebook | ozgur.gelecek.gazetesi

Başkan Gonzalo ölümsüzdür!

Peru'da Mayıs 1980'de PKP (Peru Komünist Partisi) önderliğinde başlatılan halk savaşı hızla ülkenin geniş alanlarına yayılmıştır. Peru devleti ve askeri güçleri, bir dönem bu savaşın gelişmesine engel olmadılar. Çünkü savaşa önderlik eden PKP, giderek Peru halkı içinde kök salıyordu ve onların desteğinde verilen haklı ve meşru mücadele, devlete ciddi darbeler vuruyordu.

Bu savaşa önderlik eden PKP'nin lideri olan Abimael Guzman (Başkan Gonzalo), PKP tabanı ve kitleler içinde kök salmıştır. Bir yandan da devletin özel hedefi olmuştur. Resmi güçler, Gonzalo'nun oynadığı rolü gördükçe, onu hedef alıp etkisiz hale getirmek istemişlerdir. Ama kısal alanda bu emellerinde başarılı olamamışlardır. Çünkü halk savaşının koşulları kırsal alanda devletin gücünü zayıf kılarken, giderek gelişen PKP'yi güçlü kılmıştır. Dolayısıyla Başkan Gonzalo'ya ve onun önderliğinde verilen halk savaşına engel olunamadı. Ta ki, Gonzalo tutsak düşene dek...

Kırsal alanda tutsak düşmeyen Abimael Guzman, Peru'nun başkenti Lima'ya gittiğinde, 12 Eylül 1992'de devlet tarafından tutsak alındı. Gonzalo'nun Lima'ya geldiğini öğrenen Peru devleti, onu yakalamak için harekete geçer. Bunun sonucu 1991'de devlet başkanı Alberto Fujimori başkanlığındaki hükümet ve CIA, Gonzalo'nun yakalanması için özel bir faaliyet yürütür ve kaldığı ev belirlendiğinde yapılan baskınla Gonzalo ve sekiz yoldaşı tutsak edilir.

Abimael Guzman tutuklandığında deniz altında bizzat onun için hazırlanmış bir hücreye konulur. Kısa bir süre sonra 15 Ekim 1992'de Callo Deniz Üssü'nde askeri mahkemeye çıkarılır. Demirden bir kafes içindedir. Amaçları onu ürkütmek, küçük düşürmek ve Peru halkı ve dünya kamuoyu önünde aman dilemesini sağlamaktır. Bunun için mahkeme tüm dünyaya canlı yayınla naklen verilir.

Ama Başkan Gonzalo hiç de onların beklediği gibi hareket etmedi. Aman dilemedi. Tersine kafes içerisinde gürleyen sesiyle inandığı ve uğruna tutsak düştüğü davayı savundu. Yumruklarını kaldırdı ve gür sesiyle yaptığı konuşmada onların mahkemesinde Albert Fujimori yönetimini ve Peru devletini, ABD emperyalizmini

mahkum etti. Haklı davasını, devrime olan inancını ve komünizm davasının hedefe ulaşacağını haykırdı:

“Bizim içinde savaştığımız siperler bu savaşıdır. Çünkü bizler komünistiz. Çünkü biz halkın çıkarlarını savunuyoruz. Bizim yapmakta olduğumuz ve yapmaya devam edeceğimiz şey budur. Bırakan, rüya görmeye devam etsinler. Bugün bu durum bizim yolumuzun üzerinde sadece bir büküntü. Yol uzundur. Ve biz bu yolu katedeceğiz. Hedefe erişeceğiz. Biz muzafer olacağız. Göreceksiniz.”

Gonzalo konuştuğu, haykırdıkça, inandığı davayı savundukça, kendi askeri mahkemelerine yüzlerini kukuletayla örterek gelen hakimler, şaşkın bir halde, paniğe kapılırlar ve biçare duruma düşerler... Polisi ve basını da aynı ruh haliyle Abimael Guzman karşısında mahkum olur... Ve Başkan Gonzalo, onların mahkemelerinde televizyonlarında yaptığı yayınla, konuşmasıyla, kaldırdığı yumruğuyla ve söylediği Enternasyonal Marşı'yla dünya kamuoyu önünde tüm halk düşmanı iktidarları ideolojik olarak yenilgiye uğrattı!

Abimael Guzman, 29 yıl deniz altında

özel bir hücrede tutsak tutulmuştur. Dünyadan, yoldaşlarından tecrit edilmiştir. 87 yaşına kadar o şartlarda kalmış ama ideolojik ve politik arenada egemenler önünde boyun eğmemiştir.

Koşullar nedeniyle cilt kanseri olmuştur ve kalbinde de ciddi rahatsızlıklar vardır. Yoldaşları tarafından tüm dünya çapında açılan **“Başkan Gonzalo'nun Hayatına Sahip Çıkalım”** kampanyasına rağmen 11 Eylül günü yaşamını yitirdiği açıklanmıştır.

Peru devleti, Başkan Gonzalo'yu katletti!

Peru Komünist Partisi Başkanı Abimeal Guzman'ın (Başkan Gonzalo) hayatını kaybettiğine dair Peru devlet yetkilileri tarafından yapılan açıklamaların ardından, basına yansıyan kimi bilgilerden Gonzalo'nun bilinçli olarak katledildiği anlaşılmaktadır. Peru Ulusal Hapishane Enstitüsü (INPE) Başkanı Susana Silva Hasembank'ın RPP Noticias'a yaptığı açıklamada; Callao Deniz Üssü Gözaltı Merkezi başkanının Gonzalo'nun saat 6 civarında yaşamını yitirdiği bildirilmektedir. S. Silva 13 Temmuz'da sağlığında bir bozulma olduğunu ve bunun 20 Temmuz'da hastaneye nakledilmesine

yol açtığını hatırlattı ve 5 Ağustos'tan itibaren geçen Cuma gününe kadar Callao Deniz Üssü Hapishanesi'nde gözlem altında tutulduğunu söyledi.

Silva'nın açıklamalarından da anlaşılacağı üzere ciddi derecede sağlık sorunları yaşayan Başkan Gonzalo, tedavisi yapılmayarak taburcu edilmiş, ardından tekrar Callao Deniz Üssü Hapishanesi'nde ağır tecrit koşulları altında tutulmaya devam etmiştir.

86 yaşında olan, başta hipertansiyon olmak üzere ciddi sağlık sorunları yaşayan ve 29 yıldır ağır tecrit altında tutulan Başkan Gonzalo'nun hastanede gözetim altında tutulmayarak yeniden hapishaneye götürülmesi, Peru devletinin onu katletmek için her yolu denediği anlamına gelmektedir.

“Gonzalo Yoldaş Ölümsüzleşti!”

Başkan Gonzalo'nun ölümsüzleşmesinin ardından bir açıklama yapan TKP-ML MK “Bugün yoldaş Gonzalo'nun yasını tutarken ve Peru Komünist Partisi'ne (CPP) ve Peru'nun işçi ve emekçi kitlelerine yürekten üzüntülerimizi iletirken, yoldaş Gonzalo'nun mücadelelerimizde yaşamaya devam edeceğini ilan ediyoruz” dedi.

Gonzalo yoldaşın hayat hikayesinin kısaca aktarıldığı açıklamada “Yoldaş Gonzalo, Mao yoldaşın proleter bilime olan katkısının Marksizmin yeni bir üst aşaması olarak değerlendirilmesini gündeme getiren ve Marksizm-Leninizm-Maoizm'i savunan ilk Marksist-Leninist- Maoistlerden biriydi. 1990'a gelindiğinde halk savaşı o kadar genişledi ki, başkent Lima partinin liderliğindeki devrimci güçler tarafından ele geçirilme tehdidi altındaydı. Proletarya ve dünyanın ezilen halkları, Ayacucho'dan kurtuluşun devrimci sesini duyarken, emperyalist güçler ve gericiler dehşet içinde izlediler” şeklinde devam ediyor.